

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\L\Lewandowski Konrad\Lewandowski Konrad T. -
4 - Kočkodlak a nomádi.pdb

PDB Name: Lewandowski Konrad T. - 4 - ...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.10.1937
Modification Date: 8.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Edice PODÍL SF/F

Nejlepší POLSKÁ DÍLa science fiction a fantasy

1. Stanislaw Lem: Bajky robotů
2. Konrád T. Lewandowski: Kočkodlak Xin
3. Konrád T. Lewandowski: Návrat kočkodlaka
4. Andrzej Pilipiuk: Kroniky Jakuba Vandrovice
5. Feliks W. Křes: Král Nesmírná
6. Polská ruleta
7. Andrzej Pilipiuk: čaroděj Ivanov
8. Konrád T. Lewandowski: Kočkodlakova mise
9. Andrzej Pilipiuk: Vezmi černou slepici...
10. Andrzej Zemianški: Achája
11. Andrzej Pilipiuk: Záhada Kuby Rozparovače
12. Konrád T. Lewandowski: Kočkodlak a nomádi připravujeme:
13. Stanislaw Lem: Nepřemožitelný
14. Adam Wisniewski-Snerg: Robot
15. Andrzej Zemianški: Achája 2
16. Sfinks - sbírka povídek ze stejnojmenné soutěže

KOČKODLAK
A NOMÁDI

Konrád T. Lewandowski

Název originálu: Ksin koczownik

Obálka: Michael Whelan

Grafická úprava obálky: Petr Bauer

Překlad: Pavel Weigel

Redakce: Helena Šebestová

Copyright (c) 2004 by Konrád T. Lcwandowski

All Rights Reserved

Copyright (c) 2004 for the Czech translation by P. Weigel

Copyright (c) 2004 for Cover by M. Whelan

Copyright (c) 2004 for the Czech edition by Laser-books s.r.o

ISBN 80-7193-180-2

1. Kniže kočovníků

Pověděla mu to ráno. Potom usnula na měkkých chlupích jeho hrudi. Ona - kněžna kočovníků Amarelis Hrdá, při jejímž příchodu stařešinové kmene vstávali, bojovníci klekali, a nejctihodnější stařeny pokládaly ruku na srdce, když ji hodlaly oslovit. Xin se nestačil divit, jak se jeho mladá žena mění ve chvílích, kdy jsou sami. žasl nad tím, jak tehdy měknou její panovačné rysy, jak se stává důvěřivou, panenskou a spontánní, ale teď... Při pohledu na ni prostě zapomněl dýchat. Hrud', na které ležela její hlava, se přestala zvedat na tak dlouhou dobu, že se v obličeji spící ženy objevil výraz neklidu.

Xin se tím probral z nadšení a konečně se nadechl, hluboce a pomalu. Ženiny rysy se opět uvolnily. Xin opatrně přerušil Proměnu, která bezděčně začala v okamžiku, kdy ho nedostatek vzduchu přiblížil stavu přirozené smrti. Za půl roku života v Prvním světě došlo k výrazným změnám v rovnováze mezi jeho stavy existence. Xinovo tělo se dost nečekaným způsobem přizpůsobilo zdejší magii. Zvířecí vlastnosti, v Suminoru stěží patrné, nyní v jeho podobě převládly. Srst už nemizela pod kůži. měl ji trvale, což nebylo ve vedru právě příjemné, ale Amarelis si nestěžovala. Oči se změnil v typicky kočičí, prsty se zkrátily tak, že stisk jílce meče nebo topůrka sekery ztratil bývalou jistotu. Pro boj v původní podobě si proto dal zhotovit krátký meč s příčnou rukojetí, připomínající ukončení lopaty, a s držadlem, které zpevňovalo zápěstí. Byl to dobrý nápad, protože nyní mohl měnit dlaň v tlapu, aniž musel pustit zbraň. Meč se nadále držel tlapy a tvořil jakýsi přidavný dráp, nazval jej proto Spár.

Obličej se mu naštěstí příliš nezměnil a mimo Proměnu nadále převládaly lidské rysy. Teď však bylo na první pohled znát, že je míšencem kočky a člověka. Jeho kočovníkům to nevadilo, právě naopak, byl totiž živým důkazem předpovědi, které vděčil za svou moc nad nimi. Ovšem náčelníci kmenů, s nimiž se cestou setkávali, jen stěží skrývali

rozpaky při obvyklých ceremoniích, kterými se prokazují přátelské úmysly.

Jak bude vypadat dítě? Tato myšlenka účinkovala stejně, jako kdyby ponořil hlavu do ledové vody. Domníval se, že nemůže mít děti. Mezidruhová kříženci jsou obvykle neplodní. Bylo to tak samozřejmé, že o tom ani nepřemýšlel. A přece... Kdyby s ním Amarelis nebyla každou noc, kdyby ji neviděl denně nebo kdyby aspoň jednou, na chvíličku opustila doprovod služek a dvorních dam, které ironicky nazýval "stanové dámy", nikdy by neuvěřil ve své otcovství. Ovšem Amarelis byla mimo veškerá podezření. Do té míry, že prvním pocitem po jejích slovech byla ryzí radost. Teprve nyní se dostavilo vystřízlivění a obava.

Xin zavzpomínal na své dětství, na zmrzačené ruce staré ženy... a pochopil, že dnes už neusne. Nejen to! Nedokáže klidně ležet už ani minutu! Musí se projít a být sám.

Jemně, ale rozhodně odsunul manželčino nahé tělo, vstal, spěšně se oblékl a opásal se Spárem. Ještě neskončil, když do stanu vstoupily Kára a Mrkva - dvě příšerné stařeny v Černých pelerínách; v duchu je nazýval Staré vrány. Musely zaslechnout, že se obléká. Xin přemítal, jestli vůbec někdy spí a jestli mají nějaký cit, protože ani nejdivočejší zvuky jeho a Amarelisiny vášně na ně nedělaly nejmenší dojem. Žádné úsměšky, spiklenecké pohledy, Červenání, doslova nic! A přece byly obě vdovami, měly spoustu dětí a vnuků, Mrkva dokonce pravnučky.

Zapomněly snad na své mládí? Vypadalo to tak.

Obě se jako obvykle Xinovi formálně uklonily, došly k lůžku a beze slova usedly, Mrkva u hlavy Amarelis, Kára u jejích nohou. Okamžitě ztuhly jako sochy. Kdyby kočodlak změnil názor, vrátil se do postele a opět ženu objal, prosto by vstaly a odešly, což také byla jediná činnost, která se od nich dala očekávat. Kára a Mrkva byly společníci nevinosti, v Suminoru by jim říkali gardedámy, tady však byly něčím víc, jejich přítomnost a posláním posvětila kmenová božstva. Společnice nevinosti byly přivolávány, aby tišily obavy chorobně žárlivých mužů a chránily panny před pomluvami. Xin užasl, když Amarelis požadovala jejich přítomnost od prvního dne jejich oficiálního manželství. Popravdě řečeno nejen užasl, ten nápad ho přímo znechutil, avšak Amarelis neustoupila. Nyní věděl proč a byl tomu rád... Když vycházel ze stanu, uklonil se oběma hlouběji než jindy. Jako obvykle nereagovaly.

Před stanem doutnalo ohniště, u kterého bděli Hákonůž a Arpia. Vlastně bděl jen Hákonůž - seděl s pohledem upřeným do ohně, s tváří opřenou o ratiště zbraně, které vděčil za svou přezdívku. Dokázal spát s otevřenými očima, nikdy se tedy nedalo poznat, kdy spí a kdy ne. Zato Arpia spala na druhé straně ohniště pevně a hluboce, schoulená jako embryo. Mladší Amarelisině sestře bylo čtrnáct a byla po uši zamilovaná do Hákonůže, který její pozornosti vytrvale odmítal. Ovšem Arpia výtečně střelila z praku a na přimluvu Amarelia ji proto - navzdory jejímu mládí přijali do Xinovy osobní stráže. Uminěná žába to pochopitelně udělala jen proto, aby byla nablízku Hákonůžovi. Nyní se však neválčilo a nikdo z celého kmene nemetal kameny z praku přesněji než, Arpia, Xin tedy souhlasil, k velké hanbě a žárlivosti všech výrostků mužského pohlaví. Ostatně ženám z Amarelisina rodu se neodporuje. Hlavní ne tehdy, když se některá z nich rozhodne získat muže...

Po obou stranách stanového vchodu ležely pohozené kožešiny, na kterých před chvílí ležely společnice nevinosti. Jistě jsou ještě teplé... Má příležitost na ně sáhnout a pocítit stopu lidského těla, ověřit, jestli jsou Kára a Mrkva vůbec živé, ale nápad ohmatávat lože stařen mu připadal odporný.

Xin se narovnal a rozhlédl. Stany stařešinů kmene stály uprostřed tábora, obklopené narychlo zhotovenou palisádou, vlastní jen zásekem, a zvláštním prstencem stráží. Naproti stanu Xina a Amarelis bydlel Ampeker, kolem pak ostatní. Kolem záseku obcházeli tři bojovníci. Celý tábor spal, vládł mír a klid, ovšem klid v Prvním světě je ještě klamnější než obloha nad ním. Nikdy nikdo neví, jestli se za nejbližším kopečkem někdo nevynořil...

Jakmile Xin pokročil k ohništi, Hákonůž okamžitě zvedl hlavu. Nevnímá Xinův pokyn, že má zůstat sedět. Vstal, opřel se o svůj hákonůž a vyčkával. Ocel nad jeho hlavou se blýskala tmavým, matným leskem.

Ve skutečnosti vládł jistým druhem sudlice, ale kočovníci neznali toto slovo ani zbraň. Hákonůž tvrdil, že ji vymyslel sám, Xin mu nechtěl ublížit a vyvést ho z omylu. Na čtyři lokty dlouhém okovaném ratišti byl hák - hák a nůž, podle nichž získal majitel zbraně přezdívku. Hákonůž zbraň vymyslel, u kováře objednal a pilným cvičením dosáhl značné obratnosti v boji. Osamělý jezdec v souboji s pěším Hákonůžem neměl nejmenší šanci. Xin to viděl mnohokrát, často totiž ve stepi potkávali nomády na koních nebo velkých pštrosích, kteří se zásadně pokládali za něco lepšího než Xinovi pěší kočovníci, neboť ti používali zvířata hlavně k tahu a nošení nákladu. Hákonůž buď vyzýval nebo přijímal výzvy příliš sebevědomých jezdců a rychle je učil pokoře. Kůň takovou lekci přežil jen zřídka, jezdec sražený hákem ze sedla zpravidla skončil se zlamanými kostmi.

Přesto nikdo nejen nechtěl Hákonůžem napodobit, ale navíc se mu celý kmen posmíval a ženy se mu vyhýbaly. Důvodem byla skutečnost, že se jeho zbraň nehodila k lovu. Říkalo se, že se nedovede postarat o rodinu a pokládali ho za podivína, někdy i za bláznivého zabijáka. Xin v něm viděl rozeného válečníka, jehož životním cílem je dokonale ovládnutí zvolené zbraně. Kočovníci to nechápali; odvaha jim sice nechyběla, ovšem bojovali jen tehdy, když museli. Důsledkem toho bylo, že Hákonůžovi sice táhlo na čtyřicetku - nevěděl přesně, jak je vlastně starý - ale nikdy neměl manželku a nepochybně ani děti. Celá léta se držel stranou a usilovně nacvičoval úder svými hákonůžem. Mezi kmenovou elitou se ocitl až tehdy, co jeho umění postřehl a ocenil Xin. Krátce poté na něho dostala zálusk Arpia, třebaže mohla být jeho dcerou a to zdaleka ne nejstarší. Starý samotář vůbec nechápal, jak k tomu došlo. Nepochybně by zamilovanou žábu zahnal, jenže šlo o sestru Xinovy manželky. Výsledkem byla naivní směsice podrážděnosti a úcty, kterou reagoval na Arpiino dorážení. Tato situace velice bavila Amarelis, která se v podstatě domnívala, že sestřička se záhy vzpamatuje z okouzlení tvrdým a málomluvným bojovníkem. Xin chtěl zpočátku celou záležitost vyřešit jako muž a doporučit Hákonůžovi, aby si Arpii vzal, což by loajální Hákonůž učinil ještě téhož dne, nakonec však Xin usoudil, že by do této věci neměl zasahovat. V jeho působnosti byly otázky války a míru, srdeční záležitosti přenechával Amarelis. Uznával, že jeho kněžna kočovníků se v tom vyzná mnohem lépe než on...

Hákonůžovy blízkosti se ovšem nehodlal zbavit.

Tvrdý zákaz Xin použít nechtěl, navíc věděl, že může spoléhat na diskrétnost, neoblomného rváče, beze slova proto zamířil k průchodu v záseku.

Hákonůž gestem přivolał jednoho strážného, aby ho nahradil. Nehodlal ponechat vůdcův stan v péči děvčátka, které mohl kdokoliv ukrást i s ložem, ohništěm a zásobou paliva. Před odchodem však poklekl a starostlivě upravil kožešiny, kterými byla spící dívka přikryta.

Kočkodlak rychle krácel mezi stany, aniž se na Hákonůž ohlížel. Chtěl své malé království opustit co nejrychleji... Ještě pořádku si nebyl jist, jestli jeho současné postavení znamená vzestup nebo pád ve srovnání s tím, čeho dosáhl v Suminoru. Tam velel tisícovce výtečně vycvičených gardistů. Tady bylo bojeschopných mužů necelých pět stovek, a v otevřeném boji by je snadno rozdrtily dvě nebo tři setniny pravidelného vojska. Kočovníci prakticky nepoužívali krunýře a přilby, mnozí nechtěli nosit ani štít. Mužů podobných Hákonůžovi najde možná deset, když nebude počítat zřeštěné mladíky, kterým připadá, že si smějí dovolit všechno jen proto, že jim ještě nikdo nedal pořádné na frak a pro které je zdrojem bojovnosti především touha imponovat děvčatům. Tento kmen nepochybně není válečnou silou! Jsou to ovšem jeho lidé... Potřebují ho nejen jako důkaz, že jejich bohové se o ně starají, ale i jako vůdce, který je zdárně provedl stěží představitelným nebezpečím a nepřipustil, aby otcové rodin zbytečně hynuli. V Suminoru byl jen královským rozmarem, který stál Redrena značně politické akce, a ty mohly snadno převýšit zisk z kočkodlakových služeb. Tady nemusel každou chvíli dopadat na všechny čtyři.

Ne, vůbec nezáviděl svému dvojníkovi, který vznikl magickým rozdvojením. Nestál před zrcadlovým portálem zbytečně dlouho, jen dokud nezrušil vlastní odraz. Tady je pánem svého osudu. Zřetelně cítil, že tam ho čeká něco zlého...

Došel k posledním stanům. Stála zde ohrada s tažnými zvířaty - koně, muly, osli a voli. Jezdecké koně drželi jinde. Opodál bydlel Saro. Tento bývalý zlodějček ji, vrah s magickým darem mluvit všemi jazyky a rozumět jim, se ještě nevzpamatoval ze smrti Berty - strigy a prostitutky, která jím pohrdala a málem ho sežrala, ovšem současně mu poskytla skutečnou a vzájemnou lásku. Rány jeho duše Čas neléčil, ale jítřil. Šťěstí, které prožívali Xin a Amarelis, pokládal Saro téměř za osobní, urážku. Byl pořádku nepřijemnější, zmařenější a neuctivější, takže jej nakonec vyloučili z kmenové aristokracie. Jeho dar nyní příliš často nepotřebovali, protože kočovné kmeny se při vzájemných kontaktech vždy dobře dohovoryly mluvou těla. Saro, kterého nikdo nepotřeboval, vyvolával v táboře výtržnosti a navazoval bouřlivé romáňky, takže ho jednou obvinili z pokusu o znásilnění a jindy ho jistý rozzuřený manžel málem utloukl k smrti. Od té doby začal bývalý milenec strigy žvýkat semena blínu, aby zmínil bolest v pochroumané páteři. V poslední době však Sara svedl osamělý lovec jménem Čemo, u kterého se ubytoval, přestože podle vlastního tvrzení ho muži nikdy předtím nepřitahovali. Nepochybně to pro něho byla náhražka svazku s Bertou...

Stan těch dvou stát na samotném okraji tábora. Kočkodlak ho obešel širokým obloukem. Bylo to poslední místo, kde by teď chtěl být a hovořit o svých starostech.

Xin krácel rychle a cítil se volný až ve chvíli, kdy mu tábor docela zmizel z očí. Zbyla jen cizí souhvězdí nad hlavou a nepředvídatelné dráhy bludných hvězd, které se rozzářily a hned zase hasly. Magický prostor Prvního světa kočkodlaka zalil a naplnil pocitem, že je jedinou bytostí ve vesmíru. Byl to příjemný pocit, dovolil Xinovi soustředit a projasnit myšlenky. Sice se mu kdesi vzadu skrýval Hákonůž, ale ten dobře vědci, že v takových chvílích nesmí Xinovi na oči. Nyní se kočkodlak mohl začít bát. Co když Amarelis nosí netvora, který ji zabije? Nebude dítě zvířetem? Nebo je bude třeba ochočovat jako kdysi otce? A když se ochočit nedá...

Otázkami, na které není odpověď, se nemá smysl trápit. Co se stane, tomu se postaví! Ale jak to, že Amarelis věděla, že může otěhotnět? Už dlouho se chovala tak, jako by si byla jistá, že k tomu dojde. Dobře věděla, co si Xin myslí o své plodnosti a prozíravě se postarala, aby nevznikl ani stín pochyb v záležitosti otcovství. Mladá nešťastnice, která vsadila všechno na jednu kartu, aby Xina získala. Riskovala přitom degradaci na "společnou děvku", dokonce se k tomuto stavu velice přiblížila, aby se nyní honosila titulem "nejctihodnější z žen"... Opravdu to byla závratná vlna první lásky a vášně? A co Ampeker a jeho slova: "Naši bojovníci ti na jediný rozkaz věnují svou krev i život. Myslíš, že ti některá naše žena odmítne své tělo?", která vedla k tomu, že si Amarelis povšiml. Neskrývá snad něco jeho sladká a hrdá Amarelis? Nu... od sladké a hrdé ženy určitě není možné očekávat jednoduchost a otevřenost... Pokud nějaké tajemství existuje, nepochybně spojuje Amarelis a kmenovou radu. Předpověď? Zatajili mu snad něco? Opravdu ho učinili svým knížetem až příliš snadno a rychle! Xin se kousl do rtů. Neskrývají něco? Musím si rozhodně promluvit se stařešiny i se svým hrdým pokladem, rozhodl se. Ovšem na druhou stranu, nejsou tato podezření až chorobná? Jak se vlastně má chovat žena, která chce dát dítě muži přesvědčenému o tom, že nemůže mít děti? Má otázkami zraňovat její srdce? To už si raději vlastními drápy vyrvé své! Připomněl si Amarelis a rázem se cítil hloupý a bezmocný. A současně pochopil prosté bojovníky, kteří před ní poklekali, když na ně promluvila...

Xin měl najednou zvláštní pocit... jako by byl doma... jako by se vrátil z daleké cesty. Chvíli zmateně stál, potom vzhledl a pochopil. Nad Prvním světem se opět vyměnila obloha a tentokrát to byla obloha Suminoru. Bezděčně poznával známá souhvězdí, a překvapení přerušilo jeho úvahy. Neviděl sice hvězdnou oblohu rodné země poprvé, kromě toho občas vídával známá souhvězdí promísená s cizími - tady v Prvním světě to bývalo běžné, tentokrát však poprvé spatřil v nekonečné stepi Prvního světa suminorský úplněk.

Měsíc vycházel rychle. Rostl mu v očích jako velká mýdlová bublina; podle zdejší pokřivené nebeské mechaniky, která nepřírozeně zrychlovala nebo zpomalovala astronomické úkazy, nenarušovala však denní a noční rytmus. O minutu později přeběhl Xinovi po kůži záchvěv síly Ona, zjeřila se mu srst, zamrazilo jej v kostech... Zastavil spontánní Proměnu, potlačil ji vůli, avšak stál a zíral do měsíce - naprosto nevědomky, dovoloval, aby mu stříbrná záře pronikala až na dno duše. Sytil se omamnou silou v ní obsaženou i vědomím, že ji dokáže ovládnout.

Pocit přítomnosti dopadl na Xina znenadání a naprosto reálně, v podobě postavy, která se na okamžik zjevila ve vzduchu mezi kočkodlakem a měsícem, zhruba ve výši dvou mužů nad zemí, a dopadla na zem několik kroků od Xina.

Kočkodlak ještě stačil zahlédnout záblesk plochy mizejícího magického portálu.

Tvor pružně vstal a tichem noci se rozlehl zvuk připomínající cvrkot cikády, ovšem mnohem hlasitější, ostřejší a znějící silicím zlověstným tónem. V táboře kočovníků za kopečkem začali současně výt všichni psi. Kočkodlak zaslechl dusot přibíhajícího Hákonůže. Nebyl čas sáhnout pro Spár, ostatně to nemělo cenu. Ocel je bezmocná vůči tvorovi Ona! Xin uvolnil blokádu vůle a poddal se naprosté Proměně, aniž přitom spustil z nepřitele oči.

Ovadí hlava s mohutnými kusadly... předloktí přeměněná v ostré kosy... všechny končetiny nepřírozeně dlouhé, s dodatečnými páry kloubů, ovšem k tomu dokonale ženské tělo s velkými, třícími nadry s rudými bradavkami, silnými stehny a nepřírozeně rozevřeným, mokřým a překrveným klínem, který se ve svitu měsíce leskl černí...

Kudlankodlačka! Vzácný druh - tyto bestie se vyskytovaly pouze na východě Rohirry. Xin se s ní osobně nikdy nesetkal. Ženy umírající v jeho rodném Pralese upírů se převážně měnily ve strigy nebo upírky. O kudlankodlačkách věděl jen to, co se dočetl: že vylučují vůni, která vábí muže tak silně, že navzdory jejich vzhledu neodolají tělesnému obcování s nimi a jsou přitom rozsápáni.

Proměněný Xin byl v bezpečí, ovšem přibíhající Hákonůž ne...

Nemohl ho varovat, protože nemohl mluvit. Zuřivě tedy prskl a vstoupil mu do cesty. Užaslý bojovník zpomalil, ovšem nepochopil, že se musí vrátit. Bestie se mezitím vzpomatovala z otřesu, který způsobil magický transfer a tvrdě přistání. Přestala otáčet hlavou na všechny strany a soustředila pohled na Xina a Hákonůže. Pohnula čelistmi. Mírný vítr vál od ní k nim...

Hákonůž zasténal, skoro bolestně, jeho bederní rouška se napjala a pozvedla rychle nabývajícím údem. Ratiště mu vypadlo z ruky. Dobrácký Hákonůž, tolik let osamělý, bez ženy... Avšak i kdyby měl tu nejvášnivější ženu, nebylo by to nic platné. Hákonůž však ženu neměl, jeho reakce na vábivou vůni kudlankodlačky byla o to prudší. Rozhodně odstrčil Xina a pokusil se k ní proniknout. Po úderu do prsou tlapou se zataženými drápy odlétl pět kroku a dopadl na záda, ale jako by to vůbec nevnímal. Okamžitě vstal a opět vyrazil jako můra ke svíče...

Stvůra neútočila. Bleskový útok nebyl její povaze vlastní. Oběti k ní vždycky přicházely samy. Málokdy je musela honit. Tentokrát se však objevila vážná překážka, kterou je třeba odstranit!

Ohlušit zpitomělého Hákonůže úderem do spánku bylo to nejmenší. Xin jen musel dát pozor, aby mu nepřerazil vaz. Ovšem nápad, že ho popadne za límec do zubů a odvléče do tábora, nebyl uskutečnitelný, protože kudlankodlačka skočila kočkodlakovi na záda...

Vzdálenost, která je dělila, zdolala jediným skokem. Zkřížila rohovinové kosy na koncích ramen a sekla jimi jako nůžkami; tím donutila Xina, že pustil Hákonůže a v poslední chvíli uskočil. Opět byla nad ním. S rozmachem ťal drápy a rozpáral jí pravé nadro. Zakvílela, odskočila do bezpečné vzdálenosti a vztyčila se - proti měsíci byla dobře vidět. O deset tepů srdce později obnovila útok.

Tentokrát byla opatrnější. Kočkodlak ji obesel obloukem a odlákal ji od Hákonůže, který dosud ležel v bezvědomí. Přiskočil jednou, dvakrát, aby prozkoumal její reakce a způsob boje. Ostří na zápěstích měla opravdu děsivá - obousečná a silná - drny přímo létaly, když Xina minula a zaryla se do země. Sekala zdola, shora nebo s nimi zacházela jako s háky. Nebyla však dost rychlá, aby zasáhla kočkodlaka, kmitajícího bleskovými úniky. Když to Xin zjistil, přikrčil se k zemi a skočil jí přímo pod nohy; vyhnul se přitom chaotickým úderům předních končetin. Na nohách měla typicky hmyzí drápy, ovšem nemohla je zvednout, protože by ztratila rovnováhu. Tuhý krk s chitinovými pláty znemožňoval kudlankodlačce pohlédnout přímo dolů. Proto zaváhala, a neudeřila naslepo, aby si nezranila nohy. To rozhodlo o výsledku souboje.

Kočkodlak celou vahou těla dolehl stvůře na pravou nohu, zlomil jí dolní koleno, drápy obou předních tlap současně zaryl kudlankodlačce do levého stehna a vši silou trhl.

Serval jí většinu svalů a obnažil kost v délce nejméně dvou pídí. Z přervané tepny vytryskla černá krev. Bestie s táhlým zakvilením padla na záda, zoufalý úder ramenovým ostřím opět minul kočkodlakovu hlavu, zato si jím zmrazila druhou nohu. Xin už byl na jiném místě, připraven ji rozpárat, ona však jen zoufale, ovšem bezradně tloukla hmyzími končetinami.

Zřejmě to pochopila, protože se okamžitě svinula jako obrovský preclík, překulila se na bok a pokusila se vstát. Teprve nyní pocítila bolest. Zaúpěla skoro lidsky, zmračené nohy se ji podlomily, usedla a začala couvat, šoupajíc zadkem po trávě. Přitom se snažila nastavovat své rány měsíčnímu světlu.

V této chvíli ji kočkodlak mohl snadno napadnout zezadu, utrhnout jí hlavu a vyrvat srdce, ovšem nehodlal ukončit boj úplně. Kudlankodlačka byla mnohem méně nebezpečným nepřítelem, než vypadala. Bojovala instinktivně, spoléhala na hmyzí reflexy, ovšem bez zuřivosti a touhy vraždit, které jsou vlastní všem netvorům Ona. Povrchní zaklínadlo, vložené na žijící osobu, usoudil Xin, který se rozhodl, že ji nezabije. Důležitější je odpověď na otázku, kdo mu ji shodil na hlavu?

Kudlankodlačka si zacelila rány a vstala, ovšem poučila se a zanechala boje. Když se kočkodlak pohnul a vypadalo to, že ji chce chytit, otočila se a začala prchat. Jediným efektním skokem se od Xina vzdálila o dvacet kroků. Kočkodlak vztekle prskl a začal ji pronásledovat. Rozhodně mu nesmí utéci! Pádil mohutnými skoky, aby ji dostihl. Dva netvoři Ona se hnali šerou stepí zalitou kovovým měsíčním svitem. Kudlankodlačka skákala jako obrovský cvrček a kočkodlak se pohyboval s dravou elegancí geparda. Ona skákala výš a dál, ovšem Xin zkracoval vzdálenost ve chvílích, kdy se chystala k dalšímu skoku. Několikrát dopadla do křoví a ztratila cenné sekundy tím, že se z něj snažila vyplést a najít pořádnou oporu pro nohy. Tím ztratila možnost zmizet Xinovi z očí, nehodlala se však vzdát. Únavě nesměl podlehnout ani jeden z nich.

Mohli takhle běžet dlouho, ale to by Xinovi značně ztížilo návrat do tábora. V Prvním světě nevypočitatelné pohyby hvězd a sluncí neumožňují správné určení směru a veškerá navigace ztrácí smysl. Návrat kamkoliv je možný jen po vlastních stopách nebo náhodou. Základním zákonem, který platí v této nekonečné stepi, je princip Věčného bloudění.

Xin začal uvažovat, jestli snad ta bestie nepočítá právě s touto možností, jestli není jejím úkolem odlákat ho od vlastních lidí, a to navždy. Kde vlastně je hranice, po jejímž překročení už nenajde své stopy, protože pošlapaná tráva se stačí narovnat?

A právě v té chvíli začal suminorský měsíc nad Prvním světem zapadat. Vlastně nezapadal, ale začal ubývat - stříbřitý kruh se změnil nejdříve ve špičatý rohlík, pak v úzký srpek a posléze zmizel z oblohy docela. Přejít od úplňku k novu netrval ani tři minuty. Během nich kudlankodlačka rychle ztrácela síly, zpomalovala, až konečně padla na zem a začala se zmitat v křečích zpětné proměny. Zakrátko se před Xinovým očima proměnila v mladou ženu, přibližně stejně starou jako Arpia. Omdlela. Nebyla úplně nahá, na krku měla něco, čeho si kočkodlak předtím nevšiml, nějaký přívěsek. .. Xin se vrátil do své skoro lidské podoby a usedl vedle ní. Čekal, až úsvit, který právě začal, přinese víc světla.

Byl to knoflík. Kudlankodlačka měla na krku pověšený knoflík od jeho kabátu, který mu před necelým rokem vlastnoručně ušila Hanti. Xinův majetek, na který mnohokrát sáhl a zanechal na něm stopu sama sebe, nyní posloužil jako adresa démonické záсылky... Kočkodlak zaťal zuby při pomýšlení, co by se stalo, kdyby bestie vpadla do tábora jeho kmene nebo dokonce rovnou do jeho manželského stanu... Rozhodným pohybem jí strhl přívěsek z krku. Neprobudila se, vlastně vůbec nezareagovala. To byl normální úkaz po spontánní a divoké proměně - věděl, že oběť takového kouzla musí nahradit noční šílením dlouhým spánkem.

Zastrčil knoflík do váčku u pasu, hodil si bezvládnou ženu na záda a vydal se na zpáteční cestu. Naštěstí měl kočičí zrak a nemusel čekat, až se nový den projeví v plné nádheře. Ostatně stopy honičky se už mohly začít nebezpečně ztrácet, proběhli totiž opravdu značný kus stepi...

2. Iniciace

Když se kočkodlak vrátil, Hákonůž seděl v trávě a držel se za hlavu. Nevypadal dobře, pohled měl kalný, bylo patrné, že zvracel. Xin těžce vzdychl - otřes mozku. Udělal dobře, že ho nechal ležet obličejem do trávy. Ještě nikdy nemusel po proměně brzdit sílu úderu, nelze se tedy divit, že to přehnal. Jen aby se to obešlo bez nutnosti vrtat do lebky díru pro zmírnění tlaku oteklého mozku.

"Můžeš jít?" stanul nad bojovníkem.

"Můžu..." zasténal Hákonůž, opřel se o ratiště své zbraně a vstal. "Co se mi stalo?"

"Musel jsem tě omráčit a uhodil jsem moc silně, promiň," odpověděl Xin.

"Kvůli ní?" ukázal na dívku, která bezvládně visela kočkodlakovi na rameni. "Ale proč?"

"Na nic si nevzpomínáš?"

Hákonůž s námahou zavrtěl hlavou.

"Půjdeme do tábora," rozhodl Xin. "Později ti všechno vysvětlím."

Kráčel za Hákonůžem a pozorně sledoval jeho pohyby. Bojovník se snažil držet zpříma, ovšem bylo zřejmé, že ho hlava tíží. Kdyby se nemohl opírat, potácel by se jako opilý.

"Až se vrátíme, lehni si, ale neusínej..." poradil mu.

"Vím... vím, co se musí dělat po raně do hlavy," odvětil Hákonůž. "Není to poprvé..."

"To tě kočkodlaci obtěžují tak často?"

"Kočkodlaci ani ne," ušklíbl se Hákonůž, "ale dostat v boji do hlavy kopytem je běžné..."

"Máš pravdu!" Kočkodlakovi se trochu ulevilo. "Říkají, že máš lebku tvrdou jako tři přílby..."

"Je to tak!" zamračil se Hákonůž a odplivl si. "Měl jsem to hlídat, pane, a zatím jsem byl na obtíž..."

"Jinak to nešlo, tentokrát jsi mi pomoci nemohl," odpověděl vážně Xin, "ovšem příště za mnou nechoď, pokud ti neporučím. Není chytré všechno, na čem se rada usnese."

"Budiž," kývl Hákonůž po delší úvaze, "ale jenom mimo tábor. V táboře musí za náčelníkem vždy někdo stát, už kvůli vážnosti."

"Počkej tady na mě!" Kočkodlak na poslední bojovníkova slova neodpověděl a zamířil přímo ke stanu Sara a Čema.

"Holá! Jste tam?" plácl dlaní do kůží napjatých na dřevěné kostře. Stan se zatřásl.

"Kdo se ptá?!" ozval se Sarův rozespálý hlas.

"Nepoznáváš? Jdu dovnitř!"

Uvnitř vládlo zakouřené Šero, páchl tu kyselý mužský pot; to ovšem nebyl jediný lidský výpar, který zde kazil vzduch... Nepříjemný smrad značně kontrastoval s pečlivě vyzdobeným nitrem stanu, na zvyky kočovníků až příliš. Vnitřní povrch stěn pokrývaly pečlivě zhotovené výšivky a obrázky, znázorňující milostné scény s muži, zvířaty a fantastickými tvory, vždy s mužskými sexuálními znaky. Stojan na zbraně zdobily pečlivě cizelované reliéfy, oštěpy stály v dokonalé radě. Stejně pečlivě byly ve vyšívaném toulci uloženy šipky s pestrými letkami. Dokonce i kameny kolem ohniště uprostřed stanu byly pečlivě opracovány, sesazeny a vybaveny rytinami. Všechny tyto ozdůbky, které vzbuzovaly u soukmenovců obdiv i výsměch, byly Čemovým dílem. On a Saro nyní seděli nazí na lůžku z měkkých kožesin a užasle zírali na Xina.

Kočkodlak bez ceremonií hodil svůj náklad mezi udivené muže. Čemo poplašeně ucukl, jako by ho dotyk ženského těla mohl opařit. Saro se zájmem přihlížel.

"Postarejte se o ni!" přikázal kočkodlak.

"Proč?!" vypískl hospodář skoro pobouřeně. "To je můj stan! Já..." pohlédl kočkodlakovi do očí a přestal se vzpírat. "Proč tady?!" vyjekl.

"Protože podle toho, co vím, Čemo, budeš před ní naprosto bezpečný," řekl Xin.

"A já?" pohlížel Saro zkoumavě na dívku v bezvědomí.

"Ty máš s takovými značné zkušenosti..."

"S takovými..." opakoval mechanicky lotčík. "Ona je... jako Berta?!" přímo ztuhl.

"Víceméně..." odpověděl Xin.

"Více nebo méně?"

"Raději si ji nepřehlížej v měsíčním světle."

"Kde jsi ji vzal, kapitáne?"

Xin zaváhal. Nevěděl, jestli bude lepší odpověď: "ulovil" nebo "spadla z nebe". Přesl otázkou mlčením.

"Její kouzlo se zde v Prvním světě projevilo zřídka," řekl nakonec. "Jste v bezpečí přinejmenším po několik týdnů, a kdyby ne, nikdo v táboře si neporadí lépe než vy, dokud nepřijdu na pomoc. Chci, abyste zjistili, co je zač a kdo ji sem poslal. Budeš muset použít svůj jazykový dar, Saro."

"Připadá mi, že je Karijka..." poškrábal se Saro na hlavě.

"Karijsky nemluví," zavrtěl hlavou kočkodlak.

"Nikdy těžce nepracovala," prohlížel jí lotčík dlaně. "A vždycky měla dobré boty," ohmatal dívce chodidla, načež jí s oplzlým úsměškem vložil ruku mezi stehna. "Panna!" oznámil.

"Tak ať ji zůstane," zavrčel Xin, "přinejmenším do doby, než se probere..."

"Proč, když ji stejně bude potřeba zabít?"

Čemo pohlédl pohoršeně na milence. Nedalo se poznat, jestli pohoršení vyvolala žárlivost nebo úmysl zabít.

"To se teprve uvidí!" utál kočkodlak diskusi, "prozatím s ní zacházejte jako se sestrou." Otočil se k Čemovi: "Vím, že žádám hodně, ale nezapomenu..." Lovce přikývl.

"Jako sestra - to půjde," řekl měkce. "Rozdělím se s ní o šaty, dostane nejlepší..."

Xin se otočil a beze slova vyšel ven, kde zhluboka vydechl. Zajímalo by mě, kdo z nás čtyř je největší úchyl? Zamyšleně si pročísł srst na hrudi. Magie Života je bláznivá...

Hákonůž mezitím málem upadl, ale ani neusedl. Celý bledý stál před stanem a klidně čekal na kočkodlaka. "Už...?" Byla to spíš odpověď než otázka. "To se ukáže..." odvětil roztržitě Xin při pohledu na několik čumilů, kteří navzdory časné době zablédli, co jejich knize odnesl do stanu Úchyla, jak Čema běžně označovali. "Jdeme!" zamířil doprostřed tábora.

Tábor pomalu ožíval. Před stany nejrůznějších tvarů byly kulaté, jehlanovité, podlouhlé jako půlkruhové jeskyně i čtvercové jako měl Čemo, sešité ze surových nebo pomalovaných kůží - začínal ranní ruch. Děti se většinou ještě neprobudily, ovšem ženy se už točily kolem ohnišť. Nezvyklý pohled v této době poskytovali starci, postávající tu a tam v malých skupinkách. Něco si špitali a tázvě pohlíželi na Xina a Hákonůže, kteří procházeli kolem nich. Nepochybně očekávali vysvětlení nočního psiho koncertu...

Kočkodlak se nezastavoval, jen odpovídal na pozdravy. Zalil ho pocit nepochopitelné zlosti. Na sebe, Amárelis, Ampekera i ostatní stařešiny. Je v nebezpečí, nepochybně ho někdo loví, a oni se baví tajnostmi a pokoušejí se s ním hrát jako pšcem na Šachovnici. To nečekal, hlavně ne od Amárelis... Noční událost vyhnala z Xina okouzlení a sentimentalitu. Měl dojem, že se celý svět spíkl proti němu. V této náladě překročil zásek oddělující červené dvoutýčkové stany stařešinů od ostatního tábora. Zamířil rovnou k sobě.

Amárelis už vstala. Nyní klečela u vyhaslého ohniště, u kterého v noci bděl Hákonůž, a rozčesávala vlasy ospalé Arpii, která se zřejmě právě probudila a vyhrabala z kožešin. Na rozdíl od mladší sestry Amárelis už měla na sobě všechny ozdoby, hennou namalované oči a vlasy pečlivě vyčesané do vysokého drdolu propleteného šňůrami korálků. Oblékla si hnědou sukni a stříbrné šperky. Vypadala důstojněji než obvykle, nepochybně očekávala, že Xin oficiálně oznámí radostnou novinu, a oblékla se přiměřeně této příležitosti. Tři ženy, ony "dvorní dámy", které Amárelis obvykle ve dne doprovázely, už přišly a čekaly na příkazy své paní.

Arpia se při pohledu na Xina a Hákonůže načepýřila jako dítě, nepochybně proto, že ji nevzali na noční výpravu... To by ještě scházelo! Kočkodlak pocítil, že už má doopravdy dost malých ženských intrik a nálad tohoto usmrkance a že je čas odkázat ji do patřičných mezí.

"Manželko!" pronesl hlasitě s pohledem upřeným mimo Arpii.

Amárelis předala kostěný hřeben jedné ze svých pobočnic, která se okamžitě věnovala Arpiiným vlasům, vstala a vyčkávavě pohlížela na Xina.

"Spolu se svou sestrou se okamžitě vrátíte do stanu svého otce!" přikázal kočkodlak.

Žena s hřebenem ztuhla uprostřed pohybu. Arpia vyskočila, otevřela ústa, na rameno jí však dopadla Amárelisina ruka a donutila ji zůstat v dosavadní poloze. Arpia pohlédla na sestru a spolkla slova, která se jí hrnula na jazyk.

Xin a Amárelis si pohlíželi do očí. Navzdory překvapení nehnula ani koutky úst. Jen zorničky se trošičku zvětšily.

"Poslechnu svého manžela..." pronesla velice klidně a ohlédl se na své dámy. "Pomozte nám sbalit, naše věci!" přikázala. Hlas se jí zachvěl až při poslední slabice.

Je to pro tvé bezpečí... chtěl říct Xin, ale slova mu neprošla hrdlem. Nemohl tuto myšlenku vyjádřit ani očima, protože Amárelis už na něho nehleděla. Stál tedy s rukou položenou na rukojeti Spáru, napřímený a povznesený nad všechny záležitosti tohoto světa.

Arpia nic nechápala a polykala slzy. Pohledem, který míjel Xina, hledala oporu u Hákonůže, avšak nenašla ji. Kočkodlak se podíval na svou švagrovou.

"Pomoz sestře!" přikázal jí. Pronesl to příliš tvrdě a hlasitě. Arpia vzlykla, vyskočila a místo pomoci se rozběhla mezi stany. Amárelis se za ní podívala, potom vyčítavě stočila zrak na Xina, ovšem v jeho tváři spatřila něco tak hrozivého, že okamžitě sklopila oči.

Kočkodlak uslyšel kroky a ohlédl se. Přicházel Ampeker. Vůdce kmenové rady se zřejmě v situaci orientoval. Možná

až moc dobře...

"Samozřejmě máš právo takto jednat, kníže," řekl starce. "Každý muž smí odehnat ženu, ovšem pokud jeho hněv po dvou týdnech nepřejde, musí hlasitě a přede všemi oznámit své výhrady vůči manželce..."

Xin mu pohlédl do očí. Věděl jsi, že se to dá ode mne čekat! Hodlal mu tato slova vmést do obličeje, ale mlčel. Věděl, kam Ampeker míří - k potvrzení otcovství Xinova nenarozeného dítěte. Pokud Xin zpochybnil věrnost své ženy, proběhne soud, který nepochybně rozhodne svědectví společnic nevinnosti, a manžel, který nevěří svému štěstí, bude vypadat jako pitomec. Jenže proč to všechno? Na čem jim tolik záleží? Nehodlal se však doprošovat vysvětlení. Ať mluví sami, pokud s chtějí vyhnout jeho hněvu!

Jedna žena podala Amarelis sbalený kožený vak Princezna jej převzala, prkenně se manželovi uklonila a následovala Arpii. Xin za ní pohlížel se sevřený hrdlem, nedal však na sobě nic znát.

"Dnes proběhne obřad iniciace mladých mužů," otočil se k Ampekerovi; úmyslně přeslechl jeho slova. "Je vše připraveno k slavnosti?"

"Ano, kníže, ovšem pokud si přeješ, prověřím to."

"Učiň tak, ctihodný Ampekere."

Starce si položil ruku na srdce, pokynul hlavou a odešel.

Xin zůstal sám. Beze slova usedl na Arpiino lože a zahleděl se na vyhaslé uhlíky ohniště. Hákonůž usedl naproti s pikou na stehnech zkřížených nohou. Jedna ze Amarelisových společnic jim před odchodem podala jídlo - sušené maso a ovoce, včerejší placky a pivo ze semen planých trav. Hákonůž posunul džbán s pivem ke Xinovi a požádal o čistou vodu.

Jedli pomalu, mlčky.

Maso štěpní antilopy bylo křehké a chutné, ale Xin je žvýkal jako starou podrážku. Jídlo mu stěžilo procházelo sevřeným hrdlem. Trošku se uvolnil až po druhém džbánu piva, ale tím musel skončit - dnes se nesměl opít, i kdyby chtěl.

Po čtvrtroce se k nim přiblížil Assis - jednoruký kmenový mág-učitel, a zeptal se, proč je Hákonůž tak nepřírozeně bledý. Bojovník mu pověděl o úderu do hlavy, ale neuvedl, že ho udeřil kočkodlak, ani další podrobnosti. Léčitel přisedl, jedinou rukou ohmatl Hákonůžovi hlavu, potom sáhl po své brašně a za ševlení modliteb začal míchat sušené byliny. Zaklínadla se kupodivu netýkala právě připravovaného léku, ale byla zaměřena na Assisovu protézu levé ruky. Na místo ztraceného předloktí si kmenový medicínman připevnil sušený orlí spár, který se svíral a otevíral vlivem patřičných magických slov. Léčitel už nabyl takové zběhlosti, že snadno bral drápy pytlíčky s bylinami, pevně držel hliněnou misku a dokonce do ní dokázal nalít vodu docela bez cizí pomoci. Musel jen na svou orlí ruku pořád mluvit, takže zaklínadla prokládal slovy určenými pacientovi. Tento zvláštní zvyk spolu s pohyblivým spárem trčícím z rukávu mu dodával mezi soukmenovci značnou úctu.

"Riskuješ stáří... merih... s pomatenou... antr... myslí," oznámil nakonec Assis.

"Bohové bouří mi dopřejí, že se lidské útrpnosti nedožiji," zadoufal Hákonůž a přijal misku s lékem. Její obsah si nasypal do úst a zapil vodou.

"Kolik mladíků dnes přistoupí ke zkoušce?" zeptal se Xin.

"Určitě čtvrt sta, možná tři desítky," odpověděl Hákonůž. "Ti noví se ještě nerozhodli."

Po návratu do Prvního světa pohltil Xinův kmen několik malých klanů a rodin, které náhodou potkal ve stepi a jejichž jazyky a zvyky byly natolik podobné, že nebránily společnému životu v jednom táboře. Od kmene se ovšem odloučilo několik mladých manželství či spíše dvojic, jejichž rodiče měli proti mladým námitky, a v důsledku toho je už nikdy nespátřili. V Prvním světě to bylo běžné, protože při vnitřních sporech se někdy rozdělovaly celé kmeny a rozcházely se na opačné strany. Celkově se však během posledního půlroku Xinův kočovný kmen značně rozrostl, počet bojovníků se skoro zdvojnásobil. Došlo k tomu především zásluhou kočkodlaka, jehož přítomnost byla pokládána za boží znamení, že národ, jež vede taková osobnost, čeká velká budoucnost. Xin proti těmto fámám nikdy nevystoupil, přestože ho trošku zneklidňovaly. Domníval se, že kmen má být početný, a to díky jemu byl...

"Našinců přibýlo v poslední době... merih, antr, antr, merih..." Assis sbalil ranec, ale nespěchal s odchodem. "Loni... antr... přistoupilo k iniciaci jen dvanáct; mladíků."

"Není snadné uživit hodně lidí," poznamenal Xin, "prozatím s tím potíže nebyly, ale kdoví, co bude za rok nebo za dva? Možná bychom neměli přibírat všechny, kteří se chtějí připojit..."

"Nepřibíráme všechny, jen ty, kteří jsou ochotni uznat naše obyčeje a podrobit se vůli našich stařešinů i tvé," odpověděl Assis. "Čím více lidí, tím lépe. Jídlo není nejdůležitější."

"A co je?"

"Cíl cesty."

"Putování stepi Prvního světa nemá a nemůže mít hranici," namítl Xin. "Putování je zde vlastním cílem, ledaže bychom se rozhodli opět vstoupit do některého z paralelních světů..."

"Ne," zavrtěl Assis hlavou. "Každé putování má hranici a jeho cílem je Stát, právě zde, v Prvním světě." "Zase ty řeči o Státu!" nadskočil Hákonůž. "Bláznivá pověra, pro kterou bylo už bezvýsledně prolito tolik krve!"

"Stát není pověra," zvážněl Assis. "Je to cíl a sen

všech kočovníků v této nekonečné stepi." "Přelud!" vzdychl Hákonůž.

"Chybí ti fantazie, bratře," pokáral ho jemně Assis. "Ovšem náš kníže," uklonil se Xinovi, "to jistě chápe." "Že při neustálém putování myslíte na to, že bude nakonec třeba někde se zastavit a usadit?" usmál se kočkodlak. "Chápu, co se tady nedá chápat? Každý touží po tom, co nemá. Kdysi jsem měl v rukou knihu, která popisovala vznik mýtů..."

..Cesta bez konce nesmí existovat," protestoval živě Assis. "To by nebylo přirozené. Proto všechny kočovné kmeny

nakonec dojdou ke Státu, ve kterém budou šťastné..."

Xin se nehádal.

Dobře znal tento motiv kočovné mytologie a nesouhlasil s ním, pokládal tuto myšlenku za naivní hloupost, stejně jako Hákonůž, ale s vědomím, že většina jeho kočovníků věří v mýtus Státu upřímně a často se zatvzeloostí překračující hranice fanatismu, zásadně se vyhýbal veškerým debatám a projevům na toto téma. Nechtěl nikoho odrazovat ani zraňovat Amarelis, která nejednou mluvila o "jejich Státu"...

Amarelis a Stát... ta myšlenka byla tak pronikavá, že kočkodlakovi přeběhl po zádech mráz. Nechová se snad jeho sladká Amarelis jako královna už teď? To, co podceňuje, může být, vlastně asi je hlavním motivem jednání jeho ženy... S údivem si uvědomil, že zahřívání manželského lože není jedinou Amarelisinou ambicí. A ještě víc ho nyní udivovalo, že si toho nevšiml dříve... Toho, co viděl celý kmen... Musí manželé vždycky vypadat jako hlupáci?

"Viděli jsme snad ve stepi málo kolíků, které měly vyznačovat nějaké nesmyslné hranice?!" pustil se mezitím Hákonůž do hádky s léčitелеm. "Pitomci omámení myšlenkou na Stát najednou začínají ohrazovat step, že je to od této chvíle jejich a všichni ostatní musí pryč. Je to bláznovství, nic jiného! Copak si někdo bude takových kolíků všimnout? Všichni chodí jako vždycky a oni se o ty kolíky začínají rvát, krev teče bůhvíproč, jako by se nedala jinde najít lepší země? My jsme nikdy na takové hranice nebrali ohled..."

"Protože je vytyčovali bezbožní kacíři bez vůle bohů," přerušil ho Assis. "Stát není možné založit kdekoli, ale jen na území daném bohy, na které může kmen dovést pouze vůdce určený bohy..." opět se uklonil Xinovi, který mlčel a usilovně přemýšlel. "Nedá se však popřít, že státy existují!"

"V horách," prohlásil Hákonůž, "kde je možné podle štítů určovat světové strany a nebloudit, kde srázy vyznačují přirozené hranice. Ovšem lidé, kteří tam žijí,

se tvrdě brání nám, lidem z plání. Vím to, protože předtím, než jsem se s vámi setkal, jsem byl otrokem a účastnil se výpravy proti takovému horskému státu, ve kterém věž vyšší než nejvyšší hory dosahuje k nebi. Vybili nás tehdy skoro do posledního, já jsem utekl do stepi a přidal se k vám, ovšem otce, bratry a krajany jsem už nikdy neviděl. A to všechno kvůli tomu, že uvěřili jakémusi prorokovi, který tvrdil, že mu bůh přikázal jít do těch hor, domorodce pobít a zabrat jejich zemi. Myslím, že to nebyl žádný prorok, ale obyčejný blázen, a takovým uvěřit přináší neštěstí."

"Malá je tvá víra, bratře," pronesl léčitel důstojně.

"Čemu tady věřit? Nesmyslům? Jednou jsem jako hloupý otrok uvěřil a stačilo mi to! Teď řeknu jen to, že pokud začnete ohrazovat step, odejdu od vás pryč, kam mě oči povedou!"

"My určitě nebudeme ohrazovat step, ale půjdeme na místo, které je lepší než hory," odvětil Assis.

"A jak se tam dostanete?"

"Zavede nás tam náš kníže."

"Tak proto jste šli za mnou do jiného světa?" probral se Xin ze zamyšlení. "Ne proto, aby starci mohli složit kosti v rodné zemi?"

"Jedni šli za tebou kvůli smrti, jiní kvůli životu," odpověděl Assis vyhýbavě.

"A vy si myslíte, že já..."

"Ano, kníže."

Hákonůž cosi zamumlal, nepochybně kletbu, potom rozpačitě pohlédl na kočkodlaka. Nepochybně přemítal, jestli věnoval své služby správné osobě.

"Moje manželka," pronesl tlumeně Xin, "nepochybně šla za mnou kvůli životu..."

"Paní Amarelis je ti naprosto poslušná a věrná," ujistil ho Assis.

"Proč mi to říkáš? Jsou snad nějaké pochyby?"

Léčitel velice zrozpačitě.

On ví! uvědomil si Xin. Pokud má vzniknout Stát a v něm kníže a kněžna, pak nepochybně musí být i dynastie a tedy potomek... Běh následníka trůnu nikdo neuvěří, že pololidský polozvířecí tvor, kterému svěřili Vládu nad kmenem, dosáhne milosti v očích bohů. Ze O něm hovoří předpověď...

"Hákonůž!" otočil se kočkodlak k bojovníkovi. "Ponech nás o samotě a dohlédni, aby nás nikdo nerušil."

Hákonůž přikývl a beze slova se vzdálil. Assisovy léky zřejmě zapůsobily, protože při chůzi se už neopíral o ratiště. Xin zabodl pohled do léčitele a pohlížel ní něj tak dlouho, až muž zbledl a nevěděl, kam s očima "Co jste udělali?" otázal se konečně. "Nic, kvůli čemu by ses mohl hněvat, kníže..." "Kujete něco za mými zády a já se nemám

hněvat..." zavrčel Xin. Bylo třeba ukončit tuto hru

náznačků. "Kdo ještě ví o dítěti?!" zvedl hlas.

"Kromě tvé manželky jen já a ctihodný Ampeker."

"Nemá se to jako první dozvědět od své ženy manžel?"

"Obyčejně..." přikývl léčitel, "ale v tomto případě to nebylo tak jednoduché... Musel jsem pomoci..."

Xin pohlédl na své dlaně s prsty zkrácenými o půl coulu a na srst na předloktích.

Tak tohle je ona magie Prvního světa, které se

muselo přizpůsobit jeho tělo! Vzpomněl si na bylinnou

příchuť nápojů, které mu podávala Amarelis... Tvrdila, že je to běžné zdejší koření... lhal mu do očí... Sladká

Amarelis.

"Mluv!" přikázal, aby potlačil narůstající vztek. "Krátko po tom, co se ubytovala ve tvém stanuj přišla za mnou tvá manželka s prosbou o pomoc ve svém ženském údelu..." Assis mluvil pomalu, a

pohledem upřeným do popele ohniště, aby se vyhnul

kočkodlakovu zraku. "Na její straně překážka nebyla,

ovšem tvé símě... když jsem je prozkoumal..." "Kdes je vzal?"

"Tvá žena mi dovolila sáhnout do svého lůna..." "A co jsi zjistil?" zeptal se Xin. Sám se divil vlastnímu klidu.

"Že příčinou dosavadní neplodnosti je narušení rovnováhy mezi lidskými a zvířecími složkami tvé povahy, Přivedl jsem je k harmonii... V důsledku tohoto zákroku se zvířecí vlastnosti zviditelnily, ale zato tvé símě se stalo blaženstvím pro tvou manželku..."

"A to jste to museli udělat bez mého vědomí?!" "Vždyť jsi nesouhlasil..."

Náhle si na ten rozhovor vzpomněl... Opravdu! Leželi si tehdy v objetí, odpočívali po milostném vzrušení a Amarelis prohodila, že by chtěla najít kouzlo, díky kterému by mu mohla dát dítě... Odvětil, že takové kouzlo nechce... Neřekl proč, protože jeho myšlenky hned zalétly do vlastního dětství a ke zmrzačeným rukám staré ženy. Než však nalezl slova, aby jí to pověděl, Amarelis jej opět přitáhla k sobě a slova přestala být důležitá...

Důležitá však byla!

"Jak jsi věděl, že se tvými léky neproměním ve zvíře Co kdyby se mi síla Ona, sytící mé tělo, vymkla z vůle... Pomyslel jsi alespoň na okamžik, čím ohrožuješ mě, sebe i všechny ostatní?!" Přímou kypěl hněvem a bezděčně sahál po jílcí Spáru.

"Znám sílu, kterou nazýváš síla Ona," nabyt Assis odvahy. "Je částí Prvního světa, zde se zrodila a odtud přišla tam, odkud pocházíš. Kdybych věděl, že mohu uškodit, odmítl bych prosbu tvé manželky."

"A víš, co se může narodit?!" procedil Xin mezi zuby

„To také předvídáš?! Chápeš, že ji možná odsoudil k smrti, a možná nejen ji..."

"To nevím, ale když jsem se na to ptal, tvá žena odpověděla, že je ženským údělem přiblížit se k hranici smrti při zrodu nového života. Proto jsem požádal o radu ctihodného Ampekera..."

"Debatovala snad o oplodnění mé ženy celá rada starších?"

"Touze já a Ampeker," odvětil léčitel důrazně. "A ten usoudil, že pro Stát má smysl ohrozit zdraví mé ženy, vid? Umím pochopit ženu, která touží obejmout dítě, ale pro vás to byla jen vypočítavá politická hra!"

"Tvá manželka dobře ví, co dělá. Jak jinak bych mohla naplnit své poslání?" to jsou její slova. Měl jsi vědět, co chce a po čem touží ta, která je ti nejbližší..."

Xin zmlkl. Nemohl popřít správnost posledních Assisových slov. Musel si přiznat, že pokládal Amarelis za hračku. Její hrdost, ho bavila, protože stála ve výrazném protikladu s vášnivostí a poddajností, které projevovala, když byli sami. Ani na okamžik ho nenapadlo, že se za tím může skrývat něco hlubšího. Neviděl v ní někoho, kdo sní a usiluje o splnění svých snů... Neviděl, takže... se stal nástrojem v jejích rukou!

"Zanech mě o samotě, Assisi."

"Ano, kníže," přikývl, "mcrih..." oslovil svůj orlí spár, jímž uchopil tašku s léky.

"Ještě počkej..." vzpomněl si kočkodlak na události dnešní noci. "Říkáš, že se vyznáš v silách Ona?"

"Ano, kníže."

"Jdi tedy do stanu lovce Čema, kterého nazývají Uchyl. Víš, kde je?"

"Vím, kníže. Co mám učinit?"

"To, co uznáš za správné. Postačí, když řekneš, že! přicházíš na můj příkaz. Chci se přesvědčit, jakou cenu mají tvé znalosti."

"Učiním vše, abych tě nezklamal, kníže."

"Už jsi mě zklamal. A dej si pozor, abys tak neučinil podruhé."

Léčitel se uklonil a beze slova odešel.

Zklamání... ano, to je nejvýstižnější slovo. Xin složil hlavu do dlaní. Amarelis zklamala jeho důvěru. Měla vážné důvody, ale to nijak neměnilo podstatu věci... Jak se k ní má nyní chovat? Jak jednat se ženou, která zklamala jeho důvěru a současně nosí jeho dítě? Oběma rukama si sevřel spánky. Měl by jednat, jak se sluší na muže a vůdce... Je dost starý a mocný, aby měl rozum a nevyvolával milenecké hádky. Urazit se... vyhnout... smířit... Zvolením Amarelis učinil velké rozhodnutí, příliš důležité, než aby jeden vrtoch, jeden výbuch hněvu a troška zraněné pýchy mohly tuto volbu zvrátit. Zbývá tedy ukázat hrdost...

Zahlédl, že opodál stojí Ampeker a Čeká, až si ho Xin všimne. Taková skromnost nepatřila ke zvykům hrdého starce, ovšem i on zřetelně viděl, že nemá cenu zhoršovat situaci...

Zdá se, že tu se mnou přesto počítají, pomyslel si kočkodlak a zhluboka si oddechl.

"Ampekere, půjdeš za mou manželkou a povíš jí, že chci, aby po dobu iniciační slavnosti stála po mém boku. Jak se sluší na paní tohoto kmene."

Nehodilo se takto mluvit k představenému rady starších, tím spíše s ním zacházet jako s poslíčkem, ovšem Xin na to nehodlal brát zřetel. Když se vám to nelíbí, najděte si jiného knížete... Věděl, že tak neučiní, znamenalo by to znevážení předpovědi a skončila by naděje na rychlé vytvoření Státu. Kmen by se rozdělil a rozpadl, protože četné klany, rody a rodiny by odešly samy hledat Stát nebo vůdce, který je k němu dovede. Kvůli Státu se kočovníci rozdělovali a spojovali... Odvěké zákony řídící pohyb lidských skupin v nekonečné stepi Prvního světa stály nyní na kočkodlakově straně. "A kam se má tvá žena odebrat potom?" Ampeker na sobě nedal nic znát.

"S ohledem na její bezpečí a zdraví se po slavnosti kněžna Amarelis vrátí do stanu svého otce. Zeny z jejího rodu jí zajistí lepší péči než milující manžel, který se nevyzná v ženských záležitostech. Ať je to pro všechny vysvětlením ranní události."

"Je velice dobře, kníže, že neprokazuješ svou nemilost všem..."

"Ampekere, myslím, že ses až příliš zapletl do mých věcí!"

"Máš pravdu, kníže. Prosím o prominutí. Chci však připomenout, že podle tvého příkazu jsem měl prověřit stav příprav k iniciaci. Zajímá tě to ještě?"

"Ano, mluv."

"Zkoušky se účastní devětadvacet mladíků."

"Hákonůž mluvil o třiceti..." poznamenal Xin.

"S iniciací jednoho nesouhlasí jeho příbuzní."

"Jedná se o Lebkouna?"

"Ano, kníže."

Celý kmen znal Lebkouna. Svého času si ho všichni chodili prohlížet - úkradkem nebo docela otevřeně, jako zvíře v ohradě. Děti za ním pořád lezly, schovávaly se a s křikem prchaly, když si jich všiml. Bylo mu sedmnáct a neměl uši, nos, rty ani tváře. Uřízli mu je a navíc ho skalpovali uctívači jakéhosi podsvětního boha, kteří ho jako desetiletého unesli, aby z něho udělali kněze nebo posluhu ve své příšerné svatyni. Zachránil se až poté, co únosci už vykonali své dílo. Učinili to tak šikovně, že hoch přežil a ani nezešílel bolestí. Zato zešílela jeho matka, která se utopila v močále, přestože se také tvrdilo, že to byla náhoda, protože uplakaná žena nedávala pozor na cestu. Další příbuzní chtěli Lebkouna milosrdně dobit, ovšem jeho otec nesouhlasil, protože jiné děti neměl. Díky otci se hoch vyrovnal se svým vzhledem a dokonce se znovu naučil mluvit, když nahradil ztracené líce dlaněmi a rty mezerou mezi prsty. Jeho slova zněla jako závan větru ve skulinách mezi skalami, ale srozumitelná byla. Bez společnosti vrstevníků, kteří si ho ošklivili, se Lebkoun celá léta sám nebo s otcem cvičil ve vrhu oštěpem, až v tom dosáhl dokonalosti. Otec ho naučil používat vrhač, takže Lebkoun dál oštěp dohodil, než mnozí lučištníci dostřelili. Vždy nosil na zádech osm oštěpů ve velkém toulci; podle toho jej bylo možné poznat na dálku a uhnout mu z cesty, když se na něj člověk nechtěl dívat. Podle otcovy rady totiž nenosil mezi lidmi žádnou masku a tak je nutil, aby si zvykali na jeho vzhled. Už se zdálo, že jeho život bude navzdory všemu probíhat normálně, když Lebkounův otec náhle zemřel a hlavou rodu se stal strýc, který se od počátku domníval, že by bylo lépe, kdyby synovec nežil. Začali se k němu chovat jako k malomocnému, a když se Lebkounův klan před několika měsíci připojil ke Xinovu kmeni, příbuzní se ho ani nepokoušeli bránit před hysterickými pomluvami od uřknutí až po "zlé pohledy". Pokoušeli ho vyhnat, ale osobní kočkodlakův zákrok tomu zabránil. A nyní se zdá, že bude třeba dalšího...

"Půjdeme si promluvit s hlavou klanu toho mladíka," prohlásil Xin.

"Kníže, odrazuji tě od vněšování do rozhodnutí stařešinů rodu..." začal Ampeker, ale při pohledu do Xinových očí okamžitě zmlkl.

"Chceš snad něco říci na téma úchylek v našem kmeni?" zeptal se velice tiše kočkodlak.

"Ne, kníže, tvá vůle je zde zákonem," položil si stařec ruku na srdce.

"To rád slyším... Dost nesprávně jste mě pokládali za malovaný totem, kterému je možné podle libosti se buď klanět nebo ho zavinout, do kůží a uložit do stanu, když začne překážet..." Čekal na Ampekerovu odpověď, ale starec mlčel, s očima sklopenýma.

"Vezmi si svůj ceremoniální plášť a hůl," nařídil Xin. "Nejprve půjdeme za Lebkounem, potom se vydáš k mé manželce."

"Ano, kníže."

Když se stařec odebral do svého stanu převléknout, Xin povolal Hákonůže. Ten vyslechl Xinovy rozkazy a přivolal ještě dva bojovníky, aby vůdci zajistil důstojný doprovod.

Za chvíli celá pětice stanula před stanem Lebkounova strýce.

"Ctihodný Oreine!" Ampeker udeřil holí do kůží stanu.

Nejprve vyhlédla nějaká žena, okamžitě však ucouvla, potom vyšel zavalitý muž, o půl hlavy vyšší než Xin, Orein měl tak ušlechtilý profil, že přímo volal po tom, aby jej razili na mince.

"Náš kníže přišel s tebou projednat otázku iniciace tvého bezejmenného synovce," oznámil Ampeker u vědomí, že Lebkounovi příbuzní o něm mluví jako o "bezejmenném", přičemž toto slovo v jejich ústech nemá hodnotu jména, ale neosobního označení.

"Můj synovec není hoden stát se mužem," pohlédl Orein povýšeně na Xina. "Nemá čest..."

"Poskvnil se snad nějakým závadným činem?" otázal se kočkodlak.

"Čest znamená tvář. Nemá tvář, nemá čest!" Oreinovy vznešené rysy pokřivila zarytá neústupnost. Nyní už se nehodily na mince. "Stejně jako děvka ztratí čest, když se vyválí a ztratí úctu, tak i muž, kterého zbaví obličeje..."

"Kde je tvůj synovec nyní?" přerušil ho Xin.

"Na lov," vzhlédl zmařeně Orein.

"Uuušššš... jsseeni ssee vrááátiul..." ozvalo se táhlé zasyčení.

Než Xin pohlédl na mluvčího, zhluboka vydechl. I lidé, kteří byli Lebkounovi nakloněni, museli se vždy v duchu připravit na jeho vzhled.

Vypadal jako strašidlo. O tom nebylo pochyb. Rudomodrá, lebka s živými očima, umístěná na štíhlém, harmonickém a svalnatém těle. Kdyby měl Lebkoun obličej, byl by velice přitažlivým mladíkem. Spustil dlaně, kterými imitoval tváře, a upřeně zíral na kočkodlaka. Dotěrnost pohledu byla zdáním vyplývajícím ze skutečnosti, že Lebkoun neměl ani víčka...

"Jsi připraven účastnit se iniciace?" zeptal se Xin. Dlaně se okamžitě zvedly, přikryly vyceněné zuby, ukazováčky zacpaly nosní otvor. "Jsseem..." zašumělo.

Xin se otočil k Oreinovi, který na synovce ani nepohlédl. Místo toho zuřivě zíral na kočkodlaka.

"Nebudu s tebou diskutovat o cti, protože o ní nic nevíš," prohlásil Xin. "Kolik mladíků z tohoto rodu se přihlásilo k iniciaci?" pohlédl úkosem na Ampekera. "Dva," odvětil stařec,

"Zkoušek a ceremonie se účastní tři, včetně toho, kterého nazývají Lebkounem, nebo pouze Lebkoun. Ve druhém

případě jeho příbuzní opustí náš tábor před západem slunce, protože se nepatří, aby svědky tak významné slavnosti byli cizinci, kteří nepatří ke kmeni..." "Ano... kníže," přikývl váhavě Ampeker. "Mně patří právo rozhodovat!" zařval Orein a přiskočil ke Xinovi. "Existuje dohoda mezi námi a vaší radou, že jako hlava rodu... ark!" vyjekl bolestí, protože kočkodlakova levá ruka se uprostřed pohybu změnila v kočičí tlapu a dopadla Lebounovu strýci do obličeje.

Nebyl to jemný chvat. Drápy prorazily kůži na čele i tvářích až ke kostem.

"Chceš přijít o celou hlavu, nebo pouze o tvář?" zeptal se studeně Xin. "Totiž pokud jde o mě, žádnou tvář nemáš. Nikdy jsi ji neměl, ale dosud to všichni nepostřehli..."

Orein mlčel a vytřeštěnými očima šilhal na spáry zaryté do vlastního obličeje. Kočkodlak pomalu svíral proměněnou ruku a drápy skříply o kost. Orein zaúpěl bolestí. Kůže na čele se mu napjala na mez únosnosti, krvácela.

Leboun sledoval celou scénu s hlavou lehce nakloněnou k rameni. Zdálo se, že se usmívá... S jistotou se to však říci nedalo.

Xin pustil Oreina, který se zapotácel a se zaúpením schoval obličej do dlaní.

"Prokaž úctu svému knížeti!" rozkázal Ampeker.

Stařešina rodu padl na kolena a dotkl se zakrváceným čelem kočkodlakových bot.

"Kolik mladíků z tvého rodu přistoupí k iniciaci?" otázal se Xin.

"T...ři..." vyjekl Orein. "Tři... pane..."

"To je dobře," odvětil kočkodlak a otočil se.

"To nebylo správné, kníže!" sykl Ampeker, když se vzdálili mimo doslech. "Porušil jsi dohodu a přede všemi pokořil stařešinu rodu! Co si o tobě nyní pomyslí ostatní hlavy rodu?"

"Že mě musí poslouchat, pokud se mnou chtějí dojít ke Státu!" přerušil ho Xin, který současně koutkem oka zachytil Hákonůžův zamračený pohled. "Nastal čas vzít vás všechny pořádně do ruky! Nebyl jsem na jednání rady, když tento rod přijímala. Mám právo klást vlastní podmínky a právě jsem to učinil, a není důležité, že jsem to tak dlouho odkládal. Co tady vlastně jsem? Pomalovaný totem?"

"Jsi kníže, Ten, který ukazuje věrným cestu ke Státu!" recitoval vážně Ampeker. "Ovšem dosud ses nechtěl znát ani k tomuto titulu, ani k tomu, co znamená."

"Dnes se něco změnilo," odpověděl vážně kočkodlak, "vlastně hodně věcí..."

"Zaveď nás tedy do Státu, kde se staneš králem a my tvými šťastnými poddanými?"

"Zavedu!" prohlásil Xin rozhodně. "A nyní jdi k mé budoucí... hm... královně."

"Jak poroučíš!" Ampeker se uklonil a skloněn pozpátku ustupoval. Xin se zastavil a otočil se k Hákonůžovi. Pohlédl mu zpřímá do očí.

"Než odejdeš, chci, abys mi poskytl šanci," oslovil bojovníka.

Ten dlouze mlčel, potom přikývl. "Doufal jsem, že nebudu muset zemřít pro nějaký prelud," vzdychl.

"Nezemřeš bez dobrého důvodu!" slíbil mu kočkodlak. "A nyní..." změnil téma, "je čas se převléknout na slavnost. Nemám ve stanu ženy, musím to tedy zvládnout sám."

"Pomůžu ti, kníže," odvětil Hákonůž.

V poledne zaduněly bubny a svolávaly kmen k iniciaci. Kočovníci se shromáždili na kraji tábora, na opačné straně, než stál Čemův stan. Shromáždění nebylo zvoleno náhodně, nazývalo se "strana budoucnosti", protože bylo ve směru, kterým kmen vyrazí po zrušení tábora. Opačná strana, z níž kmen přišel, se nazývala "strana minulosti" nebo jasněji "strana zůstatku" a byla mnohem méně důstojná; nebylo náhodou, že Čemo bydlel právě tam. Strana minulosti byla místem, kde obvykle stavěly své stany vdovy, vdovci a samotáři, lidé potupení nebo neuznávaní kmenové zvyky - jako právě Čemo - kteří však nenašli dost rozhodností k tomu, aby se oddělili a zahájili osamělou pouť nekonečnou stepí.

Strana budoucnosti byla stranou posvátnou. Určovali ji stařešinové v den, kdy se rozhodlo o rozbití tábora, a byla to první hranice, která byla na novém místě stanovena. Tímto směrem nebylo dovoleno vycházet z tábora za přirozenou potřebou, dokonce i k odchodu na lov bylo třeba šamanova souhlasu. Zbývající strany tábora i světa se určovaly podle osoby stojící obličejem k budoucnosti a zády k minulosti, nazývaly se prostě stranou "pravé ruky" a "stranou srdce". Jen tak bylo možné určovat směry ve světě bez pevných orientačních bodů, kde hvězdy i slunce bloudí po obloze stejně jak lidé stepí. Během dnešní noční procházky šel Xin zpočátku směrem mezi stranou pravé ruky a stranou minulosti. Honička za kudlankodlačkou už proběhla v prostoru beze směrů.

Mladíci vybraní k iniciaci vybíhali z tábora na stranu budoucnosti. Stanuli za posledními stany a rozběhli se do vějíře jako sluneční paprsky. Po několika stovkách kroků narostly vzdálenosti mezi nimi tak, že žádný už neviděl souseda a běžel dál sám tak dlouho, dokud mu vystačila odvaha.

Běh začínal v poledne, když slunce, kterých mohlo být i víc, stála nejvýše. Vzdálenost mezi mladíky a táborem pořád narůstala, zdupaná tráva se narovnávala a už neznačila zpáteční cestu. Přicházel soumrak a nastávala noc, pocit, že člověk běží přímo dopředu, byl stále nejistější a dostavily se obavy. Posléze bylo třeba přijmout skutečně uvážlivé rozhodnutí o návratu...

Podstata této zkoušky mužnosti spočívala v nalezení zlatého středu mezi odvahou a rozumem. Aby se člověk mohl vrátit, nesměl zaběhnout příliš daleko. Blázni, nafoukanci a zoufalci bez fantazie mizeli ve stepi navždy. Pokud později kmen některého z těchto nešťastníků náhodou našel, když putoval dál a pokračoval v cestě k budoucnosti, nebyla jeho iniciace uznána a k další zkoušce směl přistoupit až po třech letech. Vládlo přesvědčení, že tolik času je třeba k tomu, aby nezralí jedinci nabyli dostatek rozumu.

Na druhé straně ovšem předčasný návrat do tábora mladíka zesměšnil a byl důkazem nedostatku odvahy potřebné k lovu ve stepi a schopnosti uživit rodinu. První tři navrátilci nebyli uznáni za dospělé muže a příští rok museli zkoušku

opakovat. Mužem se stával až čtvrtý navrátilce a po něm další až k poslednímu, který se dokázal sám vrátit.

Aby se zabránilo podvodům, byli za mladíky procházejícími zkouškou vysíláni soudci-stopaři. Ti byli vybíráni náhodně, po jednom na každého kandidáta. Zkoušený mladík mohl vyslovit nesouhlas se stanoveným soudcem, v tom případě se losování opakovalo, dokud všichni zúčastnění neuznali, že stopař bude nestranný. Soudci s sebou měli rohy, do kterých duli dohodnutým způsobem, pokud přiděleného hochu našli například přikrčeného v křoví nedaleko tábora. Úsloví "kéž bys slyšel roh svého soudce" patřilo k nejhorším urážkám. Podvodník byl pokládán za svatokrádežníka, který si nezaslouží jméno, a už nikdy nebyl znovu připuštěn ke zkoušce. Rody se těchto podvodníků zřikaly, jinak musely opustit tábor. Většina potupených se časem odloučila od kmene a hledala štěstí ve stepi. Těmi, co to nedokázali, se pohrdalo ještě víc. Výměnou za jídlo se zabývali zakopáváním lidských a psích exkrementů. Nesměli mít vlastní stany, spávali v zemljankách přikrytých větvemi, které měli dovoleno vykopat až sto kroků za hranici tábora. Byli nečistí a toto slovo označovalo něco mnohem horšího než jen úchylku. Nyní byli v táboře dva nečistí, jeden stařec, druhý asi čtyřicátník, neobyčejně odpudivé typy. Starší se pokládal za velkého mudrce, ale podle toho, co Xinovi řekli dokázal jen pohrdat cizími argumenty, zásadně měnit témata hovoru a namlouvat oponentovi nesmysly, což obvykle končilo tím, že uražený diskutér nakonec po, padl klacek a k potěšení přihlížejících mu dal nakládačku. Potlučený stařec potom tvrdil, že protivník nenašel správné odpovědi, takže nyní trpí za pravdu...

Oba nečistí se nesměli účastnit iniciace, neboť kdysi svým jednáním posvátné ceremonie poskvřili. Podle zvyku museli nyní sedět na druhém konci tábora a pohlížet na opačnou stranu. Byl to trest a současně strážní služba, za kterou dostali zbytky jídel z iniciační slavnosti.

Do neustávajícího dunění bubnů každou chvíli proniklo hlasité troubení rohů. Když přišel Xin v doprovodu Hákonůze a tří dalších bojovníků, právě probíhalo losování soudců-stopařů. Mladíci vytahovali ze džbánu hliněné kuličky s namalovanými značkami stopařů a v přítomnosti Ampekera a dalších stařešinů prohlašovali, zda volbu přijímají. Pokud nesouhlasili nebo vylosovali příbuzného či přítele rodu, losování se opakovalo. Stopařem se směl stát jen vážený otec rodiny, jehož lovecké zkušenosti byly nezpochybnitelné. Vybrané dvojice - mladík a jeho soudce - šly ke slepému starci Kamovi, který slyšel mimořádným sluchem i pamětí. Stopař zatroubil na roh svůj signál a stařec si jej zapamatoval. Nejednalo se pouze o znamení hanby. Trojí rychlé opakování dohodnuté sestavy zvuků znamenalo, že došlo k nehodě a je nezbytné poslat pomoc z tábora.

Nakonec se mladíci i jejich stopaři postavili na hranici tábora, vyznačenou dlouhým bílým obloukem z křídového prášku. Rojili se tam příbuzní, kteří udíleli poslední rady, a dívky ve svátečních šatech, které vyhlížely kandidáty na manžely. Senzaci vzbuzoval Leboun, který měl báječnou náladu. Každou chvíli děsil děvčata, když se nečekaně otočil a příšerně hvízdal. Odpovíдало mu pištění a ječení, ovšem i nadávky postarších matron, protože dvě holčiny vzrušením omdlely.

Kmenový šaman v ceremoniálním úboru tančil v rytmu bubnů, ale prozatím si ho málokdo všiml. Šamana obklopoval kruh dvanácti bubeníků a rytmus bubnování se neustále měnil. Chvillemi bušili do bubnů jen tři nebo čtyři a ostatní naslouchali, pak se zapojovali i do hraní tak, aby jejich buben ladil s ostatními. Jedni končili, druzí začínali. Každý nový buben a rytmus vyvolal změnu, které se ostatní přizpůsobili, a vznikající skladba proto byla jedinou proměnlivou změnou změn. Poslechem tohoto vodopádu zvuků bylo možné snadno upadnout do transu. Šaman už měl pěnu u úst, a to měl tančit až do konce iniciace nebo do ztráty vědomí, tehdy ho ovšem musel někdo nahradit. V opačném případě by démoni mohli narušit průběh iniciace. Kočkodlak vstoupil na podestu pro kmenovou aristokracii a usedl na kožešinovou podušku, pro něj určenou. Po chvíli se připojili Ampeker, Assis a zbývající členové rady starších, kteří už ukončili losování stopařů. Xin s nikým nemluvil, pouze kynul mužům vstupujícím na podestu a každou chvíli pohlížel tam, odkud měla přijít Amarelis. Jeho manželka na sebe nechávala čekat, to nikdy nedělala...

Xin zneklidněl, navíc se cítil směšně jako šasek. Na sobě měl starobyklý, pečlivě vyleštěný bronzový náprsní krunýř a dlouhý plášť z rudých per. Čelo mu stahovala ocelová čelenka, osazená dvanácti bodci, které se sbíhaly nad temenem. Byla to tradiční koruna kmenových náčelníků, kterou si kočkodlak vzal dnes poprvé. Ampeker sice naléhal, aby tak činil častěji nebo aby ji dokonce nosil denně, ale Xin dosud pokládal jeho přání za nesmyslné. Do dnešního dne mu připadaly směšné rituály kočovníků, které nevydařeně napodobovaly aristokratické obyčeje velkých panovnických dvorů. Tlupa stepních otrhánků, kteří se chovají jako kříženec dvora krále Redrena s harémem sultána Karu, není to žalostné? Není! Kočkodlak konečně pochopil, že s ideou Státu, zakořeněnou v hlavách těchto lidí a tvořící smysl jejich života, si není možné hrát. Směřovali k vysněnému cíli tak usilovně, že když jej zlehčoval, jako první mu vypověděla poslušnost vlastní manželka...

Amarelis neměla plášť, ale ohromný límec z modrých a fialových per, který jí kryl ramena a sahal vysoko nad hlavu. Kněžna kočovníků měla dlouhý zlatý šat, a za ní kráčely čtyři služky s červenými vějíři na dlouhých držácích. Když se vynořila mezi stany, utíchl hluk i bubny. Všichni přítomní se k ní otočili. Xin vstal, ovšem stařešinové na něj nečekali a začali vstávat sami, někteří dokonce ještě dříve než on. To bylo znamení... I Amarelisino zpoždění, nepochybně úmyslné...

Xin v okamžiku pochopil všechno. Právě došlo ke vzpouře jeho kočovných poddaných! Amarelis je jejich královna - žena jejich krve, jejich víry, sdílející jejich touhy. On, přivandrovalec z cizího světa, smí být nanejvýš princem manželem. Plemenným kočkodlakem... schopným splnit svou úlohu pomocí magických odvarů... Kdyby o tom Xin ještě sebed méně pochyboval, postačil mu pohled do očí usmívající se Arpie, která s prakem přehozeným přes levé rameno kráčela za sestrou. Nebylo obtížné se domyslet, jak probíhal nedávný rozhovor Ampekera s Amarelis ve stanu jejího otce a na čem se dohodli - když se Xin rozhodl zachovat zdání, my je zachováme také...

Za šelestu per Amarelis pomalu vystoupila na podestu a hrdě se před manželem napřímila. Vějíře v rukou služek se pravidelně zvedaly a klesaly, chladné závany čeřily pera na kněžnině límci a mrazily kočkodlakovi krev v žilách. Pociťoval, jak se mu ježí srst na krku a pažích. Nebyla to proměna, ale obyčejný strach. Strach před velikostí vlastní hlouposti,

kteřá se mu právě zjevila v celé své monstróznosti, jako ledovec vynořující se z moře.

Xin pohlédl Amarelis do očí. Celý kmen hleděl jen na ně. Všichni už věděli o ranní neshodě. A všichni čekali na kněžnino znamení. Slovo nebo alespoň gesto... nyní by stačila jediná výtka manželovi a z Xina by se stal nikdo. Amarelis se mohla neuklonit, mohla ho nevšimavě minout. Usednout bez dovolení nebo se přezíravě usmát; to by přítomní stařešinové snadno postřehli. A všechno by bylo naráz jasné! Přivandrovalec udělal svoje, přivandrovalec může jít...

"Děkuji svému manželovi, že chce na mě ještě hledět," pronesla tiše Amarelis.

"Jsi stále radostí mých očí," odpověděl Xin oficiálním tónem, aby zakryl překvapení. Koutkem oka zahlédl, jak si stařešinové vyměňují udivené pohledy. Ani oni nečekali podobná slova!

"Nezasloužím si takovou milost, dokud nezískám tvé odpuštění, pane můj..."

Kolem zazněl šum, vlastně ani ne tak šum, jako přímo jakot úžasu! Vznešená a hrdá Amarelis totiž padla na kolena, zkřížila ruce na prsou a jako obyčejná otrokyně se dotkla čelem hrany podesty. Pera límce zakryla Xinovy nohy. Stala se nepředstavitelná, neslýchaná a nepochopitelná událost!

Kočkodlak zahlédl, jak Arpiin úsměv hasne. Děvče vykuleně zíralo na sestru, její služby padající k zemi za svou paní, a vyděšené tím, že to samo ještě neučinilo, okamžitě následovalo jejich příkladu. Opodál stojící starci se jeden po druhém začali uklánět, tak hluboce, jak jim jen staré páteře dovolily. Mezi kočovníky shromážděnými před podestou jako by prolétl závan vichru, který je ohnul a přitiskl k zemi. Vlna holdu běžela do hloubi tábora a po několika úderech srdce byl Xin jediný, kdo stál.

Síla Amarelisiny politické demonstrace zadrhla kočkodlakovi dech. Mohla ho potopit, místo toho ho vynesla do hodnosti kmenového božstva! A současně dokázala dvě navzájem si odporující věci, že je totiž stále jeho sladkou, povolnou Amarelis i nejmocnější vládkyní, s jakou se Xin v životě setkal. Její loajalita i moc jím hluboce otřásl. Je v jeho očích dál polodivokou kočovnicí, která ze sebe dělá velkou paní? Tisíckrát ne! Xin si najednou zřetelně uvědomil, že si tuto ženu nezaslouží a že musí učinit vše, aby si ji jednou zasloužil...

"Paní..." promluvil. Byl příliš vzrušen, než aby skryl rozechvění. "Ať už bylo příčinou mého hněvu cokoli... už si to nepamatuji... Vstaň, ó nejctihodnější..."

Amarelis zvedla hlavu. Ve tvářích byla červená jako při milostném vzrušení, v očích jí šibalsky blýsklo. Xin k ní napřáhl ruku a pomohl jí vstát. Pomoc přijala, a na chvíli se její ústa ocitla u Xina ucha.

"Abys nikdy nepochyboval o mé lásce k tobě..." šeptla.

"Už nikdy víc..." zašeptal Xin.

Uchopil ženu za ruku, odvedl ji na její místo a pomohl jí usednout. Rovněž starci opět usedali. V jejich pohybech i pohledech došlo ke změně. Kočkodlak chvíli přemýšlel, co to je, až pochopil, že je to pokora. Amarelis zlomila jejich pýchu, kterou v posledních dnech skrývali pořád hůře. Jediným pohybem škrtla jejich naději, že budou lehce ovládat dvojici knížecích loutek... Ukázala, že mezi Xinem a Amarelis není místo pro nikoho jiného! Kočkodlak usoudil, že to musí podtrhnout.

"S takovou královnou už brzy vytvoříme Stát!" otočil se k nim. Spěšně přikývl. Zdálo se, že tomu věří bez výhrad i Hákonůž.

Xin zaujal své místo.

"Zahajte ceremonii!" přikázal zvučným hlasem.

Mladíci i soudci stopaři stanuli na startovní čáře. Čumilové ustoupili do potřebné vzdálenosti. Šaman prošel podél řady a postupně každého kandidáta na muže udeřil chřestítkem do zad. Potom pokynul bubeníkům a všechny bubny zaduněly naráz, v jednom rytmu. Mladíci vyběhli. Když po čtvrt hodině zmizeli mezi porostem a kopečky, které obklopovaly tábor, vyrazili /a nimi stopaři.

Šaman chtěl znovu začít tanec, ale Xin ho gestem zadržel; ukázal, že chce promluvit.

"Ať to každý člen kmene ví!" postavil se vedle manželky. "Kromě nových mužů a bojovníků, kteří se sem záhy vrátí, existuje ještě jeden důvod k radosti!"

Amarelis na něj s úsměvem pohlédla.

"Moje i vaše paní počala dítě, které nepochybně spojí v sobě její moudrost a mou sílu!"

Ozvalo se volání slávy. Starci, kteří předstírali radostné překvapení, zahájili společné blahopřání. Xin zvedl ruce a všechny utišíl.

"A slibuji vám, že toto dítě přijde na svět ve Státě jako jeho zákonitý panovník!"

Stařešinové oněměli, úsměvy jim na tvářích ztuhly. Taková slova, v takové chvíli, byla výzvou vmetenou do tváře bohům, hraničící s kacífstvím. Xin se naprosto klidně otočil k ženě, která zbledla.

"Paní," oslovil ji, aniž dbal na svědky. "Pouze tak mohu dokázat, že si ženu, jako jsi ty, zasloužím. Tvé dítě se narodí ve Státě!" rozhlédl se kolem a zvolal:

"Ať všechna nebe nad námi i celé okolní nekonečno slyší mou výzvu!"

"Nebe i nekonečno slyšely a nezapomenou!" odpověděl mu hlasitě šaman Ničro, který stál před podestou. "Bohové si váží odvahy a pohrdají váhavostí. Necht' se tak stane!" vyskočil na podestu a stanul vedle Amarelis, naproti Xinovi. "Přenáším požehnání na tuto ženu a její nenarozené dítě," položil dlaň na kněžninu hlavu. "A předávám svá ústa bohům stepi, aby nyní promluvili mým prostřednictvím..."

Ničro zmlkl a změnil výraz tváře. Prudce zvrátil hlavu dozadu, až mu chruply krční obratle. Otřásl se jako v agonii, ztuhl. Xin náhle pocítil přítomnost, ale než se stačil hnout, že šamanova hrdla vyrazil naprosto nelidský, skřípavý, dunivý hlas, jako by někdo lámal ocelová ostří ve velkém hliněném džbánu.

"Přijali jsme výzvu!" pronesl hlas.

Ničro okamžitě nabyl normálního vzhledu. Pocit přítomnosti zmizel. Šaman prudce zatřásl chřestítkem a seskočil z

podesty.

"Oslavujte a radujte se!" zvolal a rozběhl se k bubeníkům. "Oslavujte a radujte se, protože pro mnohé z vás je to poslední oslava, pro jiné začátek štěstí!" skočil doprostřed kruhu bubeníků a obnovil tanec zahánějící demony. "Oslavujte!"

Dav kočovníků vybuchl radostí. Tím větší, že se jí pokusili zakrýt obavy z budoucnosti. Po zahájení iniciační zkoušky obvykle ti, co zůstali v táboře, začali chystat velkou hostinu na počest navrátilivších se mladých mužů. Tentokrát se do toho pustili se zdvojeným úsilím. Před podestou stařešinů vzplanuly ohně, lidé roztavili stoly a nakladli na ně džbány s pivem, medovinou a vínem, chleby, sladké placky, sušené ovoce i houby naložené ve zkvášeném víně, raky, ryby, cibuli a dýně. Když plameny rozpálených ohnišť pohasly a objevily se žhavé uhlíky, zaškvířil se nad nimi tuk veškerých stepních zvířat. Do uhlíků zahrabali hliněné koule; uvnitř byli koroptve, křepelky, bažanti a další ptáci, které kočkodlak ze Suminoru neznal.

Před Xina a Amarelis postavili zvláštní stůl. První džbán vína z drobných nešlechtěných hroznů - černého jako dehet s krví a přírodního jako zmrzlý plamen, vypil Xin na jeden lok. Musel se napít, ale pouze jednou. Starci z rady a kočovníci obého pohlaví, usazení, kam až oko dohlédlo, se neupejpalí. Letošní iniciační pitka bude zřejmě výjimečně ztřeštěná, stejně jako orgie po ní. Kolísavý rytmus bubnů už bouřil krev. Víno protékalo hrdlem trpkou, oživující vlnou. Šaman tančil v amoku...

"Starost o tvé bezpečí není výmluvou," řekl Xin manželce rovnou. "Musíš zůstat v otcově stanu." "Co se stalo?" přimhouřila oči. "Někdo po mně pase..." Kočkodlak krátce pověděl o noční stvůře.

"Už jsem o tom slyšela," přikývla Amarelis. "Prý jsi potkal ve stepi děvče, udělal z ní svou milenkou a ukryl ji ve stanu úchylů..." "Věřila jsi tomu?"

"Ani na okamžik..." naklonila hlavu tak, aby jí nepřekážel rozložitý límec, a políbila ho na tvář.

Někdo z oslavujících u podesty polibek postřehl, okamžitě Amarelis pozdravil a pronesl připítek na počest lásky. Kněžna poděkovala úsměvem. "Co hodláš udělat?"

Xin místo odpovědi pokynul Assisovi. Léčitel přišel okamžitě.

"Před mou ženou smíš mluvit. Co jsi zjistil?"

"Dívka je pannou..." začal Assis s pohledem upřeným na Amarelis.

"Nemusíš mě tak rafinovaně přesvědčovat o věrnosti mého manžela," sykla podrážděně.

"Promiň, paní, ale to nemám na mysli," nenechal se léčitel odradit. "Panenství značně oslabuje působení zakletí do kudlanky. Buď ji zaklel mág, který se ve věci moc nevyzná, nebo je ve hře ještě skrytý cíl. Kníže, víš určitě, že mezi tebou a touto bytostí byla stvořena magická vazba? Měla u sebe něco, co patřilo tobě?"

"Uhodl jsi," potvrdil Xin.

"Ještě to máš, kníže?"

Kočkodlak sáhl k pásu, vyňal knoflík a podal jej Assisovi.

"Pochází z mého oděvu, který zůstal v Suminoru."

"Prozkoumám to..." převzal léčitel knoflík. "A co se tam děje?" pohlédl pozorně na step.

Vracel se první poražený - čtrnáctiletý hoch z Assisova rodu, Xin neznal jeho jméno. Klučík měl počkat ještě rok a zmužnět. V běhu zřejmě zakopl a vymkl si nohu. Do tábora se přikulhal, opíraje se o vlastní stopaře. Neuvítaly ho žádné posměšky, přítomní zřejmě ocenili jeho odvahu. Otec i bratr ho útěšně poplácali po zádech a podali mu džbán piva. Assis požádal knížecí pár o prominutí a spěchal mu ošetřit vymknutou nohu. Zakrátko jim léčitel i mladý smolař zmizeli z očí.

"Vrátím se k otci," zašeptala Amarelis Xinovi. "Ale dnes tě navštívím ve stanu," pohlédla na manžela zpod sklopených řas. "Hádej, co mám pod těmi pery a šaty..." pokoušela ho.

Kočkodlak přikývl na souhlas.

"To mě dnes hodláš pořád překvapovat?" zamručel. "Kam se poděla tvá zdrženlivost, kterou obvykle projevuješ vůči ostatním?"

"Už není třeba," prohlásila, "a kdybych někdy přestala svého manžela překvapovat, mohl by přilnout k nějaké poběhlci přiváté stepním větrem..." připila mu s úsměvem.

"Jedna taková opravdu postačí ke ztrátě smyslů!" tůkl džbánem o její číši.

"Chci, aby všichni viděli mé štěstí," dodala.

V té chvíli jim Arpia přinesla pečené křepelky, vyloupané z hliněných skořepin. Pustili se do jemného, šťavnatého masa a bezstarostně pozorovali oslavující davy. Po dvou hodinách od začátku zkoušky, rovněž v doprovodu stopaře, se vrátil další poraženec. Jmenoval se Archo, bylo mu kolem třiceti let a podstupoval už čtvrtou iniciaci. Velice se divil, že přišel teprve druhý. Stanul před podestou a pokoušel se stařešinům vysvětlit, že dál se už jít nedalo... Nemilosrdně se mu vysmívali a Arpia po něm vystřelila z praku vajíčko. Zasáhla ho přímo mezi oči takovou silou, že si dřepl na zadek. Polooslepený smolař za hlasitého posměchu a v dešti ohryzaných kostí odešel samocen do nitra tábora. Třetí smolař si zoufal. Byl jediným synem jisté vdovy a doufal, že jako muž se bude moci lépe o matku starat. Nepopíral, že zkoušku nesložil, neposmívali se mu proto moc krutě. Ovšem děvče, které na něj čekalo, tak milosrdné nebylo. Jakmile zjistila, že nápadník nezískal právo z ní učinit svou ženu, zuřivě mu mrštila do obličeje nějaký předmět, potom si strhla z hlavy snoubenecký vínek a rozšlapala jej. Po jejím vzteklém odchodu se mladík tvářil tak, jako by se chystal okamžitě oběsit. Takové věci se při iniciaci stávaly.

Amarelis, která spolu se Xinem událost sledovala, pohlédla výmluvně na muže. Kočkodlak vstal a uchopil další džbán s vínem.

"Jak se jmenuješ, hochu?" překřičel hluk. Xinova slova nepronikla k ohromenému nešťastníkovi hned. Vzpamatoval se, až když ho někdo nešetně šťouchl do boku.

"Derrin... kníže..." vykoktal s pokusem o úklonu.

"Připíjím na zdraví Derrina, budoucího muže, kterým se stane za rok!" vyhlásil kočkodlak a zvedl džbán k ústům. Napil se a otočil se k přihlížejícím: "Dohlédněte, aby ten mladíček dnes zapomněl na vše smutné!"

Někdo se zasmál a k Derrinovi se ihned natáhlo několik rukou, které ho odvedly k ohništím a stolům.

Šaman tančil v šíleném tranzu.

Najednou ze stepi dolehl zvuk rohu... Bubny umkly, zábava ustala. Lidé napjatě naslouchali. Opakování signálu znamenalo žádost o pomoc. Ojedinělý zvuk byl znamením hanby. Před stařešiny ihned přivedli šedivého Kama.

"To je roh stopaře syna z Oreinova rodu!" oznámil slepec.

"Určitě se stalo něco zlého!" vyběhl z davu Orein. Čelo měl ovázané a vyhýbal se kočkodlakovu pohledu. "Hned zase uslyšíme... Utište se!"

Nic však neuslyšeli. Lidé se začali od Oreina s odporem odtahovat. Ke znevážení posvátné ceremonie nedocházelo často. Vždyť prohrát v jednom roce a napravit chybu v příštím nebylo ničím neobvyklým. Podvod nestál za ztrátu veškerých šancí. Jenom naprostý pitomec a darebák se něčeho takového odvážil!

Navíc nyní, po Xinově výzvě bohům, podvod při iniciaci znamenal výjimečně zlé omen... Šaman okamžitě přivolal tři další tanečníky, aby mu pomohli zahnat demony. Na úplné vyjasnění však musí počkat, až se vrátí podvodník i jeho soudce, a to nemohlo být hned. Kočovníci se pomalu vraceli k hodování. Měli se proč radovat...

Xin postřehl, že Amarelis se sice pořád usmívá, ale koutky úst se jí chvějí. Přestala jíst i pít. Uchopil ženu za ruku a přisunul se blíže.

"Když jsem začal nový život s tebou v tomto světě," začal vážně kočkodlak, "naivně jsem si myslel, že mě tu čeká ryzí štěstí, že cestou po stepi za větrem nebo bludnými hvězdami se budeme těšit z naší lásky. Domníval jsem se, že můj život jistým způsobem už skončil, že nedojde k žádným výzvám, obtížím, nepřátelské magii a bojům na život a na smrt. Dnes jsi mě přiměla, abych pochopil, jak moc jsem se mýlil. Postavíme se tedy společně hněvu bohů, nekonečné stepi, všem nepřítelům, kteří se odváží vystoupit proti nám, a dostaneme od nich to, po čem toužíme! Pokud máme mít vlastní Stát, nelze jednat jinak!" Poslední slova byla určena Ampekerovi, který naslouchal.

"Nelze jednat jinak..." opakoval stařec jako ozvěna.

Amarelis vzdychla.

"Bojím se a současně jsem šťastná," prohlásila a opřela se čelem o Xinovu ruku. Zábava opět ustala. Všichni pohlíželi do stepi, kde viděli vracet se soudce a Oreinova syna. Už z dálky bylo patrné, že se hádají. Stopař kráčel hrdě vzpřímen, mladík kroužil kolem něj, odbíhal, mával rukama, zjevně se pokoušel něco vysvětlit. Když vstoupili do tábora, hoch se rozběhl přímo ke stařešinům.

Šaman Ničro přerušil tanec a přišel se účastnit soudu. Dnes soudí on.

"Podvod! Klamal!" vypískl mladík. Byl bledý, ale drzost mu nechyběla.

"Co to znamená: klamal?" zeptal se povýšeně Ampeker jménem knížecího páru i celého kmene.

Kočkodlak zahlédl, že si Arpia připravuje prak. Tentokrát místo vajíčka vložila do kůže platinový valoun, kovaný za studena do kuličky velké jako ořech. Tyto velice těžké a tvrdé střely švagrová používala k zabíjení zvířat.

"Můj soudce klamal, neměl právo troubit!" znělo obvinění. "Schválně mi ublížil!"

"Výbrali soudce bez tvé vůle?" otázal se klidně

Ampeker. "Souhlasil jsi s tou volbou?"

"Souhlasil, ale nevěděl jsem, že..."

Předseda rady ho utišíl pokynem ruky.

"Potvrzují svědkové, že volba stopaře byla správná?"

Několik starců usazených na podestě vážně přikývlo.

"Vyslechněme tedy soudce!" prohlásil Ampeker.

Stopař byl připraven.

"Našel jsem toho kloučka ukrytého v rozsedlině u potoka, dva tisíce kroků od tábora," oznámil muž klidně.

"Odpočíval jsem," zvolal kluk.

"Mladík podrobený zkoušce nesmí odpočívat déle než čtvrt hodiny," opáčil stopař. "On tam však seděl přes hodinu, navíc zamaskoval vstup do rozsedliny větvemi a čekal, až přejdu kolem. Domníval se, že broděním v potoce zmáte stopu a nenajdu ho..."

"Lež!" vypískl mladíček.

"Soudce mluví pravdu, kdyby ses totiž skrýval kratší dobu, ušel bys víc než dva tisíce kroků," odvětil Ampeker.

"Ušel jsem! Byl jsem dál!" rudl mladý podvodník pořád víc.

"Proč jsi tedy neprotestoval hned, když soudce řekl, kde tě našel?"

"Mohu to místo ukázat," prohlásil stopař. "Ještě tam leží useknuté větve..."

"Sám je usekl!"

"Děkujeme ti, ctihodný Lidone," oslovil šaman stopaře. "Nepochybujeme o tvých slovech. Nyní se posilni a odpočiň si."

"Ne!" protestoval Orein. "Musí to vysvětlit!"

"Už všechno vysvětlil," ukončil diskusi Ničro. "Nepokryl tvůj syn hanbou nás všechny v očích bohů stepi?"

"Můj... k žádné hanbě nedošlo!"

"Zříkáš se toho nečistého ničemy?" Ne!"

"Tedy neodkladně opustíš tábor, ty i všichni, kdo s tebou souhlasí! Odejdete odtud k minulosti."

"Pohrdám tímto odporným kmenem!" Orein zmodrál vztekem. "Pojď, Tišno!"

"Ne," zarazil ho Šaman ledově. "Tvůj syn s tebou neodejde, protože se dopustil svatokrádeže ve chvíli pro kmen

neobyčejně významné, kdy byli bohové vyzváni, což jeho zločin stokrát násobí. Bude proto usmrcen!"

"Ne!" Orein skočil před syna, ovšem Arpia, která pozorně čekala na šamanův pokyn, byla rychlejší. Zavířila bleskovou piruetou a hvízdnutí praku splynulo jediným zlověstným akordem s otcovým výkřikem a prasknutím synovy lebky. Platinová kulička prorazila díru ve skrání mladého podvodníka a utkvěla v mozku. Tišno padl v křečích.

"Ty čubko!" zavyl Orein a vrhl se na ni, ovšem nestačil udělat ani tři kroky a už se na něho vrhli a spoutali ho. Mladá kočovnice si olízla rty a vyzývavě pohlédla na Xina. Kočkodlak si jí nevšímal. Zato Hákonůž pohlížel na mladici se směsí děsu a obdivu.

"Ať nečistí zakopou toto lejno na předminulé straně tábora," ukázal Ničro na podvodníkovu tělo.

"Ještě dýchá," poznamenal někdo z davu.

"Nebudeme se špinit dobíjením nečistého. Ať se zalkne zemí, kterou znečil svými chodidly," odpověděl šaman.

Několik kočovníků vykročilo splnit rozkaz. Křik šilícího Oreina a žen z jeho rodu záhy utichl mezi stany.

"Bohové nepochybně nečekají na odpověď," pronesl Ničro zamračeně ke stařešinům na podestě. "Co nás ještě dnes čeká?"

"Už to vidím..." Xin vstal, aby se ujistil.

"Cože?" ohlédl se šaman, ovšem protože stál o tři lokty níž a měl za sebou sevřený dav, neměl šanci zahlédnout nic z toho, co se dělo mimo tábor.

"Prvním mužem, který dnes zdárně dokončil iniciaci, je Leboun!" oznámil hlasitě Kočkodlak.

3. Před bouří

Amarelis se hihňala. Byla lehce opilá a aby se nepotácela, musela se opírat o Xina. Každou chvíli mu pokládala hlavu na rameno nebo hledala jeho ústa, přitom ho širokým límcem lechtala na uších a krku. Kočkodlak už delší dobu podrobně promýšlel, jak jí bude ta pera trhat po hrstech... procházeli se mezi rozveselenými a hodujícími kočovníky, kteří si jich skoro nevšímalí. Ne z nedostatku úcty, spíše díky množství vypitých trunků. Bylo už hodinu po půlnoci, ale jasná hvězdnatá noc a tři měsíce v různých fázích zajišťovaly oslavě dostatek světla. Iniciační slavnost začala špatně, ale končila dobře. Do půlnoci se vrátili všichni mladíci, kteří přistoupili ke zkoušce. Nikdo se ve stepi neztratil, nikoho dalšího nepřistihli při podvodu. Většina Oreinova rodu uznala, že rozsudek stařešinů je sice krutý, ale spravedlivý a v souladu se zvyklostmi, takže se k vyhnancům nepřipojila. Tábor opustily jen asi dvě desítky duší, z toho stěží šest schopných bojovníků. Nepříliš velká ztráta pro kmen. Ozbrojená eskorta je odvedla tisíc kroků za minulou hranici tábora se zákazem návratu pod trestem smrti, čerstvý, důkladně udusaný Tišnův hrob dokazoval, že se nejedná o žert. Pro všechny případy Xin přikázal postavit dodatečné stráže. Mezi členy Oreinova rodu, kteří se rozhodli zůstat v táboře, byl i Leboun a onen třetí mladík, který podstoupil iniciaci.

Skutečnost, že nedošlo ke vzájemnému boji a šťastný návrat posledního mladého muže jménem Wizand, který tak získal titul Statečný a právo na dvě ženy, byly všeobecně uznány za odvrácení zlého znamení, které zatížilo začátek iniciace. Úleva a radost byly tak velké, že lidem přestal překážet i Lebounův vzhled, který ho právě naopak učinil duší společnosti. Po dokončení zkoušky mužnosti, kdy kmenoví stařešinové opustili podestu, odkud sledovali průběh iniciace a pomlouvali oslavující lidi, usedl na Xinovo místo Leboun v knížecím plášti, který kočkodlak odložil ihned po ukončení ceremonie přijímání nových mužů. Sundal i onen prastarý bronzový krunýř, který mu dopoledne vnutil Hákonůž.

Skupina opilých kočovníků provolala stejně opilého Lebouna králem démonů, náruživě se mu klaněla a pronášela přpitky Leboun v odpověď vydával zlověstné zvuky, které tentokrát místo děsu vyvolávaly u jeho vyznavačů a poddaných bláznivé nadšení. Usednout na místo knížete a nosit jeho oděv bylo sice tabu, ovšem v noci iniciace obvyklé zvyky neplatily. Noví muži mohli skoro všechno, zejména pokud šlo o ženy. Dokonce i Xin by musel mlčet, kdyby Amarelis zatoužila prožít rozkoš s mladíkem, který právě složil zkoušku mužnosti. Ovšem na rozdíl od mnoha jiných vdaných žen Amarelis po tom netoužila. Právě nyní s Xinem přihlíželi, jak jedna podnapilá žena uniká mužovi, vyskakuje na podestu a za nadšeného křiku se svléká. Zakrátko stanula před Lebounem nahá a vrtěla boky ve vášnivém tanci. Nebyla nejmladší, ale tvary měla velice přitažlivé. Kočovníci ji povzbuzovali hlasitým křikem a hvízdáním, a Leboun snad úžasem vystřízlivěl. Žena na něj usedla, zvedla mu bederní roušku a po chvíli se hrdelně zasmála, hlavu zakloněnou.

Amarelis se zachichotala a přitiskla se ke Xinovi. Manžel Lebounovy milenky poklidně dopil své víno a přitáhl si dívku, která šla kolem. Přisál se jí k ústům, ona mu polibek bez váhání oplátila, vzápětí oba ulehli na zemi a zalezli pod nejbližší stůl. V iniciační noci má mužské símě výjimečnou sílu, protože do něj vstupují duchové velkých lovců, bojovníků a nejplodnějších matek. Děti počaté této noci nebyly nikdy uznávány za potomky těch, kteří se spojili v milostném objetí, byly znovuzrozenými duchy předků. Nejstarší lidé kmene spolu se šamanem dlouze zkoumali staré písně, legendy a znaménka novorozeňat, aby zjistili jejich skutečná jména.

Když žena, která právě měnila Lebouna v opravdového muže, začala ječet rozkoší, Amarelis si přitáhla Xina. Rozběhli se táborem, přeskakovali páry zaujaté milostnými zápasy i těla těch, které porazila přemíra pití. Amarelis se smála pořád hlasitěji a běžela pořád rychleji, sama však nedokázala udržet rovnováhu, takže záhy klopýtla a upadla na něčí stan. Dřevěná kostra zapraskala a polovina stanu se zhroutila, což Amarelis rozesmálo ještě víc. Někdo uvnitř nejprve začal nadávat, ale potom se rozesmál také.

Xin vytáhl rozchechtanou ženu z rozvalin a už nehodlal čekat ani chvíli. Popadl prokletý límec a trhl, až se pera rozlétla na všechny strany. Zatoužil ji obejmout a zmocnit se jí hned tady, na cizím stanu, možná přímo na jeho obyvatelích! Sám však toho vypil tolik, že Amarelis se mu snadno vyvinula a vyběhla ho, aby ji pronásledoval až k jejich manželskému stanu.

Cestou vytrhla z jednoho ohniště haluz a jak jí v běhu mávala, jen zázrakem nepodpálila půl tábora.

Když se ocitli doma, začala zažíhat olejové lampy. Xin jí nepřekážel, čekal opřený o sloup, jenž podepíral střechu stanu. Po chvíli Amarelis vyhodila pochodeň ven a stanula před manželem v plném osvětlení. Zrudlá vínem a během udýchaná, v potrhaném péřovém límci, pohlížela na Xina rozšířenými očima.

Xin k ní vykročil a Amarelis se rychle sklonila, uchopila spodní okraj svých zlatistých šatů a energicky se napřímila. Roztrhla je až ke krku a tkanina z ní spadla.

Byla víc než nahá. Nadra i boky jí ovíjely potrhané pruhy jasně červené látky. Amarelisin úbor napodoboval hadříky, které ženy používaly ke stažení prsů a zakrytí lůna v období nečistoty, na rozdíl od nich však nic nezakrýval a nestahoval. Bradavky jí směle trčely mezi pruhy červeného plátna a látku na bedrech panovnice kočovníků nebylo třeba posouvat ani o kousíček, chtěl-li do ní Xin proniknout. Tak se neodvažovaly ukazovat ani děvky!

"Chci..." vydechla Amarelis při pohledu na manželův fascinovaný výraz, "abys mě takto viděl jen ty... nikdo jiný... chci být taková jen pro tebe... královna i děvka..." poslední slova pronesla v jazyce sum, rodné kočkodlakové řeči.

Xin netušil, kdo ji to naučil - nepochybně Saro, ovšem to stejně nemělo význam. Amarelis ho nyní prostě omámila půvabem, nemravností i vášní, které mu věnovala. Nedokázal ji obejmout, pouze stál, hleděl na ni a uvažoval, zda si zaslouží takový pohled a takovou oddanost. S divokým výkřikem na něho skočila a objala ho stehny kokem boků. Ve snaze udržet rovnováhu uchopil stanovou tyč a teprve teď pochopil, co má dělat. Rychle se otočil a opřel Amarelis zády o sloup. Sáhla po jeho mužnosti, on se rozkročil pevněji a sevřel dřevěnou tyč nad její hlavou. Pás se Spárem spadl na podlahu. Odhalila Xinův úd, uchopila ho, lehce se prohnula v bocích, zasunula si jej do klína a dosedla na něj. Vší silou se manželovi pověsila na krk a vykřikla mu přímo do tváře. Tentokrát si brala ona jeho, ne on ji. V této poloze Amarelis udávala rytmus, šplhala na Xina jako na hladký kmen, jezdila na něm. Možná za to mohlo vypité víno, ale záhy měl i on dojem, že roste, že je jedním stromem, po němž se za světlem vzpíná druhý, a potom naopak. Strop se zdánlivě blížil a houpal.

Amarelis křičela. Křičela ze všech sil, na celý tábor, nechávala se plně strhnout smyslností. Xin ani nezaznamenal, kdy podlehl proměně. Prostě si v jedné chvíli uvědomil, že jí drsným koččím jazykem olizuje ústa, a drápy zaryté do sloupu že mu poskytují pevnější oporu. Zakrátko přestal být pouhým tvůrcem a pozorovatelem její rozkoše, vstoupil do touhy své ženy, stal se jí, nechal se unášet její vášní, odhodil vlastní osobnost a ztotožnil se s pouhým rozechvělým rytmem, kterým se pohybovala její bedra a jímž se jí svíralo lůno. Stal se tím pohybem, existoval pouze pohyb, potom se Amarelis náhle napjala jako v poslední křeči agónie, zprudka vdechla vzduch i vlastní křik, protože najednou nastalo ticho, chvíli nehybně strnula a potom zhluboka vzdychla. Tu se probral i Xin, opět byli on a ona, spojení, ale odlišní. I jeho vášeň, která se dostavila právě teď a naplnila ji v okamžiku největší povolnosti, bezmocnosti a otevřenosti. Jen přikývovala na znamení, že vnímá, že dovoluje, že si to přeje...

Potom se Xinovy tlapy opět staly rukama, zpoceně dlaně mu sklouzly po dřevě, kolena změkla a oba se společně opírali o sloup. Amarelis ho pořád ještě svírala, dosud byli spojeni, ale oba věděli, že už nemusí nic opakovat. Naplnění bylo dokonalé. Nyní se k sobě jen tiskli a pomalu nabírali síly.

"Musíš se vrátit..." odhodlal se posléze Xin.

"Nemám co na sebe..." políbila ho. "Všechny šaty jsem odnesla k otci a tyhle už na sebe vzít nemůžu..."

"A já jsem ztratil plášť," usmál se. "Lebkoun v něm určitě..."

Zavřela mu ústa polibkem.

"I oni chtějí, abych byla královnou..." zašeptala.

"Kteří oni?"

"Ampeker a stařešinové. Domnívali se, že mi postačí moc a dítě. Na manžela zapomněli. Podcenili lásku..."

"To je starcům podobné, ne?"

Oba se tiše rozesmáli.

"Proč mi to teď připomínáš?" zeptal se. "Nebo i v takové chvíli musíme rozprávět o politice?"

"Politika jsem já," odpověděla vážně. "Víckrát se nás nepokoušej rozdělit, pokud po mně toužíš..."

"Budiž," přikývl. "Opravdu jsem se to dnes naučil."

Přikývla také a vstala. Červené hadříky na ní visely v cárech, ale jí to dodávalo ještě větší půvab. Xin uchváceně hleděl na svou manželku.

"Najdi mi něco!" sykla podrážděně Amarelis. "Nechci se venku ukazovat takto!"

"Nikdo si nevšimne..."

"Pro ně jsem královna!" odsekla rozhodně.

"Dobře," vstal, upravil si kalhoty a stáhl z nepoužitého lůžka kožešinovou přikrývku. "Stačí?" podal ji Amarelis.

Místo odpovědi se zavinula do kožešiny a koketně se usmála.

"Půjdem, doprovodím tě."

Vyšli před stan. Xin se v duchu obával, že tu zastihne nějaké čumily, přilákané Amarelisiným křikem, ale nikoho nespátřil. Byla půlnoc a celý tábor rozeznávaly blízké i vzdálené zvuky vášně. Na straně budoucnosti probíhaly bláznivé orgie, zaznívalo odtud rituální halekání a smích. V posvátné noci iniciace byli všichni muži, noví i starí, povinni poskytnout duchům předků šanci nového vtělení. Také děvky se výjimečně snažily, kdyby totiž některá z nich dnes počala, po šťastném porodu v příslušné době by jako matka znovuzrozeného hrdiny získala Čest a všechna práva spořádaných žen.

Teprve když Xin a Amarelis ušli asi tucet kroků, ve stínu jednoho stanu zahlédli pár v objetí. Typický záblesk zbraně opřené o koženou stěnu umožnil rozpoznat Hákonůžce. Za okamžik zaslechli útržek Arpieiných slov:

"...zabila jsem, abys poznal, že nejsem dítě..."

Knížecí pár je nepozorovaně minul. Zamířili přímo do stanu Dergina - kočkodlakova tchána. Dergin nespál, ani jeho druhá žena Bafa, Amarelisina macecha. Oba zřejmě právě skončili s milováním před vchodem do stanu a uvolněně

odpočívali.

"Hezké počasí, mí milí," řekl Dergin při pohledu na zetě a dceru. "Škoda se dusit pod příkrývkami..."

"Hlavně při obcování s děvčkami!" sykla Amarelis tak, aby ji zaslechl jen manžel. Svou nepůvabnou macechu nesnášela.

Xin dělал, že neslyší, vždy se důsledně vyhýbal zasahování do tohoto rodinného sporu.

"Nezůstaneš s manželem... paní...?" otázala se Bafá a bezděčně si zakryla nepůvabná ňadra.

Amarelis se nesnížila k odpovědi. Pouze její pohled říkal: "Ještě slovo a dostaneš výprask!"

"Chci, aby má žena zde byla v bezpečí," vysvětlil Xin.

"Bude," přikývl Dergin.

Xin pocítil úlevu. Nechápal, co tchán vidí na takové ženě jako je Bafa, ovšem jako muži a bojovníku mu plně věřil.

Amarelis kývla na rozloučenou a zmizela ve stanu.

Kočkodlak se otočil a vrátil se domů. Tentokrát mu však nebylo dopřáno, aby se vyspal ve vlastní posteli. Ne proto, že postrádala příkrývku. Před vstupem na prostranství, kde stály stany stařešinů, ho zastavilo Arpiino kvílení. Opatrně nahlédl, co se děje. Hromada kožešin u vyhaslého ohniště se pohybovala typickým způsobem. Hákonůž se právě stával členem rodiny...

Xin vycouval. Nechtěl rušit, přitom neměl možnost vstoupit do stanu tak, aby si ho ti dva nevšimli. Rychle tedy opustil prostor vnitřního tábora a začal uvažovat, co má dělat. Navzdory vypitému vínu a milování s Amarelis se mu nechtělo spát. Hodovat a miliskovat se také ne. Rozhodl se tedy zajít k Sarovi a Čemovi.

Už zdálky zaslechl pláč. Přidal clo kroku. Saro, Čemo, Assis a kudlankodlačka seděli okolo malého ohýnku před stanem. Dívka vzlykala, Saro na ni pohrdavě hleděl a tlumočil Čemovi, který se ubrečenou vampýrku snažil uklidnit. Léčitel si zamyšleně pročesával prsty své dlouhé, bílé vousy.

"...dopadne to dobře, sestřičko..." hladil ji Čemo po vlasech. Saro tato slova přeložil s výrazem, který rozhodně popíral jejich obsah. Mluvil karijsky.

"Vidím, že moje kořist se už probudila," vystoupil Xin ze tmy. Saro, Gemo i Assis vstali. Když dívka pochopila, že přišel někdo důležitý, vyskočila a vrhla se kočkodlakovi k nohám. Začala mluvit rychlým, prosebným tónem. Xin poznal jen to, že mluví karijsky, ale nic z její řeči nepochopil a pohlédl tázavě na Sara.

"Prosi, abys ji propustil, neubližoval jí, její rodina zaplatí výkupné, je bohatá..."

"Pověz jí, že já jsem ji neunesl."

Dívka vyslechla Sara a zvedla hlavu, polykala slzy. Xin ji zvedl a odnesl zpátky k ohništi.

"Jmenuje se Najša," řekl Čemo.

"Vůbec neví kde je a co se s ní dělo," dodal Assis.

"To jsem si myslel," odvětil kočkodlak. "Víš, že je stvůrou Ona?"

"Popírá to."

"Co si myslí o mužích?"

"Podle ní jsou kluci směšní a hloupí," prohlásil Assis.

"Je to ještě dítě..." vmísil se Čemo a s ženskou účastí zajatkyňu objal. Najša neprotestovala, ale zřejmě sama nevěděla proč.

"Ptal ses jí na sny?" pokračoval Xin.

"Jistě. Asi před deseti dny se jí zdálo, že trhá hlavu nějakému hlupákovi a bylo to příjemné, přestože neví proč. Ten sen se nyní opakuje každou noc, předtím podobné sny neměla."

"Čerstvé uřknutí," konstatoval kočkodlak.

"Ano, kníže, a ještě něco..." léčitel vytáhl Xinův knoflík. "Dobře, že jsi přišel..." přiložil znenadání předmět k Najšině paži.

Dívčin uplakaný obličej okamžitě zkřivila grimasa zuřivosti, s hrdelním zavýtím skočila na kočkodlaka a pokusila se mu vyškrábat oči. Xin ustoupil dozadu, Assis ucukl rukou s knoflíkem a Najša ztuhla uprostřed pohybu. Její zloba přešla v bezbřehý údiv, potom v úděs. Něco zamručela.

"Říká, že nechtěla a omlouvá se..." sykl Saro. Sáhl do zádnadří, vytáhl pytlíček se semeny blínu a několik jich rozkouši.

Děvče propuklo v křečovitý pláč a přitulilo se k Čemovi. Assis zamyšleně pokýval hlavou.

"Tíše, sestřičko... tíše..." konejšil ji lovec.

"Přídavné kouzlo, namířené speciálně na mě..." uvažoval nahlas Xin a usedl vedle léčitele. "Někdo z ní vytvořil démonickou vražedkyni jen proto, aby zabila mě!"

Saro si neodpustil kruté potěšení přeložit to doslova. Najša se slzami v očích začala horečně protestovat.

"Ptal ses, kdo je?" otočil se kočkodlak k Assisovi.

"Ještě jsem nestačil, kníže."

"Čemo, příteli, máš nějaké víno?" otázal se Xin.

Lovec beze slova vstal a zašel do stanu, léčitel sáhl pro svou tašku s léky. Najša napjatě sledovala pohyby jeho spáru.

"...antr, merih, antr... dám jí uklidňující lék, aby se mohla správně vyjadřovat... antr, merih... Povez jí to, vážený Saro."

"A přestaň ji konečně strašit!" zdůraznil kočkodlak. "Žárliš kvůli Čemovi?"

Lotřík vyplivl do ohně rozžvýkaná semena blínu a poslechl. Potom si vzal další dávku.

"Můžu jí dát trochu?" pozvedl váček s drogou.

"Moc silně!" namítl Assis a stěží skryl podráždění. Gemo nalil víno do číši, léčitel do jedné vhodil špetku svých bylin. "Vypij to, dítě," podal nádobu kudlankodlačce.

"Jsem Najša, dcera Nestará, člena doprovodu vyslance velkého sultána Karu na dvoře krále Redrena..." začala

vyprávět po chvíli, hrála si přitom s prázdnou číši. Na bledých tvářích se jí objevily ruměnce. "Usnula jsem na svém loži..."

"Kde to bylo?" vmísil se rychle Xin.

"V paláci krále Redrena, v pokojích pro svitu rodin vyslanců. Spím snad? Kdy se probudím?"

"Stalo se něco, než jsi odešla spát?"

"Ne, všechno bylo jako jindy."

"A předtím? Nezaujalo tě něco? Neudivilo?"

"K našemu vyslanci přijel někdo důležitý, otec řekl, že přivezl pokyny. Potom mě ten důležitý muž potkal na chodbě... udělala jsem před ním pukrle, jak se má před vyslancem velkého sultána, ale on neprošel kolem jako každý... vzal mě za bradu a zeptal se, jak se jmenuji. Trošku jsem se bála, protože jsem slyšela od kuchařky, že když se velký pán ptá děvčete na jméno, hned potom chce, aby mu poskytla rozkoš, a já nevím jak a z čeho se vaří..." Když Saro přeložil poslední větu, rozchechtal se. Blín působil.

"Představ si, že každé děvče nemusí být takové jako Berta!" pokáral ho Xin a lotříkův úsměv okamžitě pohasl. Byl to však víc důsledek působení blínu než vzpomínek. "Co se stalo po tom, co jsi mu řekla své jméno?" otočil se kočkodlak k děvčeti.

"Nechtěl po mně rozkoš, jen se zeptal, kdo je mým otcem a když jsem mu to pověděla, poděkoval a přikázal mi odejít. Odešla jsem a potom..."

"Udělal ti něco?" pozoroval ji vážně Assis.

"Ne... on ne... zatočila se mi hlava, určitě od slunce..."

..Ve stinné chodbě?"

"Nevím... asi jsem upadla, ne, neupadla... zatmělo se mi v očích, ale... pořád jsem šla... Jen v prsou mě trošku bolelo, jakoby lechtalo..."

"Byl tam kromě vás ještě někdo?!"

"Ne, nikdo."

"Ukaž, dítě, kde tě zbolelo?"

Najša beze studu svlékla loveckou blůzu a ukázala levé ňadro. Xin si toho prve nevšiml. Když ji videi posledně, byla špinavá od hlíny a vlastní krve. Čemo ji mezitím umyl.

70

"Posviťte!" přikázal Assis a poklekl u dívky.

Saro vytáhl z ohně hořící klacek a nejspíše přiblížil plamen k polonahé Najši. Léčitel zdravou rukou jemně nazvedl vyznačené ňadro a špičkou spáru levé končetiny zkoumal kůži pod ním.

"Pohleďte!" ucedil po chvíli.

Pod rozvíjejícími se panenskými ňadry byla úzká, nekrvavá a uzavřená rána. Přesně na srdci. Assis vsunul do rány špičku spáru do hloubky palce, Najša přitom nepocítila žádnou bolest. Pohlížela nepřítomně před sebe a nesměle se usmívala.

"Svine..." procedil Xin skrze zuby. "Zabil ji!"

"Ne docela," odvětil léčitel. "Pohybuje se mezi životem a smrtí. Ještě úplně nezemřela, ale ani se zcela neproměnila. Zaklínadlo bylo proneseno neodborně, zřejmě ve spěchu. Krutá a zřušovaná práce..." ztěžka vzdychl. "Oblékni se, dítě."

"Všichni se podíví, až jim povím, co se mi dnes zdálo!" upravovala si Najša blůzku.

"A v noci po setkání s tím důležitým mužem se ti poprvé zdálo, že trháš někomu hlavu?" Tato kočkodlakova otázka byla už jen ryzí formalitou.

"Ano... ale já jsem v tom snu... také kousala..." přiznala se nevinně s očima upřenými na kočkodlaka, "bylo to příjemné..."

Čemo se bezděky odsunul.

"Bez obav!" uklidnil ho Xin. "Nejsi muž, tebe neohrožuje."

"A mě?" zeptal se Saro. Nezdálo se, že ho odpověď moc zajímá.

"Roztrhá tě na cucky a ty budeš toužit po tom, aby nikdy nepřestala. Ale pro tebe je to normální..." Kočkodlak zmlkl s vědomím, že hovoří k někomu, kdo tu v podstatě není.

Lotřík pokrčil rameny.

"Přefízneš mě dneska pořádně?" otočil se k lovcí. "Třeba potom vyseru nějakého poloboha..."

"Je to tedy netvor?" ubezpečoval se Čemo.

"Přízrak. Bezpochyby," potvrdil Assis.

"A co dál..." lovec nedokončil.

"Je slabá," rozhodl Xin, "nemusíme ji zabít hned."

"Budu hodná," ujistřovala spěšně Najša.

"Má magické spojení s tím, kdo ji stvořil a poslal. To se může hodit."

"Je třeba uhodnout, kdy dojde k další proměně," odvětil léčitel.

"Až se nad námi objeví noční obloha Suminoru s měsícem v úplňku," oznámil kočkodlak. "Dokážeš to předpovědět?"

"S přesností na několik nocí," řekl Assis. "Oznámím, až nastane čas, kdy ji budeme muset hlídat."

"Chci jít spát!" vzlykla Najša.

Xin pokynul Čemovi, který odvedl dívku do stanu.

"Také už musím jít," vstal léčitel.

"Jistě." Kočkodlak usoudil, že Hákonůž a Arpia už jistě skončili a on se může vrátit do stanu. "Měj se, Čemo!"

Hákonůž už spal, zato Arpia seděla u malého ohýnku a stejně jako její sestra kdysi párala panenské výšivky na svých šatech. Vlasy si už ustříhla, ležely vedle. Když spatřila Xina, zřetelně se začervenala, ale neřekla nic. On také ne. Vstoupil do stanu, oblečený padl na lůžko a teprve nyní na něj dopadly plnou vahou všechny události uplynulého dne.

Usnul jako kámen.

Snad jen chvíličko potom ho někdo budil. Bylo však už poledne. Světlo vnikající odsunutým závěsem mu málem utrhlo hlavu. Křečovitě sevřel víčka.

"Kníže!" uslyšel a delší dobu se marně pokoušel poznat mluvčího.

"Dejte mu napít kyselé vody!" přikázal hlas.

Někdo jiný pomohl Xinovi usednout a přitiskl mu k ústům nádobku se syrovátkou smíchanou s odvarem z vrbové kůry. Ničro byl opravdu moudrý šaman a před iniciací nakázal připravit větší množství tohoto nápoje. Kočkodlak pil se zavřenýma očima.

"Kníže...?" tentokrát poznal Ampekera. "Něco se stalo..."

"Amarelis?!!" trhl sebou, až nápoj rozlil.

"Kněžna i dítě v jejím lůně jsou v bezpečí," ujistil ho rychle stařec. "Ovšem spěšně potřebujeme tvůj názor."

"Později..."

"Ne, kníže." Ampeker to řekl tak rozhodně, že se Xin přestal vzpouzet. Bezděčně si olízl hřbet pravé dlaně a začal si protírat oči. Teprve teď zjistil, že nápoj mu podal Hákonůž, u vchodu že stojí vzrušená Arpia a Ampeker má na sobě jen plášť nedbale přehozený přes noční úbor. Také jeho museli spěšně vytrhnout ze spánku.

"Co se stalo?!" vstal kočkodlak.

"Zmasakrovali Oreinův klan."

"Naše stráž? Pokusili se mstít?" posunul si Spár.

"Ne. Udělal to někdo ve stepi, ráno. Právě se vrátila žena s raněným dítětem. Zachránili se jen oni..."

"Ved!" vyšel Xin před stan.

Tábor se po nočním hýření pomalu probouzel k životu. V jeho středu však vládlo vzrušení. Nemuseli jít daleko, jen několik kroků, do Assisova stanu, tam totiž uprchlíky zavedli.

Léčitel se právě zabýval zakrváceným tří nebo čtyřletým chlapcem, který byl v bezvědomí. Jeho matka s rozčuchanými vlasy a v Šatech pocákaných krví klečela vedle, tiše kvílela a kolébala se dopředu a dozadu. Za ní stál Ničro s neproniknutelným výrazem a tlačili se ostatní otcové rodů.

..Bodnut oštěpem do prsou..." vysvětlil Ampeker. "Strážce neměl srdce ji zahnat, přestože to byla jeho povinnost."

Xin mlčky přikývl. Trpělivě čekal, až Assis dokončí svou práci.

"Dobře jsi učinila, když jsi okamžitě ucpala ránu hadrem," obrátil se posléze léčitel k ženě. "Díky tomu se neudusil a nevykrvácel, když jsi ho nesla. Třeba přežije..." začal si mýt ruku a spár v míse, kterou mu podal pomocník.

Matka neodpověděla, ale přestala se kývat a kvílet. S úlevou pohlížela na synka, potom ji něco napadlo a přejela pohledem po shromáždění. Teprve teď pochopila, kde je a co se děje... Opět pohlédla na dítě, na šamana, na Xina, v očích jí blýsklo děsem a okamžitě padla na tvář kočkodlakovi k nohám.

"Nevyháněj mě, dobrý pane! Prosím, slituj se nad mým dítětem..." uchopila dvě hrsti hlíny a posypala si hlavu.

"Stanu se ženou všech mužů, ale nevyháněj nás! Nevyháněj! Ve stepi ho samotná nevyhlédím... můj Takrin tam nepřežije..."

Assis souhlasně přikývl.

"Náležíš do rodu svatokrádezníka a odpadlíka," oslovil Šaman ženu tvrdě. "Volila jsi!"

"Kam jsem měla jít, když ne za mužem a bratrem?!" záupěla.

"Za zákonem jsi měla jít!" Ničro pohlédl Xinovi do OČÍ. Oba dobře věděli, že od včerejška si kočkodlak nemůže dovolit znevažovat kmenové obyčeje.

"Pověz přesně, co se stalo, třeba ti prokážeme milost," otočil se Xin k Ženě.

"Napadli nás lidé v železných kabátcích..." odpověděla třesoucím se hlasem, aniž zvedla hlavu. "Taková, jakých bylo v onom světě hodně..."

"Korathosovo vojsko?" podivil se Xin. Přítomnými proběhl šum. "Určíte vypadali stejně? Nebyl to nějaký jiný kmen?"

"Určitě, dobrý pane..."

"Kolik jich bylo?"

"Hodně... hodně... několikrát víc než nás..."

"To není moc, několik desítek, možná stovka," ocenil Ampeker. "Ovšem když si počínali tak drze, musí jich být víc..."

"Žádní kočovníci je potkali náhodou,"

nenosí běžné brnění, Oreinovi lidé poznamenal Šaman. "Není zvykem zabíjet ve stepi poutníky. Spíše se k nim připojí, aby pomohli hledat Stát."

To Xin dobře věděl.

"Určitě nás pronásleduje vojsko," shrnul. "Ale čí, když Korathos nežije?"

"Třeba má mstitele?" navrhl Ničro suše.

"A ti vrazi s vámi mluvili? Ptali se na něco?" dotazoval se kočkodlak.

"Jeden znal řeč, ptal se mého bratra... tedy Oreina, jestli znají muže, který se mění ve velkou kočku. Když Ořem odpověděl, že od něj právě odcházíme, vrhli se na nás... už nic neřekli... bratr zemřel první... potom... potom..."

"Mlč, ženo!" Šaman nelítostně zabránil výbuchu hysterie.

"Kdybychom nevyhnali Oreina, napadli by nás nepřipravené," podotkl Xin.

Nikdo nic nenamítal.

"Mohli si z nich udělat spojence, ale místo vyptávání je raději hned vybili," pokračoval Xin. "Jsou proti nám zaujatí a neustanou, pokud je sami neodrazíme!"

"Bohové Nesmírná přijali výzvu a poslali nám varování," přikývl Ničro.

"Prostřednictvím této ženy," připomenul kočkodlak. "Prozatím ji nevyženeme."

"Nevyženeme," souhlasil šaman. "Ovšem ta, která nectí posvátný rozsudek, nemůže být sama ctěna. Ať bydlí ve stanu žen, které nesmějí nikomu odmítnout své tělo."

"Její syn zůstane u mě, dokud Pán smrti a Paní života nedokončí hru o jeho osud," prohlásil Assis.

"Staň se tak," rozhodl Xin.

"Děkuji... děkuji, dobrý pano..." začala chlapcova matka vstávat ze země.

"Rychle odtud odejdi, děvko!" poručil jí Ampeker. "Vstupovat na půdu Středového kruhu je takovým osobám, jako jsi ty, zakázáno. Řádné ženy ti povědí, jak se má tvůj syn!"

"Ano, pane... dekuji, pane..." ohlédl se ještě jednou na dítě a vyběhla mimo kruh stanů kmenové aristokracie. Hned u vchodu do záseku usedla. Nikdo si ji už nevšímal.

"Hákonoži, svolaj deset stopařů!" přikázal kočkodlak. "Půjdeme se podívat, kdo nás hledá a kolik jich je. Ostatní bojovníci v táboře se připraví k boji!" pohlédl na Ampekera, který se dotkl srdce na znamení, že dohlédne na splnění jeho vůle.

"Bude lépe, když k boji nedojde dnes," poznamenal šaman. "Mnozí si budou ještě do večera léčit ranní slabost..."

"Povedu to v patrnosti," odpověděl Xin.

"Máme vzbudit, ctihodnou Amarelis?" zeptal se Ampeker.

"Nechtě mou manželku spát, dokud se neprobudí sama. Do té doby ať o všem rozhoduje ctihodný Ničro."

Šaman si beze slova položil ruku na srdce.

Čtyři stopaři vyrazili napřed. Xin s Hákonozem a Arpií - nebylo totiž síly, která by ji dokázala přinutit, aby zůstala v táboře - a ostatními třemi bojovníky šli v druhém sledu, připraveni pomoci, pokud by první zvědové padli do pasti. Stopaři se nemuseli příliš namáhat. Dráhu vyšlapanou vyhnanci bylo vidět jako na dlani. Víc bylo třeba dávat pozor na ty, co mohli přijít z druhé strany...

Na bojiště však dorazili bez překážek, po čtyřhodinové cestě. Už z dálky bylo vidět mrchožrouty, kteří se nad ním vznášeli. Vše naznačovalo, že útočníci hned po boji ustoupili. Xin za nimi vyslal tři stopaře, s ostatními začal zkoumat stopy na místě. Nenašli nikoho živého. Všechny raněné dorazili...

Arpia Xina překvapila. Domníval se, že se pozvrací, bude hysterčit, ona však při pohledu na mrtvé jen zbledla. Dlouho stála u mrtvoly ženy a nemluvněte, přibodnutých k sobě zlomeným oštěpem. Během té doby jí obličej tuhl a stahoval se, a když na ni kočkodlak po chvíli pohlédl, neviděl už děvče s prakem, ale mladou zuřivou vlčici. V duchu Hákonozovi blahopřál.

Oreinovi roztržili hlavu, patrně řemdihem. Ostatní muži a hoši z jeho skupiny kladli tuhý odpor - leželi přibližně v jedné čáře, někteří ještě s noží v rukou. Ženy, děti a několik starců zabili na útěku. Kdyby však kočovníci nezadrželi nepřátele alespoň na chvíli, neutekl by nikdo...

Všichni útočníci bojovali na koních. Sesedali jen proto, aby dobili raněné a děti, které honili v křoví.

Jeden zemřel a společníci ho nechali tak, jak padl. Nepochybně to byl voják z bývalé Korathosovy armády, zahynul úderem sekery do šíje.

"Zabitě neoloupili," poznamenal Hákonůž. "Utekli hned, jak zabili všechny svědky, alespoň si to mysleli..."

"Určitě se domnívali, že na ně zaútočí celý kmen," dodal jeden stopař. "A odjeli to hlásit svým."

"Dá se soudit, že toto byl jen předvoj, za kterým následuje celá armáda," potvrdil Xin.

"Spletli se?" přišla Arpia blíž. "Mysleli si, že jdeme do minulosti?"

"Ano," přikývl Xin. "Nevěděli, kde je naše strana budoucnosti..."

"Chystají na náš kmen léčku?"

"Nepochybně..."

"Sami do ní spadnou!" ohrnula Arpia rty v dravé grimase, až odkryla bílé zuby.

Ne, prolétlo Xinovi hlavou, na vlčici je moc mladá. Spíš mladá kuna nebo rosomačka... Nečekal, že toho dne se s ní setká ještě v docela jiném vtělení.

Tu se vrátil na bojiště jeden z bojovníků vyslaných po stope vrahů.

"Pět, možná šest set!" ohlásil. "Tři tisíce kroků odtud! Číhají, jako by předpokládali, že na ně táhneme. Jsou to nepochybně cizinci," dodal, "protože se neumějí pohybovat ve stepi. Nedovedou si zapamatovat tvar keřů a všude nechávají na větvích zálomy!"

"Zbývá nám nejméně jeden den. možná dva, než poznají svůj omyl a vydají se za námi," usoudil kočkodlak. "To je dobře..."

"Ostatní chytají zajatce pro výslech," rozhlédl se stopař po bojišti. "Tito bojovníci smyli krev svou hanbu. Škoda, že je nesmíme pohřbít..."

"Také toho lituji," odvětil Xin.

"Třeba aspoň děti..." šeptla Arpia.

"Nikoho," objal ji Hákonůž. "Jinak pochopí, že už víme..."

"Tedy vrhněme stín na jejich těla," navrhl bojovník, který se vrátil z průzkumu.

Kočkodlak přikývl a vytasil Spár. Arpia popotáhla

nosem a připravila prak. Hákonůž se napřímil jako na stráž. Ostatní vložili šípky na tětiny luků. Všichni znehybněli

jako ozbrojené sochy; stáli mezi ztuhlými těly v loužích sražené krve. Když už mrtví nebudou mít hroby, ať si jejich duše navždy zachovají v paměti, že u nich někdo chvíli bděl. To jim postačí zajistit klid. Podle štěpní legendy lidé, kteří tímto způsobem vzdávají čest padlým, zanechávají u nich kousek svého stínu, který potom jako neviditelný rubáš trvale zakrývá vybělené kosti v trávě.

Ze strnulosti je vyrušil šelest v křoví. Vrátili se tři zvědové s potlučeným zajatcem. Ten při pohledu na mrtvolu, kočodlaka a ozbrojené kočovníky vyděšeně zakvílel a pokusil se o útek. Okamžitě ho povalili a s chladnou zuřivostí zkopali. Za půl hodiny dorazili zbývající dva stopaři s ještě jedním, krvácejícím zajatcem, kterému trčel pod pravou klíční kostí šíp.

"Zanechali jsme za sebou dva mrtvé," ohlásili Xinovi. "Ukryli jsme je, ale mohou je najít, je to blízko jejich tábora..."

Okamžitě vyrazili na zpáteční cestu, klopýtající zajatce nemilosrdně hnali před sebou. Když už nemohli jít, přivázali je k tyči a nesli jako ulovenou zvěř.

"Máme čas se dobře připravit k obraně," řekl později Xin, když usedl k jídlu s Amarelis a Arpií. Dál však myšlenku nerozvinul, protože nálada panující ve stanu tomu nepřála.

Jeho žena si dnes ráno obarvila vlasy jahodovou šťávou na temnotu bezhvězdné noci. Rozpustila si je, prameny však sepjala zlatým náramkem, připevněným k levému rameni. Šat měla dlouhý a bílý, bez ozdob. Přestože břicho ještě nebylo znát, měla pás popuštěný dolů a uzel přesunutý na pravý bok, což znamenalo těhotenství Ze zákonného svazku. Potvrzením těhotenství byla malá červená bambulka na uzlu pásu. Byla bosá.

Když takto nastrojená Amarelis přišla v doprovodu své ženské svity, aby je uvítala po návratu z průzkumu, Xinovi připadala jako bohyně prostoty a důstojnosti. Zdání klamalo, jeho manželka byla nyní v podstatě živým obrazem krutých zvyků, které byly několik týdnů po ztřeštěnostech iniciace zachovávány neobyčejně svědomitě, aby napravily narušené manželské svazky. Události několika následujících chvil to plně potvrdily.

Amarelis se manželovi formálně uklonila, potom hrdě a důstojně stanula před mladší sestrou. Krátkým pohledem přejela dívčiny ostříhané vlasy, výstřih bez panenských výšivek, a dala jí pořádnou facku. Stávalo se, že Amarelis tak trestala své služky, ovšem nikdy nikoho z rodiny. Ženy padaly k zemi, škrubaly si vlasy a prosily o odpuštění.

Arpia ustoupila a stála mlčky, s třesoucími se rty, v ruce mnula šňůru praku. Chvilíčku předtím Hákonůž zakázal své mladé milence účast na mučení zajatců, od kterých hodlali získat výpověď pálením a strháváním kůže na kraji tábora, za přítomnosti Sara jako tlumočnicka a Lebkouna pro větší efekt. Arpia poslechla bez protestu, ale urazila se, ovšem nyní se ukázalo, že spadla do ještě většího maléru...

Xin příliš nechápal, proč se Amarelis na sestru zlobí. Z hlediska kmenových zvyků bylo nepřipustné pouze skrývání ztráty panenství, a to se trestalo odnětím cti, ovšem Arpia nic neskrývala. Nemluvě už o tom, že v tomto směru mladší sestra jen napodobila starší... Nechtěl však zasahovat, protože od jeho ženy vál chlad jako z ledové jeskyně.

"Pojď se převléknout!" přikázala Arpii a odvedla ji. Na Hákonůže, který by nejraději zalezl pod zem a spěšně odešel dohlédnout na mučení, se ani nepodívala.

Amarelis seděla na patách proti Xinovi, Arpia po její pravé ruce. Dívce zarovnali nepravděpodobně uštěpené vlasy a měla nyní na sobě stejné bílé šaty jako starší sestra, se stejně nízko spuštěným pásem, jen uzel byl bez červené bambulky, a na levém boku. Znamenalo to pravděpodobné těhotenství z mimomanželského spojení. Prak a váček s platinovými koulemi někam zmizely. Skutečnost, že k rodinnému obědu nebyl přizván Hákonůž, byla velice výmluvná.

"Čeká nás těžká bitva..." začal Xin znovu. Měl na sobě kožený vyšíváný kabátec, který si oblékl na průzkum, a cítil, že se nehodí k nepřijemné i slavnostní atmosféře, kterou každým gestem a pohledem vytvářela jeho žena. Přestože měli jíst, páchlo to zde soudem, rozsudkem a exekucí...

Amarelis pokynula někomu venku a tři otrokyně okamžitě přinesly nádoby s jídlem. Postavily je před Xina, kněžnu a Arpii.

"Posilni se, muži můj," vyzvala je bezvýrazně Amarelis.

Dostali kousky masa dušeného společně s cibulí, zeleninou a velkými moučnými noky, které bylo třeba nabírat dřevěnými tyčinkami, přinesenými společně s nádobami. Xin měl hlad, ještě nesnídal, odpustil si tedy analýzu strategické situace a pustil se do jídla. Nezapomněl však, že kočovníci mají ve zvyku probírat důležité záležitosti při jídle. Amarelis jedla mnohem pomaleji než manžel, Arpia pozorovala na svou porci nepřátelským pohledem,

"Jez, má drahá," vyzvala ji Amarelis tak studeně, jako by nabízela jed.

"Nemůžu, starší sestro, je mi špatně," odpovědělo děvče.

"Dnes toho viděla hodně..." podpořil švagrovou Xin.

"Také je mi špatně, i když z jiných důvodů, a jím..." odsekla Amarelis a pokynula služebné. "Matka malého Takrina stále bdí u vstupu do vnitřního kruhu?" zeptala se.

"Ano, paní," odpověděla otrokyně.

"Odnes jí jídlo mé sestry," přikázala.

"Ano, paní."

"Smím nyní odejít, starší sestro?" zeptala se Arpia, když služebná odnesla kouřící nádobu.

"Ne, dokud já a můj muž nerozhodneme o tvé budoucnosti."

"Nesmíš!" vybuchla Arpia. "Ty sama přece... já jsem volila... můj... a..."

"Mlč!" Amarelis nezvýšila hlas. Pronesla to dokonce tišeji než předchozí větu, ale tak rozhodně, že vstávající Arpia ztuhla v půli pohybu. Beze slova opět usedla.

"Ne, má mladší sestro, nemůžeš se srovnávat se mnou," řekla Amarelis klidně. "Ještě jsi neviděla šestnáct období květů a nemáš právo sama si hledat muže ani věnovat své tělo bez souhlasu matky, kterou zastupuji já. Hádej, co by naše matka řekla, kdyby viděla, jak chladnokrevně zabíjíš jen proto, aby ses zalíbila muži?"

"Tak o to jde..." uniklo Xinovi.

"Ano!" pohlédla na něj Amarelis planoucím zrakem. "Mě nazývají Nejvznešenější, a moje sestra se snižuje ke katovskému řemeslu! Tobě to nevadí, můj manželi?" Xin neodpověděl. Věnoval se jídlu, což mu umožnilo zakrýt rozpaky. Přestože si pořád myslel, že Arpia je ještě dítě, nevyvodil z tohoto přesvědčení logický závěr, že dítěti je třeba ukázat správnou cestu a ne dovolovat každý rozmar. Zase něco zanedbal! Nejprve zklamal jako vůdce, nyní jako hlava rodiny, a Amarelis opět musela napravovat jeho chyby. Opravdu, zvyk umožňující v tomto okamžiku zaměstnat ruce a oči obsahem hrnce nebo misky byl blahodárný. I když stejně dobře bylo možné se udávit.

"Jaký to má význam?!" pokusila se Arpia bránit. "Nezajímá tě, že k nám míří nepřátelská armáda?! Neviděla jsi... tam..."

"Zajímá mě můj kmen, manžel, dítě v mém lůnu i to, zda mohu své příbuzné ještě pokládat za lidi. A nepřátele, než mě začnou opravdu zajímat, smete z povrchu stepi můj muž. Jsem tedy klidná, protože vím, komu předám polovinu své duše a vůle. Ale viděla jsem, jak má milovaná mladší sestra uráží všechny bohyně života a lásky tím, že způsobí smrt dříve, než se pokusila počít nový život, viděla jsem, jak ukazuje neposlušnost stařešinům své krve a jak se stává netvorem bez duše! Ve svém zaslepení jsi překročila hranice temna, mladší sestro! Mám vůbec ještě sestru?" Otázka protála vzduch jako ostří nože.

Arpia zbledla, pohnula rty, jako by nemohla popadnout dech, a najednou padla před Amarelis na tvář. "Odpusť mi, starší sestro..." zalkala a rvala si vlasy. "Co mám nyní dělat?" zeptala se Amarelis a upřela na Xina smutný pohled. "Vyčítám si, že jsem podcenila její okouzlení tím zralým bojovníkem, myslela jsem, že ji to přejde jako mnoho jiných dívčích přání, nebyla jsem dost bdělá, a ona mezitím překročila Bránu stínu... Co mi poradíš, muži můj?"

"Dokázala bys zabít, abys mě získala?" odložil Xin hůlky.

"Možná..." odvětila bez zaváhání. "Vzteklá, Šílená, zoufalá... Ale, pro ducha mé matky, ne s chladnou vypočítavostí! Ne bezbranného hochy, možná hloupého, který mi však nic neudělal! Zlé jazyky občas říkají, že jsem ženou netvora... Ale kdo je větší netvor? Ten, kdo tak vypadá, nebo kdo tak jedná?" umlkla a bylo slyšet jen vzlyky vylekané Arpie. "Co mi tedy radíš?"

"Myslel jsem, že Arpiin čin patří k vašim obyčejům," začal Xin. "Ty jsi také hned nic neříkala..."

"Den, kdy je dovoleno všechno, kromě pohrdání, už uplynul," odpověděla Amarelis. "Zůstaly jen důsledky toho, co se stalo, a důsledkem je nerozumné dítě, které nyní stojí za mezí světla požehnání. Co ji zadrží, když zatouží znovu uhodit bezbranného? A ulehnout s nějakým mužem? Obyčejný den, kdy tím na sebe přivolá odpor a hanbu... Co ji zadrží?"

"Slibuji..." vzlykla Arpia.

"Její milý ji dnes zadržel před nedůstojným činem," připomenul Xin. "Chtěla sledovat mučení zajatců..."

"Co to slyšíš?!" zalomila rukama Amarelis.

Arpia přestala vzlykat. Už se ani neodvážila dýchat.

"Muž, kterému obětovala své vlasy a ozdoby, je nesmí hodit do ohně," rozhodla její sestra.

"Proč?" otázal se Xin, protože Arpia se neodvážila.

"Byla by to pohana jejího rodu. Nevíme, jestli dáme tomu šlechtnému bojovníkovi někoho, koho si zaslouží."

"Nevíme?" povytáhl kočkodlak obočí.

"Dáme mu s požehnáním Ochránkyň života nevinnou a čistou matku jeho budoucích dětí?" zeptala se Amarelis a okamžitě odpověděla sama sobě: "Ne! Protože jako panna zabíjela! Dáme mu manželku, která dokáže být poslušná, jakmile shoří její vlasy a získá všechna ženská práva? Ne! Ona už totiž prokázala svévoli! Koho mu tedy daruje náš rod?"

"Ale Hákonůž si ji už vzal."

"Noc iniciace nevytváří žádné svazky mezi muži a ženami. Oběť ženy se musí opakovat."

"Dáme mu tedy bojovnici a společníci bojovníka, která bude spolu s ním přelévát krev," napodobil Xin manželčin vznešený tón. Vzpomněl si na zákon kočovníků, o kterém mu kdysi pověděli. "Bude ženou - Matkou smrti, on mužem a Otcem umírání. Budou spolu plodit smrt, aby mohl žít jeho kmen."

"Ano, takový svazek je možný," přikývla Amarelis. "Moje mladší sestra se může zasvětit meči, oštěpu a sekyře, ale je toho hodná?"

"Miluji Hákonůže..." vydechla Arpia tiše.

"A co se stane, když se ukáže, že je to mělká láska zbabělé ukrutnice?" pohlédla na ni pozorně Amarelis. "Hanba dopadne na rod, který mu dal takovou ženu! Prokázala snad už svou statečnost v boji?" obrátila se ke Xinovi.

"Dnes ne, ale myslím si, že bude dobrá bojovnice. Neděsí ji pohled na krev a smrt."

"Prokážu!" Arpia zvedla hlavu a rychle si otřela slzy.

"Ať se tedy dětinská hra na zabíjení stane opravdovou statečností a vrtoch věrností," prohlásila Amarelis. "Půjdeš v první řadě spolu s ostatními bojovníky! Pokud se vrátíš s nimi, uvítám tě jako sestru a s hrdostí dám tvou ruku onomu muži. Pokud padneš, opláču tě jako sestru. Pokud však budeš zbabělá, vyženu tě z tábora jako prašivou fenu!"

"Udělám vše pro to, abys mě mohla dál nazývat svou sestrou!" V Arpiině hlase zněla rozhodnost.

"Ukaž, neslibuj. A nyní mě zanech s mým mužem o samotě."

Arpia okamžitě opustila stan, zatáhla za sebou vstupní závěs. Amarelis se okamžitě vrhla Xinovi kolem krku.

"Sevři mě pevně!" šeptla celá roztřesená. Kočkodlak udiven náhlou proměnou odstrčil prázdnou misku a objal manželku.

"Nikdy bych nesouhlasila s tím, aby šla do bitvy!" tvrdila. "Nikdy! Nikdy! Nikdy! Ale musí se očistit po tom, co udělala..."

"Máš pravdu," odpověděl Xin. "Odpusť, že jsem neprokázal péči..."

"Včera jsi dost pečoval o mě, asi blázním, odpusť mi, odpusť..."

"Mám se zlobit za to, že jsi na mé straně?" podivil se Xin. "Že jsi mou oporou? Nebýt tvých rukou, neudržel bych otěže moci ve svých!"

"Jsem jenom hloupé děvče omámené mocí... zanedbávám rodinu..."

"To není pravda..." vyhledal její ústa. "Není..." sklouzli na zemi.

"Pýcha a láska mi rozdirají srdce..." pronášela, zatímco zvedala šat a odhalovala stehna. "Nikdy si neodpustím, jestli se Arpii něco stane... nikdy... prosím, miluj mě silně... učíš ze mě svou děvku, otrokyni..." zvedla nohy a otevřela mu svůj klín. "Zaříd, ať zapomenou, že mám nějakou moc..."

Vstoupil do ní a poslouchal její vášnivě vzdechy, naplněné šepotem o poslušnosti a oddanosti, až nakonec přestala mluvit a začala se ulehčeně usmívat.

Byli spolu krátce, protože na jeho rozhodnutí čekalo dnes hodně věcí. Xin nepodlehł vášni, jeho myšlení zůstalo jasné. Po celou dobu, kdy se miloval s Amarelis, neopouštěl ho pocit údivu. Dosud si nikdy nemyslel, že moc je pro jeho hrdou manželku takovou zátěží. Ale někdo ji musel nést, když on se jí vyhýbal...

Potom oba, zachmušení, povýšení, plni vážnosti vyšli ven a mezi sklánějícími se hlavami zamířili do stanu kmenové rady. Očekávala je tu malá, ale výmluvná politická demonstrace - Amarelis měla připravené místo naproti Xinovi. Ženy, které se účastnily rady, zpravidla zasedaly vedle svých manželů. Porušení tohoto principu znamenalo, že rada se nehodlá vzdát vzdoru Amarelis vůči Xinovi. Bylo to totéž, jako kdyby jí řekli; "O všem rozhoduješ ty, paní."

"Pohled, muži můj, budeme sedět jako při jídle v našem stanu!" Amarelis demonstrativně odmítla provokaci.

"Nechceš, abych usedla vedle tebe?"

"Vůbec ne!" ujistil ji Xin. "Takto se budu mocí víc těšit pohledem na tebe. . ."

Po knížecí dvojici zaujal místo Ampeker, který usedl pro Xinově pravici, a Ničro, který zase usedl naproti Ampekerovi, po pravici Amarelis. Po čtveřici nejdůležitějších osob kmene zaujali místa zbývající otcové rodů, mezi nimi Assis. S výjimkou Xina, Ampekera a Assise byli všichni přítomní rození kočovníci. Před půl rokem sice prokázali bezpodmínečnou poslušnost svým předkům, kteří zasedali v předchozí radě, ale nyní byla výprava do jiného světa tou poslední věcí, o které by chtěli slyšet. Každá rozumná stará předpověď měla pro vlastní dobro v této záležitosti mlčet. Všichni se také domnívali, že nejdůležitější je zachovat tradici věčného bloudění stepí. Samozřejmě věřili ve Stát, ale většina z nich byla přesvědčena, že ke Státu se směřuje, nikoli dochází. Xinův včerejší slib byl proto počátkem dalšího konfliktu.

Aby se symbolicky vyhovělo zvyku, podle kterého se o důležitých záležitostech hovoří při jídle, před každým účastníkem stály talíře s plackami a sklenice s vínem ředěným vodou. Jídla ani nápoje se však nikdo nedotkl. "Ať promluví Nejstarší duchem!" zahájil Xin jednání.

"Pronásleduje nás naše minulost," začal Ampeker. Titul Nejstarší duchem znamenal, že je nejstarší ze starců, jejichž duch si zachoval živost a jasnost myšlení. Tyto vlastnosti mu poskytovaly přirozené vedení jednání kmenové rady, až do objevení prvních příznaků stařeckého zdětinštění. "Musíme se rozhodnout, jestli se jí postavíme nebo jí umožníme, aby se ztratila za námi v nekonečné stepi?" vytyčil problém.

"Složíme tábor a za úsvitu odejdeme do budoucnosti," řekl jeden vůdce klanu. "Minulost nás nedohoní, stopaři totiž tvrdí, že neumí číst stopy v trávě..." Ozval se tlumený smích.

"Myslíš si snad, ctihodný Harto, že najdeme Stát na útěku?" promluvil Šaman. "Že nás nepřátelé zaženou do Státu jako stádo beranů do bezpečné ohrady?"

"Může nám náš kníže povědět, kde ten náš Stát je?" otázal se Harto. Četná příkypnutí provázející jeho slova dokazovala, že nemluví jen sám za sebe. Nepochybně byl vůdcem skupiny, usilující o omezení Xinovy moci. "Ve slavné budoucnosti před námi," odvětil klidně kočodlak s vědomím, že o Státu se má hovořit jen v metaforách.

"Včera jsme však slyšeli jednoznačný slib týkající se času..." pohlédl kočovník výmluvně na Amarelisino břicho.

"Dnes tedy chceme poznat místo..."

"Chce snad někdo pochybovat o slovech mého manžela?" zasáhla Amarelis.

"Nikdo, paní." Harto si položil ruku na srdce, ale jeho pohled říkal: "Jen počkej, kočičí děvko, i na tebe se něco najde!"

"Bohové stepi přijali výzvu našeho knížete, což znamená, že nám poskytnou šanci. To je mimo pochyby," utál diskusi šaman. "Musíme na nepřítel udeřit a dokázat tak, že výzvu nevyslovil kmen zbabělců."

"Co řekli zajatci?" Nespokojený Harto se otočil k Ampekerovi.

"Málo, přestože jsme se vyptávali drsně. Jsou to obyčejní žoldnéři, kteří neznají úmysly svých velitelů. Vypověděli jen to, že byli najati kvůli pomstě, nepochybně na nás, ale nevěděli čím. Magicky je přenesli do Nekonečné stepi a přikázali jim nás stopovat. Když nás našli a nezamířili docela jinam, znamená to, že je něco k nám přitahuje..."

"Co to může být?" zajímal se Harto.

"Já," ozval se Xin. "Chceš mě vyhnat?"

"To není možné. Dokud nemáš následníka..." odpověděl kočovník naprosto upřímně, opět s pohledem na Amarelisino břicho. "Jsi znamením, že bohové i démoni jsou s námi, takže se k nám připojují klany a rodiny, které potkáváme ve stepi, a tím náš kmen sílí, je bezpečnější a obsáhne větší část stepi, nachází víc lovných zvířat, užitečných rostlin i rud. Ovšem sám jsi nás všechny málem přivedl ke zkáze a to nejednou. Nemůžeme čekat, až se to konečně stane..."

"Děkuji ti za upřímná slova, ctihodný otče rodu," odpověděl Xin v hrobovém tichu, které nastalo po Hartově projevu. "Má to znamenat, že mi vypovídáš poslušnost a okamžitě opustíš tábor i se svým klanem?"

Harto se ohlédl na své příbuzné a pochopil, že zašel příliš daleko. Kousl se do rtů, protože si uvědomil, kolik se toho od včerejška změnilo... Po tom, co se stalo Oreinovi, nešel by za ním nikdo, kdo má zdravý rozum. Cesta z ohrožení se snadno může stát cestou k nepříteli. To je základní zákon stepi. Není podstatné, zda odejít nebo bojovat, podstatné je

držet se s ostatními.

"Kdo opouští tábor při ohrožení, musí odevzdat svou zbraň, aby tak nahradil oslabení, které kmeni způsobily," pronesl Ampeker.

"Neodejdeme!" ujistil ho spěšně Harto.

"Musíš být tedy potrestán za urážku knížete," prohlásil Nejstarší duchem.

Harto zbledl a nervózně se rozhlédl. Nikdo na jeho obranu nepromluvil. Právě naopak.

"Vzdorovat zjevené boží vůli je svatokrádež," dodal Ničro.

"Já se také cítím uražena!" ozvala se Amarelis. "Pořád se pokoušíte vstupovat mezi mne a mého muže," oslovila Hartovy přívržence. "Myslíte si snad, že pokud ho donutíte k odchodu, nebudu ho následovat s dítětem v náručí? Jak vám mám zřetelněji povědět, že stojíme při sobě?!"

"Slyšeli jsme slova hanebníka a slova věrné manželky," řekl šaman vážně. "Obě nemůže znít naráz. Muži jménem Harto, nezasloužíš si mít jazyk v ústech. Užij jej tedy k tomu, abys ještě určil svého nástupce, potom si jej uřízni a zahod'!"

Ničro zvedl ruku na znamení, že začalo hlasování. Hned po něm zvedla ruku Amarelis, potom Ampeker, Assis a s menším nebo větším váháním všichni otcové rodů. Nakonec Xin. Harto byl vyřízen. Beze slova vyšel ze stanu splnit příkaz a vykonat nad sebou rozsudek.

"V posledních dnech se uhnízdl v našich hlavách hodně špatných myšlenek," oslovil Ampeker Amarelis.

"Zapochybovali jsme o svém knížeti, přestože jsme nikdy nepochybovali o jeho ctihodné manželce. Když však ona sama o něm nepochybuje, nepřísluší to ani nám. Když Nejvyšší Amarelis prokazuje manželovi věrnost a poslušnost, nikdo z nás nesmí jednat jinak. Ať je náš kmen jednotou, jako jsou jedním tělem jeho kníže a kněžna, kteří se v nalezeném Státu stanou králem a královnou. Ať o všem rozhodne kníže," zvedl ruku, ostatní po něm.

Veškerá moc, která Xinovi nepozorovaně vyklouzla z rukou, se nyní k němu vrátila. Výhradně díky Amarelis..

"Uvítám naše pronásledovatele drápy a oceli!" rozhodl kočkodlak s pohledem upřeným do manželčiny oči.

4. Čelisti a jazyk bestie

Tři těžkoodění jezdci vyjeli za praskotu lámaných větví na nevelký palouk v houštině olší a vrb. Z protějších keřů vyběhla dívčina a při pohledu na vojáky stanula jako přibitá. Krátká kožená sukýnka stěží zakrývala štíhlé nohy. O řadrech skrytých pod polokrunýřem z několika vrstev vepřové kůže se nedalo říct nic. Zato z ochranné přilbice vytvořené z mnoha řemenů, ovinutých kolem hlavy, vyhlížel ještě napůl dětský obličej. Zračil se v něm výraz soustředění, který bylo snadno možné pokládat za strach. Prak v dívčiny rukou byl to poslední, čemu jezdci věnovali pozornost.

Jeden se zachechtal a přitáhl uzdu, zřejmě hodlal sesednout. Dívka odskočila. Příliš pozdě pochopili, že se nejedná o útěk. Bojovnice stále kratšími kroky opisovala kolem mužů zužující se spirálu a po dosažení středu plynule přešla v bleskovou piruetu. Provázel ji silící hvizd roztáčeného praku, který ukončilo zasvištění platinové kuličky. Třesklo to, jako když praskne větev.

Ve skutečnosti praskla lebka. Střela zasáhla rozesmátého žoldnéře přímo do oka, rozmázla je a pronikla do očního důlku. Tam se měla zastavit a také by to učinila, kdyby se jednalo o obyčejný kámen nebo olověnou kouli. Byla však z přírodní platiny, a ta je skoro dvakrát těžší a mnohem tvrdší než olovo. Snadno tedy prolomila lebeční kost, vrazila úlomky do mozku a pokračovala dál; zastavila se teprve uvnitř o týlní kost.

Zasažený žoldák mechanicky dokončil pohyb, jímž sklouzl ze sedla, ovšem místo toho, aby se postavil na nohy, sesul se bezmocně do trávy. Zemřel dříve, než dopadl na zem. Arpia klidně vložila do praku další kuličku.

Zůstali dva, kteří zakleli hrůzou a vztekem, a rychle si spustili hledí přilby, aby si chránili oči. Zuřivě se vrhli na dívku, která se už roztočila k novému vrhu. Tentokrát mířila na krk, část těla chráněnou pouze kroužkovou košilí, mezi horní okraj krunýře a spodek přilby. Košile pochopitelně platinovou kulku zachytila, přesto však nedokázala ochránit svého majitele před rozdrčením hrtanu. Druhý jezdec se s táhlým chrčením zřítíl ze sedla.

Třetí zavyl a zvedl sekýru. Dostihl bojovnici, která už neměla čas vyslat třetí střelu, takže se jen vyzývavě rozesmála. Jak na ni upíral pohled, příliš pozdě si všiml muže, který vyskočil z křoví nalevo se sudlicí v ruku. Než se stačil začít bránit, úzké ostří na dlouhém ratišti mu proniklo skulinou v brnění pod paží a v ráně se otočilo, přejelo mu po kostech, oslepilo ho bolestí a donutilo upustit sekýru. Hák za ostřím sudlice chytil žoldnéře za rameno a strhl řvoucího muže ze sedla.

Hákonůž klidně otočil ratiště na druhou stranu, uvolnil hák a vytáhl ostří z rány.

Jeho protivník se svinul jako červ v zoufalém boji o život, dokázal ještě usednout a tápat kolem sebe, hledaje zbraň, jež mu vypadla. Kočovník se pevněji rozkročil a rozmáchl se sudlicí jako kosou. Žoldnéřova hlava i s přilbou opsala vysoký oblouk a zapadla daleko do křoví.

Arpia čekala, až ji mine kůň bez jezdce. Prak si ovinula kolem pravého zápěstí. Když si tak uvolnila ruku, vytasila od pasu nůž a usedla na záda žoldněře s roztržitým hrdlem, který stál na všech čtyřech, modral a zvracel, marně se však pokoušel nadechnout. Rychlým pohybem mu odhrnula kroužkovou košili na krku, přeťala tepnu a odskočila. Při pohledu na tryskající krev se jí zachvělo chřípí. Hákonůž k ní přistoupil, objal ji kolem krku a políbil. Vášnivě mu polibek oplatila, potom se uchopili za ruce a rozběhli se do křovin hledat další nepřátele.

Kolem Xina bušila kladiwa a svištěly sekery.

Palisádu stavěli na okraji svahu, vysokého jako pět či šest mužů a dlouhého přes tisíc kroků, hodinu cesty od tábora. Tady se rozhodl svést bitvu.

Dole se skoro až k obzoru táhla step porostlá vrbovými, olšovými a osikovými houštinami, zpestřená řídkými shluky topolů. Název les si tento porost ještě nezasloužil, ale byl dostatečně vysoký a hustý, aby skryl přicházející vojáky i

jejich lovce. Z moře keřů každou chvíli zazněly výkřiky a třesk kovu. Zvuky byly postupně stále zřetelnější, hlasitější a bližší.

Oddíl důkladně chráněný štíty pěšáků minul skupinku stromů a zamířil přímo k číhajícímu Lebkounovi. Už dlouho věděli, že tady někde je. Zkoumali proto porost, s hlavami bezděčně vtaženými mezi ramena. Do všech míst, odkud zazněl nějaký šramot, okamžitě letěly šípky z kuší.

Lebkoun se už neukazoval, nehodlal riskovat, stejně už nemohl udělat větší dojem než už udělal na začátku, kdy jim otevřeně vyšel naproti, oštěpem probodl oněmělého důstojníka a beze spěchu zmizel v křoví. Nyní klidně odhadl vzdálenost, rychlost pohybu vojáků a výšku, ve které musí letět oštěp, aby s co největší pravděpodobností zasáhl někoho do obličeje nebo krku. Potom ustoupil, pečlivě odpočítal kroky a zastavil se, zcela skrytý za zelenou stěnou. K tomuto účtování si připravil tučet krátkých, jen dvě stopy dlouhých oštěpů s masivními hroty. Vypadaly neohrabaně, ale byly velice pečlivě vyvážené. Z toulce na zádech právě vytáhl sedmý a vložil ho do vrhače. Pozorně naslouchal krokům přicházejících vojáků hned jednou, hned zase druhou stranou zmrzačené hlavy. Jen tak dokázal bez ušních boltců správně odhadnout vzdálenost.

Najednou zazpívaly tětivy a asi deset šipek proniklo listím a větvemi keře, který bojovníka kryl. Lebkoun se nepohnul. Už předtím postřehl, že nepřátelé stílejí do země pod keřem, nepochybně v představě, že on tam leží. Velitel kušířů zřejmě nedokázal pochopit, že je možné přesně vrhat oštěpem, aniž by útočník viděl svůj cíl. Jistě, v případě jednotlivého vojáka je to obtížné, avšak proti sevřenému vojenskému oddílu...

Lebkoun ještě chvíli počkal, zamával rukama a skočil. Dlouhý skok dodal sílu rotaci boků a ta zase oběma rukám třímajícím vrhač, jehož ratiště znásobilo tento souhrn sil vlastní délkou. Těžký oštěp prolétl porostem jako střela z balisty a zamířil mezi hlavy v přílbách, vzdálené pouhých patnáct kroků. Po jedné přílbici jen sklouzl a roztrhl jejímu majiteli krk, do druhé udeřil přímo a snadno prorazil plech. Jak oštěp zprudka zabrzdil, setrvačnou silou se od hlavičky hrotu odtrhly tři malé otrávené šípky, které sklouzly po přílbě oběti a odlétly jinam. Jedna zasáhla následujícího vojáka do krku, další jeho druhá do úst, třetí někam zapadla...

Lebkoun neposlouchal kvílení raněných, výkřiky děsu a nadávky desátníků, kteří se snažili udržet šik. Pronásledován naslepo vystřelovanými šípkami v běhu vyhlížel další místo, kde by mohl nastražit léčku. Cestou přiskočil mrtvolu; ležela na zádech. Z čela jí trčel šíp se strakatými červeno-žluto-modro-fialovými letkami, jaké používal jen Čemo.

Kočovníci zpravidla nesváděli otevřené bitvy, ale útočili v malých, asi desetičlenných skupinkách. Počet obětí takových kmenových válek většinou nepřekročil dvacítku, to ovšem stačilo přesvědčivě odradit útočníky nebo prokázat převahu. Tím se vytvořily dobré podmínky pro požadavek výkupného, případně to donutilo poražené, aby se smířili s úlohou otroků.

Nyní však proti nim stálo pravidelné námezdní vojsko, což naprosto měnilo situaci. Na žoldnéře nečeká ve stanu žena, děti, mladší sourozenci ani starí rodiče, které je třeba živit a tedy je nutno ihned po válečné výpravě vyrazit na lov. Aby se však mohl člověk vydat na lov, musí se vrátit, čili neriskovat příliš, tím spíše si kočovníci nemohli dovolit hrdinné sebeobětování. Žoldněř nemusí nikoho živit, ani sebe ne, to musí zajistit ten, kdo mu vyplácí žold a krmí jej. Už jen z tohoto důvodu mají najatí vojáci mnohem více času na výcvik. Nedá se říct, že si neváží vlastního života, ale mnohem snáze jej riskují pro fantazii, čest, hněv, a především kvůli žoldnéřské smlouvě a kořisti. I když o odvaze kočovníků není možné říci křivé slůvko, pro vycvičeného vojáka nejsou vážným protivníkem. To by jim ovšem nesměl velet Xin...

Kočkodlak mohl zanedbávat politiku i svou novou rodinu, byl si ovšem dobře vědom uvedených skutečností a snažil se je zlepšit. Netušil, že ještě někdy bude muset bojovat proti vojsku, ale býval velitelem výběrové královské gardy, takže ze zvyku dělal to, v čem se vyznal. Vybral tedy stovku mladíků, kteří toužili po slávě, desátníky jmenoval rozené bojovníky, jako byl Hákonůž, a vytvořil z nich družinu, která pravidelně cvičila a učila se disciplíně. Tito muži ovšem měli méně času na získávání potravy a někdo to musel dělat za ně. Jiní lovci museli tedy lovit častěji a ženy déle sbírat požitelné rostliny. Kmenová rada to povolila teprve po dlouhém přesvědčování, že to posílí společné bezpečí, souhlasila ovšem jen se stovkou stálých bojovníků místo dvou set, jak původně navrhoval Xin. Jak se nyní ukázalo, i to bylo pokládáno za velkou zátěž kmene, takže se jí pokusili zbavit i se Xinem. Usoudili, že pokud vloží reálnou moc do rukou Amarelis, ta přestane udržovat kmenové vojsko a vrátí se časy unylého snění o Státu...

Stovka dobrých bojovníků však je žalostně málo proti pěti stům zkušených žoldnéřů. Přírodní magie živlů, kterou praktikoval Ampeker, tady moc nepomůže. Otevřená bitva nepřicházela v úvahu, alespoň ne hned. Xin se proto rozhodl použít postupně starou i novou taktiku. Proti přicházejícím vojákům nejprve vyrazilo dvě stě lovců, čili polovina kmenových sil, aby bojovali v tradičním stylu...

Druhá polovina nyní stavěla palisádu a připravovala bojiště. Nebyla totiž naděje, že kočovníci rozptýlení v porostu zastaví armádu, která na ně táhne. Jistě, bleskově ji oslepili pobitím zvědů a předvoje, oslabovali ji neustálými léčkami, ale to nemohlo zastavit fungující válečný stroj, který běžel pomalu, ale neúprosně jednou zvoleným směrem. Žoldněři se klidně prodírali houštím s jistotou, že nakonec dojdou do volného prostoru, spatří tábor nepřítelů, a potom bude pomsta patřit jim. Existoval jen jediný způsob, jak je zastavit - zničit je v otevřené bitvě na vhodně zvoleném místě, čili právě tady, u paty velké plošiny, na které kočovníci rozbili ležení.

Zvuky úporných potyček zněly už docela blízko. Nastal čas na druhou fázi bitvy. Kočkodlak se ohlédl na Amarelis, která seděla vedle něj na klisně jablečné barvy a stejně jako on zírala do porostu, ve kterém probíhal tanec smrti.

"Ne..." okamžitě uhodla smysl manželova pohledu. "Neodjedu, dokud se nedozvím, co je s Arpií!"

Xin nenaléhal.

Nezapomněl na krátké, mlčenlivé rozloučení obou žen, při kterém do boje odcházející Arpia poklekla před starší sestrou a němě ji požádala o požehnání. Amarelis jí beze slova pověsila na krk amulet zhotovený pro tuto příležitost -

váček se solí, diamantem a kostí předka, pokývla a mladá bojovnice bez ohlednutí odešla s ostatními. Neobjaly se a nepolíbily. Amarelis byla chladná a odměřená, když však usedla na koně, ani na okamžik neodvrátila oči od moře křovin, ve kterém Arpia zmizela...

Kočkodlak dal znamení a zazněly rohy, vyzývající kočovníky k ukončení bitek a k návratu. Hluk boje ihned výrazně ztlchl, načež ustal docela. Za necelou čtvrt hodinu se na okraji porostu objevili první navrátilci.

Amarelis sevřela uzdu tak pevně, až jí zbělela zápěstí. Xin věděl, že ji může a musí ušetřit takového čekání. Postačilo by, kdyby splnil svou úlohu hlavy rodiny. Arpia podle zvyku mohla bydlet buď s otcem nebo s vdanou starší sestrou. Kvůli Xinovu váhání to nebylo jednoznačně stanoveno a svévolná mladice měla příliš mnoho volnosti, která pro ni skončila touto náhlou zkouškou dospělosti. V křoví byli rovněž Dergin a jeho tři synové - Amarelisini rodní bratři z otcova prvního manželství, ale to nemohl ovlivnit. Pouze Arpia jako jediná rodná a nejmilovanější sestra jeho ženy se tam ocitla na jeho rozkaz. Pro Xina však bylo nejhorší, že mu to nevyčítala...

Nebyl však čas na to myslet!

Vracející se kočovníci vyšli z křovin ve velké skupině. Xin je rychle přepočítával. Nepochybně se někteří nevrátí a ne všichni navrátilci budou schopni dalšího boje, ale aby uznal toto střetnutí za úspěch, nesmí být ztráty vyšší než tři desítky duší. Jinak Ampeker, který stojí opodál a rovněž počítá, bude požadovat ústup a hlavy rodů ho podpoří...

Zahlédl Lebkouna, potom Čema, objevil se Dergin se syny - jeden byl vážně raněn, bratři mu pomáhali v chůzi -, vybíhali Xinovi družiníci, Assisovi synové. . . další... další... další... Někteří se potáceli, ale celkově to bylo velmi dobré!

Amarelis hlasitě vyjekla a kočkodlak okamžitě následoval její pohled. Arpia a Hákonůž! Je snad zraněná...? Hákonůž ji podepírá? Ne, oba kráčí v objetí a vzájemně se těší jako párek milenců na procházce ve svitu měsíce! Nepochybně poté, co byl dán signál k návratu, našli chvíli pro sebe... Zahlédli Xina s Amarelis a vesele jim zamávali.

Kočkodlak dosud nikdy neviděl svou ženu tak rozhněvanou. Amarelis zbledla, brada se jí třásla, vztekem se přímo rozplakala.

"Zabiju ji..." zasyčela, "roztrhnu tu čubku!" Pohlédla na Xina a okamžitě se ovládla. "Teď už poslechnu," ořela si oči.

"Vrat' se do tábora, ženo, a myslí na naše dítě!" řekl Xin mnohem tvrději, než zamýšlel.

"Ano, pane můj..." okamžitě otočila koně.

Kočkodlak se o ni víc nestaral. V bitvě není místo na sentimentalitu!

Mezitím se vraceli poslední opozdílci. Do svahu spěšně vynášeli ty, kteří nebyli schopni chůze. Assis zběžně prohlížel raněné, nejtěžší případy ukládal na nosítka a nechával odnést do tábora. Bojovníci schopní boje, kteří se v drtivé většině podíleli na prvním střetnutí, se nyní rychle převlékali, brali si předem připravené kroužkové košile, krunýře a ocelové přílby, většinou kořist z Korathosova světa, kterou Xin nedovolil vyhodit ani přepřacovat na nářadí či nádoby. Osedlaní koně už čekali, na hrudi a hlavě důkladně chránění. Mladí družiníci se chystali sehrát úlohu těžké jízdy, vášnivě se překřikovali, chlubili se nedávnými činy. Chovali se, jako by se vraceli z Noci výběru mužů. Několik jich však chybělo...

Kočkodlak hlasitě zvolal, že potřebuje dobrovolníky k doplnění ztrát. Okamžitě se jich několik přihlásilo, včetně Lebkouna, který si už stačil nasadit onen archaický bronzový krunýř, který mu po iniciaci daroval Xin, a navíc si pomaloval hlavu červenou barvou. Vypadal tak, že mu kočkodlak okamžitě přidělil koně. A pokud šlo o ostatní, spolehl se na Hákonůžovy zkušenosti. Ten se právě rozloučil s Arpií a přispěchal svému veliteli na pomoc.

Skupina kočovníků, hemžící se na vrcholu svahu, se po chvíli rozdělila na čtyři skupiny - ty, kteří se vraceli s raněnými do tábora, dále lučištníky, kušře, oštěpaře a prakovníky, kteří zaujali místa u palisády, těžkooděné jezdce ve druhé řadě, stařeny a výrostky s obvazy a nosítka docela vzadu. Jakmile se lidé trochu uspořádali, Xin přejel k zesílenému okraji plošiny. Řídkou palisádu utěsnili zavěšením štítů. Ve skupině lučištníků a prakovníků zahlédl Arpii. Žen zde nebylo moc, ale skoro všechny uměly střílet z luku, používat prak nebo foukat z kostěných trubiček otrávené šípky. Většina však shodně s tradicí zůstala v táboře s dětmi.

Kočkodlak popojel k Ampekerovi, který měl velet pěším bojovníkům při obraně vrcholu svahu. Stařec neměl zbraň ani zbroj, pouze hůl, a navzdory úspěšnému průběhu bitvy nevypadal spokojeně.

"Hodně mrtvých budeme dnes oplakávat..." řekl Xinovi smutně.

"Není čas litovat krve, nebo se stane zbytečnou dosud prolitá," přerušil hořekování kočkodlak. "Víš, co máš dělat, starce?"

Ampeker beze slova přikývl, a Xin se zahleděl do porostu. Žoldnéři nevycházeli. Nebyli tak hloupí, aby bezhlavě vylezli do otevřeného prostoru přímo proti šípkám a koulím z praků; navíc se houštiny nacházely padesát, šedesát kroků od hrany bráněného svahu, tedy v dostřelu. Došli k okraji porostu, zastavili se, obhlédli situaci a aniž se kočovníkům ukázali, začali se chystat k útoku. Bylo slyšet jen praskot kácených stromů, houpaly se větve, padaly malé stromky a nižší topoly, určené na žebříky nebo ostrve. Občas v zeleni bleskla ocel, rozlehl se výkřik. Kočovníci čekali a odpočívali. Vychloubání a hovory však utichly. Všichni si uvědomili, že k tomu nejdůležitějšímu ještě nedošlo...

Vojáci zaútočili za hodinu, vyběhli z porostu najednou, na dlouhé písknutí. Dočasné ticho se okamžitě změnilo v řev stovek hrdel. Současně vzlétla k palisádě vlna šipek z kuší. Jedna hvízdla nebezpečně blízko Xinovy hlavy. Těžko říct, kolik jich prolétlo neškodně, několik však zasáhlo. Pár kroků od kočkodlaka šípka strhla příliš zvědavé lučištníky z hlavy dlouhý pruh vlasů i s pokožkou a spoustou krve. Její spolubojovnice s pištěním a křikem bezděky ucouvly.

"Na místa!!!" zařval na ně Xin.

Zastyděly se, odvrátily se od mrtvé kolegyně a napjaly luky. Jedna si vzala šípky padlé. Kočkodlak sestoupil z koně, aby nedráždil osud. Nepřátelé věděli, koho hledají, a některá šípka mohla mít stříbrný hrot... Pořád však pozorně sledoval předpolí. Počítal vybíhající vojáky. Kdyby každý lovec zabil jen jednoho nepřítele. . . Tak dobré to však nebylo! Zdaleka ne všichni dostali od bohů takový talent k zabíjení jako Hákonůž, Arpia, Lebkoun a možná deset

dalších. Celkem kočovníci v porostu zabili asi stovku žoldnů, možná o něco víc. Nebyla to ztráta, která by je přinutila k ústupu, ovšem nyní nejvíc platilo to, že podle Xinova příkazu lovci pobili útočníkům skoro všechny koně...

Žoldnéři nečekali, že Xinovi lidé také použijí kuše. Kočovníci měli několik ukořistěných, další vyrobili podle jejich vzoru. Salva srazila první řadu vojáků deroucích se do svahu. Ti totiž doufali, že je před střelami z luků ochrání prilby a krunýře, nevytvořili proto sevřenou stěnu štítů. Teprve nyní spěšně napravovali chybu a snažili se zajistit ochranu mužům s ostrými a žebříky. Mezitím se na ně sypaly šipky obránců, kdežto střelci podporující útok ještě nestačili znovu natáhnout kuše. Rychlost kočovníkům zajišťoval Vůl, který stál dvacet kroků za palisádou. Chlap měl postavu a sílu trolla, avšak duši dvouletého dítěte. Vůbec se neuněhl rvát, protože nechápal, oč se ve rvačce jedná, zato obratně a rychle natahoval kuše holými rukama, a pokládal to za skvělou zábavu. Smál se, žvatlal s bojovníky basem a radoval se tím víc, čím víc kuší mu přinášeli k natažení. Střelci stojící ve frontě se však na něj museli usmívat, nesměli křičet a museli dávat pozor, aby Vůl nespátřil krev, které se hrozně bál. Pro všechny případy, aby neutekl ani nepřišel příliš blízko k bojujícím, dávala na něj pozor jeho manželka Hora, naprosto normální žena, pro kterou byl Vůl současně mužem i dítětem. Hora citlivě držela postraněk, přivázaný oběma konci ke kovovým kroužkům manželovy košile - tímto způsobem ho zpravidla ovládala. Díky Volovi stříleli kočovníci dolů tak často, jako by měli dvakrát víc kuší, než tomu ve skutečnosti bylo.

Na rozdíl od kušířů stříleli lučištníci mnohem úspěšněji, pozorně vyhledávali vhodné příležitosti. Prakovníci a oštěpaři dosud do boje nezasáhli. Žoldnéři se mezitím úporně drali do svahu, bez ohledu na ztráty. Šikovně porubali nebo vytrhli většinu kůlů, které jim bránily v cestě, a záhy první kůly začaly odpadávat i z palisády na temeni svahu.

Tu do boje zasáhl Ampeker se svou magií. Vykročil podél obranné linie, za chůze mružel zaklínadla a každou chvíli udeřil do země holí. Pokaždé se ze svahu naproti místu, kde se hůl dotkla země, sesula menší lavina písku, šterku a hlíny, smetla lezoucí vojáky i s žebříky a současně učinila svah ještě strmější. Když Ampeker prošel okolo celé palisády, útočníci se bezradně zmítali v dešti šípů a šipek na úpatí svahu. Začali ustupovat.

Xin věděl, že nepřítel se nyní pokusí jejich pozice obejít. Palisáda chránila místo, kde byl svah plošiny nejnižší, ale bohužel nedosahovala všude tam, kde byl zdola dostupný. Velitel žoldnů si ji nepochybně dobře prohlédl ještě před útokem. Nalevo od postavení kočovníků byl svah ještě mnohem strmější, a o hodně vyšší, a dole se rozkládaly mokřiny. Obejít obránce tudy nebylo možné, a na široký obchvat se útočníkům nedostávalo koní. Zato napravo byla situace docela jiná. Svah byl sice i zde dost vysoký a dokonce skalnatější, dalo se na něm ovšem najít dost vhodných výstupů, které stálo za to vyzkoušet, když neuspěl čelní útok. Tím spíše, že zde nebyly pískové lavice, které by se daly snadno uvolnit.

Kníže kočovníků byl však připraven. Klidně vyčkal, až se žoldnéři vzpamatují po prvním neúspěchu a skryti za štíty prodlouží své řady podél úpatí svahu směrem k pravému křídlu. Když protáhli frontu o víc než dvě stě kroků, kočodlak opustil pozorovatelnou u palisády a běžel k čekající jízdě. Přivedli mu koně. Nasedl a vytyl Spár.

"Otevřít!" zavelel.

Několik kočovníků začalo vyvracet dřevěné kůly, které kryly nejnižší část svahu těsně u levého okraje palisády. Jen pozorovatel hledící zdola měl totiž dojem, že kočovníci přehradili nejsnadnější vstup na plošinu. Obvykle se to dělá, jenže tentokrát kočovníci použili lest. Úsek svahu nejvíce vymletý vodou stékající shora přehradili šikmou stěnou, posypanou zevnitř vrstvou písku a zamaskovanou kameny a přesazenými keři. Boky stěny byly šikovně zapuštěny do svahu, a Ampeker ještě přidal několik menších iluzí.

Na Xinův rozkaz nyní tahem za připravená lana vytrhli kůly držící celou konstrukci a všechno s rachotem v oblacích prachu spadlo dovnitř a otevřelo kočodlakovým těžkooděncům široký, pohodlný průchod.

Žoldnům to muselo připadat jako zlý sen - svah se najednou otevřel jako vrata a z oblaků prachu vyjela přímo na odkryté pravé křídlo jejich šiku těžká jízda. Každý rozumný voják se v takové situaci má štipnout a probudit... Výkřiky útočníků ztichly, přidušené úžasem.

Xin nespěchal. Poklidně vyvedl svůj oddíl a poskytl mu čas, aby se postavil do dvou řad, od svahu až k okraji porostu. Viděl spěch, s jakým se vraceli vojáci vyslaní s rozkazem obejít pravý okraj palisády. Nejdůležitější však bylo, že z porostu vylezli dosud ukrytí kušíři, donucení podpořit pěchotu, která měnila frontu.

A teprve nyní všichni kočovníci ukrytí za palisádou ukázali, kolik jich doopravdy je a co umějí. Na zmatené žoldněře se řítily vpravdě lavina oštěpů, šípů a koulí z praků. Arpia tentokrát nestřílela své pečlivě vyrobené platinové koule o velikosti ořechu, ale jiné - kusy oliva jako pěsti, které táhle svištěly vzduchem a zasahovaly mnohem méně přesně, ovšem silou, která rozbíjela prilby, mačkala krunýře a srazila k zemi ty, kteří se stačili ochránit štítem.

Kázeň námezdnic vojáků povolila. Zaskočení pěšáci se v dešti střel nestačili shromáždit a odrazit Xinovy těžkooděnce, klusající s triumfálním řevem stepí a zrychlující do trysku, kušíři nestihli ani jednu hromadnou salvu. Těžkooděni jezdci vpadli do houfů jako lavina, smetli je a zadupali do země, bodali je pikami, rubali meči a sekýrami ty, kteří neupadli. Nejrozmumněji se zachovali žoldáci, co zalehli sami a přikryli se štíty; to ovšem postačilo jen na chvíli, Ampeker totiž nyní vyslal do boje všechny bojeschopné muže a na svahu zanechal jen ženy. Kočovníci jeící jako démoni se řítily ozlomkrk po svahu nebo z něj sjížděli po zadku a vpadli na nepřátele, kteří přežili útok jízdy.

Xin levou tlapou popadl hlavu v přílbě a zmuchlal ji jako pergamen, proměnil kusy plechu a úlomky kostí v kouli. Když ji pouštěl, překvapilo ho, že oběť stačila ještě zachrčēt. Úderem Spáru, který třímal v pravé ruce, přesekl nárameník dalšího vojáka, odrazil kopí, jeho majitele bodl mezi oči a někomu jinému přejel drápy po krku, takže mu rozerval kroužkovou košili i tepnu. Vedle něj rozsával hrůzu červeně pomalovaný Leboun, bojující dvěma oštěpy současně - levou rukou bodal shora dolů, jako by šil kabátec pro obra, oštěpem v pravé ruce odrážel rány a sekal ostrou hranou hrotu.

Hákonůž se útoku neúčastnil, nemohl totiž ze hřbetu koně bojovat svou sudlicí. Byl mezi těmi, kteří seběhli ze svahu a nyní vykonával katovskou práci mezi vojáky rozdrčenými jízdou; hlavy, ruce a nohy létaly na všechny strany.

Když jezdcí roznegli na ostřích a kopytech žoldnéře, kteří se je pokoušeli zadržet, nastala jatka pro zbylé rozptýlené vojáky, kteří nestačili znovu zkrátit frontu a doběhnout na bojiště. V okamžiku zahájení protiútoků byla část žoldnéřů už na svahu; ti neměli žádnou šanci na záchranu. Někteří nepochopili situaci a pokusili se bojovat, okamžitě však hynuli, ostatní pak splašeně prchali zpátky do křovin. Stejně jako ti, kdo přežili útok jízdy. Kočovníci je honili, vyli přitom jako vlci a zahájili už druhý lov toho dne...

Mělo to probíhat tak, že po odražení útočníků dojde k pronásledování, které potrvá zbytek dne a nejlépe celou noc. Žoldnéři měli být stíháni, zabíjeni a zaháněni tak dlouho, dokud se ti z nich, kteří zkázu přežijí, zcela neztratí v tomto světě bez pevných ukazatelů, nikdy se navzájem nenajdou a nastoupí osamělou, bludnou pouť bez konce, na které budou proklínat den, kdy se rozhodli jít do Prvního světa. Tak to mělo probíhat, ale neprobíhalo.

Když Xin uháněl se svými bojovníky kolem úpatí plošiny, najednou zahlédl na svahu zoufalce, který se nesnažil prchat, ale s využitím výšky, ve které se nacházel, signalizoval slunečními paprsky odráženými zrcadlem kamsi nad houštiny... Kočkodlak uhodil plochou Spáru Lebkouna a čepelí ukázal na signalistu. Lebkoun okamžitě změnil úchop ostěpu, přetočil se v sedle a rozmáchl se k hodu.

"Živého!" stačil ještě křiknout Xin.

Lebkounův ostěp zasáhl žoldnéře do stehna, prošel jím a zabodl se do druhé nohy. Raněný voják se s nářkem skutálel se svahu, zrcadlo mu přitom upadlo.

"Svázat a ošetřit!" přikázal Xin. Zastavil koně a seskočil. Neměl čas vracet se přes celé bojiště. Schoval Spár a proměnil se v kočkodlaka. V okamžiku se vyškrábal po skalách na vršek plošiny a rozběhl se zpátky k palisádě. Uháněl jako šelma, až teprve u cíle bez zastavení přešel do své obvyklé napůl lidské podoby.

"Postavte mi věž!" křikl na Ampekera a shromážděné ženy.

Stařec chtěl přivolat bojovníky zdola, ale Xin zařval, že nemá čas. Kočovníci tedy bez údivu sundali z palisády tři štíty. Šest urostlých žen se pevně rozkročilo a položilo si naplocho na ramena dva štíty. Na ty vystoupily čtyři ženy a uchopily další štít, a na ten se vyšvihl kočkodlak. V tom okamžiku všechny ženy vzpažily a zvedly Xina do výše deseti loktů. Bylo sice možné postavit ještě jedno patro věže, ale to by museli dělat zkušenější muži, které nebyl čas hledat.

Xin se vztyčil a z celkové výše plošiny a své živé pozorovatelnosti hleděl na obzor. Za okamžik zahlédl záblesky na třech... ne... čtyřech místech na samé hranici horizontu. Nejprve se blýskalo do kočkodlakova směru, jakoby tázavě. Potom si signály navzájem předaly zprávu. Xin pocítil, že se mu ježí srst na krku. Nepřátel je víc! Každý záblesk může znamenat oddíl velký přinejmenším jako ten, který právě zničil. Nejméně čtyřikrát víc...

Proti takové síle nemají šanci. Hledí do otevřené tlamy bestie... Musí okamžitě prchat! Všechno zahodit a utéci do stepů, co nejdále a co nejrychleji, a modlit se přitom k bohu Cesty, aby je chránil a nezavedl je přímo do nebezpečí! Xin zhluboka vydechl a ovládl se.

Nepřátelé jsou dva dny cesty odtud. Neznají step, takže cesta sem a spojení jím bude trvat nejméně tři dny. Navíc kočovníci vyhráli bitvu a není rozumné kazit jim sebevědomí porážkami návrhy. Vždyť právě usekli bestii jazyk! Kočkodlak ucítil, že se ruce žen, které ho drží, začínají třást a pokynul, aby ho spustily.

Okamžitě se setkal s Ampekerovým tázavým pohledem. Uchopil starce za loket, odvedl jej stranou a vysvětlil, co spatřil.

"Někdo nás hrozně nenávidí..." usoudil Ampeker, když Xin domluvil.

"Musíme uklidit bojiště," řekl kočkodlak, "ošetřit raněné, pohřbit mrtvé, dovolit lidem vzít si kořist a vymáčkout přiznání ze zajatců, ovšem nesmíme se s tím babrat dlouho..."

Stařec přikývl na souhlas.

"Porazené budeme pronásledovat jen hodinu, možná půl druhé," pokračoval Xin, "aby se nespojili dříve, než přijdou další útočníci."

"Dá se to udělat tak, abychom za soumraku už byli zpátky v táboře," kývl Ampeker. "A zítra vyrazíme k budoucnosti. Lidem řekneme, že je to třeba. O ostatním rozhodne vůle Cesty."

"Musíme svolat malou radu..." pohlédl Xin starci do očí.

"Později, až budeme vědět víc."

Chvilí pohlíželi na bojiště, kde právě končilo dobývání zraněných nepřátel a začal sběr zbraní a olupování mrtvol, a pak se rozešli, aby vydali nové rozkazy. Nejrychleji to šlo s raněnými, které průběžně ošetřovali a odesílali do tábora. Ihned bylo také možné vyslechnout zajatce, protože Saro byl zde spolu s bylinářkami a kudlankodlačkou, kterou měl střežit. Najša pomáhala připravovat cupaninu a ošetřovala raněné.

Se zajatými vojáky se nikdo nemazlil. Schopných v slychu jich bylo asi patnáct. Na tom, co povědí, závisel život více než dvou tisíc kočovníků, takže po pár úvodních slovech upekli toho nejvzdorovitějšího zaživa před očima ostatních. Potom Saro znovu pokládal otázky a překládal odpovědi. Upekli dalšího. Potom už bez řeči Lebkoun dovlekl k ohni muže, který se bál nejvíc. Ještě než ho začali pálit voják zakvílel, že jejich velitelem je velký čaroděj v lesklé zbroji, ke kterému se nikdo nesmí přiblížit. Za odměnu Hákonůž bezbolestně sťal žoldákovi hlavu.

Při tomto pohledu tři další zajatci prohlásili, že dávají přednost ostří před ohněm a zaplatili za tuto milost novými informacemi. Opravdu se ukázalo, že jsou částí vojska shromážděného nežijícím mágem Korathosem a že jich jsou tu celkem tři tisíce. Jsou rozdělení na pět skupin, nyní zbyly už jen čtyři. Najali je kvůli pomstě na kočkodlakovi a jeho lidech; to zajistil jeden z mágů, kteří předtím sloužili Korathosovi. Mág je nedokázal přenést do Prvního světa všechny nárazy, jen po několika stovkách. Navíc se nedokázal trefit na jedno místo, ale dorazili značně rozptýlení, takže se ještě nestačili shromáždit, přestože se už našli, ale i to jim trvalo měsíc. Nájemce žoldnéřů nebyl tak bohatý jako Korathos a neměl na žold pro víc než tři tisíce mužů.

Padly tři hlavy a začalo dohadování o druhu smrti zbývajících devíti zajatců. Čtyři chtěli mluvit, ale nepřidali nic kromě sdělení, že onen mág je osobně přítomen s jedním oddílem a právě on všechny vede, ostatním předává rozkazy

pomocí odražených slunečních paprsků. A že každý ví, že k veliteli, který vzrůstem dvakrát převyšuje nejvyšší muže, se není možné přiblížit, jinak dotčný zemře.

Xin přikázal Sarovi, aby se zeptal na kód používaný při výměně světelných znamení. Žoldnéři tvrdili, že jej neznají, a když jim konečně uvěřili, byli už hodně zmrzačení. Mezitím se ozvaly rohy vyzývající k návratu kočovníky, kteří stíhali v křovinách poražené vojáky. Hora odvedla do tábora Vola, zatíženého ohromným pytle s ukořistěnými zbraněmi.

Kočkodlak potlačil lítost a zakázal dorazit napůl sežehlý a kvilející žoldnéře. Nejdůležitější byl důstojník, kterého přistihli při vysílání. Ten nepochybně zná dohodnutá znamení a musí prozradit, co stačil ohlásit. Bylo tedy třeba plně zlomit jeho vůli a Xin dal volnou ruku Lebkounovi, který v sobě při předchozím výsledku našel kromě mistrovství ve vrhu oštěpem nový talent. Ukázalo se, že po tom, co mu udělali, pokládá Lebkoun mučení za stejně přirozenou věc jako je jídlo, a týrání druhých v něm nevzbuzuje žádný odpor. A protože neměl obličej, nedalo se poznat, jestli mu to působí potěšení. .. Zmrzačený bojovník si v hromadě posbíraných zbraní našel oboustranně naostřený nevelký bojový srp a projevil takovou ukrutnost, že Xin musel odejít a dva kočovníci, kteří hlídali zajatce, se pozvraceli.

Řev kastrovaných, čtvrcených, kuchaných a pálených žoldnéřů byl zakrátko hlasitější než nedávná bitevní vráva. Většina žen se spěšně vrátila do tábora a bojovníci se neodvážili přiblížit k místu výsledku blíže než na sto kroků. Mnozí při tom pohledu kleli a odplivovali si. Bylo zřejmé, že mnohý se přestal radovat z vítězství. Dokonce i Arpia se mračila při pohledu na Hákonůž, který se sudlicí v ruce neopouštěl Lebkouna a Sara a hákem své zbraně jako pohrabáčem obracel v ohni vriskající žoldáky. Saro se opět nacpal blínem a občas se do vřeštění mučených ozýval jeho veselý smích...

Klid zachoval jen Ampeker.

Přistoupil ke Xinovi a podal mu měch se silným vínem.

"Musí to být," řekl rozhodně. "Bud' to učiníme my jim, nebo oni nám. Vojáci z jiných světů, kteří sem přicházejí, se domnívají, že se na ně nevztahují žádné zákony vyhlášené lidmi, bohy nebo demony. Vím, co se děje, když se lidé jako oni po bitvě zmocní tábora. Slyšel jsem a osobně viděl ohně, v nichž hynula nemluvnata, a ženy s uřezanými řadry..."

"Vím..." vychraptěl kočkodlak. "Proto nepřeruším výslech, ale být přítom a hledět není snadné..."

"Jsi panovník, nikoli rytíř, jednáš tedy jako vládce svých poddaných, nikoli jako rytíř, který může prokázat vůči poraženému nepříteli velkomyslnost." Ampeker se napil také. "To přejde, kníže, jakmile se vrátíš do tábora a spatříš hrající si děti a těhotné ženy a pochopíš, že jsi jim poskytl šanci uniknout osudu." "Hořkost z duše však nevymaže nic..." "To je pravda," podal mu stařec znovu měch. "Tvé rozhodnutí, tvé břemeno. Neukazuj však slabost, kníže, i kdyby ses trápil, protože slabí vládcí hynou a stáhnou s sebou mnohé."

"Jsem kníže a budu král," oťrel si Xin ústa. "Ruka se mi nezachvěje! Jako Redrenovi...", dodal v duchu.

Ampeker se uklonil a odešel, kočkodlak odnesl víno Arpii. Ta se dychtivě napila.

Padlé kočovníky se rozhodli pohřbít u paty svahu, který bránili. Vykopali osmnáct jam. Assis tvrdil, že šest raněných nemá žádnou naději, že během týdne zemřou. K tomu bylo třeba připočítat přes tucet doživotně zmrzačených a čtyři beze stopy ztracené v porostu. Pro kmen to byly nezanedbatelné ztráty. Za normálních okolností by to znamenalo porážku celé válečné výpravy. Bylo zřejmé, že kmenová rada pětkrát uváží, než přistoupí na druhou takovou bitvu s vycvičeným vojskem, a to ne dříve než za pět šest týdnů, až se uzdraví všichni zranění, protože málokdo vyvázl bez škrábanců. Nakonec zůstala nejdůležitější otázka: Podaří se podruhé svést bitvu podobně důmyslně? Stejně určitě ne...

Když se vrátili ostatní bojovníci, Ampeker se postavil na vršek plošiny, zvedl obě ruce a hůl. Kočovníci mlčky stáli, bylo přerušeno mučení zajatců. Saro dostal pěsti do zubů a ztlchl také. Nejstarší duchem pronesl dlouhé, zvukně zaklínadlo, dokončil litanii a s rozmachem udeřil holi do země. Jako by neviditelný nůž odřízl kus svahu i s palisádou jen půl kroku od Ampekera. Špičaté kůly i hromady hlíny sklouzly dolů a zasypaly hroby. Rumiště vyzdobily hlavy žoldnéřů na kůlech a zlámaná kopí s uříznutými chodidly, výmluvně nastavená směrem k porostu. Pohled doplňovalo víc než dvě stě nahých, ztýraných mrtvol, válejících se kolem mohyly kočovníků. Když se den chýlil ke konci, vítězové vyrazili na zpáteční cestu do tábora.

Lebkounova skupina a několik těžkooděnců, vyslaných pro všechny případy na jejich ochranu, se připojili v polovině cesty. Teprve nyní se vypořádali se zajatci. Xin se nevyptával, jestli je zabili nebo zanechali umírající ve stepi; usoudil totiž, že se to pro knížete nehodí. Chtěl pouze vědět, co řekli. Ukázalo se, že toho je dost. Několik žoldnéřů zapomnělo na loajalitu ke spolubojovníkům a výměnou za rychlou smrt si vzpomněli na několik základních světelných signálů. Protože je vyslyšeli odděleně, neumožnili jim vzájemnou domluvu a nepověděli jim, co řekli ostatní, význam většiny znamení se podařilo potvrdit. Ovšem s důstojníkem, od kterého si slibovali nejvíc, to nedopadlo moc dobře, při pohledu na Lebkouna a jeho činy se zbláznil. Z blábolu mučeného šílence Saro pochopil jen to, že tam na svahu volal o pomoc. Šílenství určitě nepředstíral, protože během výsledku se mu strachem a bolestí zastavilo srdce.

Když Lebkoun domluvil, spustil dlaně, kterými nahrazoval tváře a rty, a Hákonůž bez vyzvání dodal, že zajatce milosrdně zabil. Pro výstrahu ostatním neukryli stopy mučení. Kočkodlak to nekomentoval a víc už o tom nemluvil. Hákonůž vyhledal Arpii, která šla v řadě pěších bojovníků, vyzvedl ji k sobě do sedla a připojil se s ní ke Xinovi, který jel v čele své obrněné skupiny.

Tak vjeli do tábora.

S veselým křikem se k nim ze všech stran sbíhaly děti. Následovaly je ženy vítající muže, otce a bratry. Lidé se objímali, smáli, plakali a překřikovali. Hoši, kteří byli příliš mladí pro účast v boji, se nábožně dotýkali ukořistěných zbraní a skalpů, zavěšených u sedel. Samotný Lebkoun si pořídil tři takové trofeje. Vítání i vítající se promíchali a v hlučném houfu vtrhli na plac před vnitřním táborem kmenové aristokracie. Tam je očekával šaman Ničro v ceremoniálním úboru spolu s Ampekerem, který se vrátil už předtím, Amarelis ve slavnostním úboru a stařešinové všech rodů. Šaman utišil přítomné a promluvil:

"Plamen vaší krve krácel před vámi a sežehl nepřátele, předal hrdost vašim synům, klid vašim ženám a slávu v očích

bohů! Tentokrát vám bohové nesmírné stepi mými ústy sdělují, že máte zanechat mrtvoly nepřátel minulosti a vyrazit do budoucnosti za svým knížetem, který vás zavede do Státu, jako vás dnes vedl k vítězství. Zítra ráno vyrazíme na cestu do Státu!"

Vypukla radostná vřava. Rychlý odchod nebyl pro trvale putující kočovníky ničím překvapivým ani zvláštním, hlavně po takové šamanově předpovědi. Je přece přirozené, že velké vítězství věští něco ještě většího! Ampeker pohlédl spiklenecky na Xina.

Ničro objal své dva syny, kteří se vrátili z boje. Začaly oslavy vítězství.

Amarelis obklopená svými dámami však stála a hleděla na Arpii. Hákonůž pomohl dívce sesednout a oba zamířili ke kněžně. Připojil se k nim i Xin.

Po tom všem, co dnes prožila a viděla, nebyla už Arpia tou pyšnou žabkou, která společně s ostatními šla lovit ozbrojené zvíře. V očích se jí objevil smutek a stín zamyšlení. Stala se mladou ženou.

Amarelis beze slova otevřela náruč a Arpia se jí okamžitě vrhla kolem krku. Stejně jako ráno nic neřikaly, nebylo totiž co. Žádná z nich se nerozplakala, protože to se nesluší pro udatnou bojovnici ani budoucí královnu. Konečně se přestaly objímat a Amarelis držíc Arpii za ruku přistoupila k Hákonůžovi. Bojovník sáhl pod náprsní krunýř a vytáhl Arpiiny dívčí krajky a vlasy, poskládané do plochého balíčku. Potom pohlédl kněžně do očí a odkašlal si.

"Budu potřebovat oheň..." prohlásil.

Amarelis pokynula svým dámám, které se rozestoupily. Za nimi se objevila trojnožka s ohništěm, vedle ní ležel meč, oštěp a sekýra. Hákonůž popošel, rozdělil balíček na tři části a položil je na ostří zbraní. Potom se s Arpii postavili proti sobě po obou stranách trojnožky. Amarelis se přitulila ke Xinovi. Celá rodina kromě jednoho, těžce raněného Amarelisina bratra, tu již byla.

"Ženo!" otočil se Hákonůž k Arpii se zvednutým mečem. "Beru si tě, abys se mnou sdílela tento meč!"

"Budu tvým ostřím i tvou silou!" odvětila Arpia, která pohlížela na Hákonůže s láskou, ale i s obavou.

Hákonůž sklonil čepel a shodil do ohně látku a vlasy.

Vyšlehly plameny. Bojovník odložil meč a zvedl sekýru.

"Ženo, беру si tě, abys se mnou sdílela tuto sekýru."

"Budu tvým ostřím i tvou silou!"

Plamen znovu vzplanul.

"Ženo, беру si tě, abys se mnou sdílela tento oštěp."

"Budu tvým ostřím i tvou silou..."

"Byli jste spojeni Mečem, Sekýrou a Oštěpem!" prohlásil Xin jako hlava rodu. "Bojujte vždy bok po boku a padněte společně, opření zády o sebe!"

Začaly oslavy... Ženy, které zůstaly v táboře, se připravovaly jak na porážku a útěk balením vaků a ranců, tak na pohostění vracejících se vítězů, kterým připravily stoly plné jídla a pití. Těch posledních po Ničrově proslovu přibýlo, před cestou je totiž výhodné sníst a vypít vše, co se nehodí brát s sebou. Zdejší tábor založili před měsícem, takže se nadbytečných zásob v podobě malých živých zvířat a rychle se kazících plodů našlo hodně. Oslava tedy mohla být stejně velká jako po iniciaci, ovšem bez erotického šílenství. Jen společné ženy čeká velice pracovní noc...

Xin neměl náladu na hodování. Snědl kousek pečeného masa, zajedl plackou ze zemních hlíz a napil se vína, ovšem daleko méně než při iniciaci. Tížila ho nejistota, již posílil Ampeker, který se zmínil, že malá rada stařešinů s účastí jich obou, šamana, Assise a slepého Kama se uskuteční cestou, při první večerní zastávce. Po těchto slovech Xin odložil džbán s pivem, ze kterého se právě hodlal napít, a pohlédl výmluvně na manželku.

"Půjdu do stanu a uložím ozdoby," uhodla smysl manželova pohledu. "Přijď za mnou za chvíli, budu čekat..."

Odešla. Xin uchopil džbán s černým pivem a začal pomalu pít. Po mučení se opět cítil jako zvíře. Možná ne docela jako divoký netvor Ona, ale dost podobně... Vzpomínal na minulost, ale od doby rozdělení před magickým portálem ho už lidská krev nepřitahovala. Tentokrát znovu pocítil, že v něm dříme nespoutaná, slepá zuřivost, i když ne zcela stejná jako tehdy. Jednalo se o to, že se mu v hloubi duše začalo líbit působit lidem bolest, přestože si říkal, že to dělá nerad a s rozumem. Cítil, že ho to může vtáhnout do propasti dravého šílenství, stejně jako volání krve. Aby se uchránil, bude potřebovat lidskost a pocit smyslu... S touto myšlenkou vstoupil do manželského stanu.

Amarelis seděla na lůžku jen v noční košili. Postavil světlo blíž, aby na ni lépe viděl, a stáhl jí látku z ramenou. Amarelis byla krásná, ovšem těhotenství a odpovědnost jí dodaly ještě více zralosti a půvabu. S potěšením pohlížel na manželčinu bílou pleť, nalitá nadra a rudé bradavky. Potom ji položil a pomalu jí stáhl košili z boků a nohou. Nad černým trojúhelníkem lůna zřetelně zahlédl malý kopeček... Sevělo se mu hrdlo, když se ho dotýkal, a znelíbil se mu pohled na kočičí srst na vlastním předloktí. Zatoužil být dokonalým mužem pro tuto krásnou, vřele se usmívající ženu.

Rychle shodil všechno kovové, řemeny prosycené vůní sedlářského oleje i měkký oblek. Nahý poklekl k Amarelis a zavřel oči. Soustředil se. Nikdy to nedělal, ale cítil, že to dokáže... Zkusí opačnou proměnu! Vtáhne do sebe srst i všechny znaky zvířete. Stane se naplno mužem... mužodlakem...

Pocítil, jak ho zalévá vlna chladu, tak totiž kůže reagovala na zmizení srsti. Zaslechl Amarelisino užaslé vzdechnutí a pohlédl na ni ideálníma lidskýma očima. Začal ji hladit dlouhými, silnými mužskými prsty a líbat rty, z nichž konečně zmizel rozštěp kočičích pysků...

V Amarelisině vzdychání úžas soupeřil s narůstajícím vzrušením, až nakonec úplně prohrál. Xin se do ní ponořil. Nepropadli šílené vášni jako při iniciaci, ani nehledali potěšení jako po rozmluvě o Arpiině osudu. Bylo to prohlubující se spojení, víc, víc, víc a ještě víc... Potěšení a radost přešly nepozorovaně a naprosto plynule ve vrchol rozkoše a neustoupily, vzápětí se začaly šplhat na další a ještě další... A pokaždé to bylo klidné a dokonalé. Jen v jednom okamžiku se mu Amarelis rozplynula a zmizela někam...

Probudil se ve chvíli, kdy se pokusila vstát a obléci se. Opět měl tělo pokryté srstí. Položil jí ruku na rameno a zadržel

ji.

"Musím jít k otci," šeptla.

"Zůstaň se mnou," vyzval ji. "Ať se děje co chce!" Našel Spár a přisunul si ho blíž.

S úsměvem se k němu přivinula a začala mu hladit kožíšek na hrudi. Potom sáhla níž...

Trošku se prospali. Krátce, protože ještě před svítáním je vzbudily rohy a bubny. Vstali, oblékli si cestovní úbory a společně složili stan.

Na obloze nad Prvním světem vládl odvěký astronomický chaos, ale platila zde i přísná pravidla. Například den se nikdy nemísil s nocí. Oblohy paralelních světů, které se stále proměňovaly nad Prvním světem a často se skládaly na sebe po svou, třech a dokonce čtyřech a pěti, byly vždy oblohami buď denními nebo nočními. Dny i noci proto trvaly vždy stejně dlouho, takže bylo možné počítat hodiny, dny, měsíce i roky.

Toho rána vyšla dvě slunce - velké na straně budoucnosti a malé na opačném konci obzoru, na straně minulosti. Bylo to uznáno za dobré znamení. Obě slunce začala svou pouť tak, jako by se měla v zenitu setkat, bylo však zřejmé, že než k tomu dojde, obloha se znovu změní a to nejednou. Při východu slunci zmizely poslední stany, svůj náklad nesla zvířata i vozy tažené čtyřspřežím, a šaman Ničro zahájil ceremoniál požehnání vody. Proběhl už mimo bývalé tábořiště, na straně srdce, na břehu malého hlubokého rybníčku, který poslední týdný sloužil jako zdroj vody celému kmeni, vlastně neveliké konfederaci kmenů, která vznikla po opuštění Korathosova světa. Ničro hlasitě poděkoval duchu vody za to, že hasil jejich žízeň, a požádal o následující setkání na novém místě, které poskytnou bohové stepi a na němž dovolí vybudovat tábor, a potom také ve Státu. Na znamení, že smutek rozloučení a touha po příštím setkání jsou upřímné, tři plačky obětovaly vodě své slzy.

5. Smlouva s démony

Když se kotouč většího slunce celý vyhoupl nad obzor, kmen vyrazil k budoucnosti. Šli v tradičním pořadí - široký rozvolněný zástup, roztažený na víc než dva tisíce kroků, jehož konce nebylo vidět. V takovém šiku mohl kmen ulovit víc zvěře, nasbírat víc požitavých rostlin a užitečných nerostů. Ve chvílích, kdy se spojitost začala narušovat, kdy se někdo z určitého důvodu opozdil nebo bylo třeba vyrovnat řadu, zazněly bubny. Jejich dunění určovalo tempo pochodu.

Vpředu šla rozptýlená rojnice lovců a zvěďů. Vyhlíželi zvěř, než unikla, vyplašená masou lidí, a nebezpečná či neprůjezdná místa, kterým se musí vozy vyhnout. Za lovci postupovaly ženy: sbíraly jedlé rostliny, plody a byliny, vykopávaly bulvy, sekaly klasy trav, a hledači rud a nerostů. Ti poslední museli spěchat, protože za pochodu nebyl čas vykopat a prozkoumat objevy. Proto rychle strkali do pytlů povrchově uložené černé magnetické kameny s vysokým obsahem železa, vysekávali ze skal nejpřístupnější žíly měděných a cínových nerostů, při překračování řek sbírali jen největší valouny zlata, platiny, stříbra a iridia. Děti a mladá děvčata vyhlížely drahokamy - diamanty, safíry, rubíny, granáty a smaragdy, které se leskly v říčním štěrku nebo na svazích sesuvů. Jistě, hodně klenotů se přehlédlo, ovšem První svět byl tak bohatý na všechny pozemské dary, že stačilo zvednout jen každý desátý nález a záhy byla znát jejich váha. Bohatství Prvního světa bylo jeho dobrodiním a současně prokletím. Ten, kdo najal žoldnéře, kteří teď pronásledovali Xinův kmen, si jistě nejednou připomínal, kolik bohatství museli získat ti, kteří zde putují už celé generace... Osud však byl kočovníkům nakloněn. Tři hodiny po východu slunce, když už sestoupili z náhorní plošiny a ponořili se do nesmírné roviny stepi, se změnilo počasí. Obě slunce zmizela za hustými mraky a začalo pršet. V zamračeném pošmournu se armáda nemohla dorozumívat pomocí slunečních paprsků odrážených v zrcadlech a pronásledovatelé se museli zastavit. Pokračovat v pochodu za těchto podmínek znamenalo, že jednotlivé oddíly ve stepi zabloudí, možná se dokonce nevejdou do prostoru jednoho obzoru, a to by pro ně znamenalo skoro stejné ztráty jako v bitvě. Důsledky takové katastrofy by dokázala odvrátit jenom náhoda. Žoldnéři se tedy zastavili daleko před houštinami, kdežto kočovníci šli pořád dál, déšť a vítr účinně stíraly jejich stopy.

Foukalo a pršelo celý den, obloha se změnila ve víko olověného sarkofágu, nad zvlněným oceánem trav se točily vzdušné víry. Nic nenaznačovalo, že se v noci počasí umoudří. Pro kočovníky to nebylo nic nového. Prostě si oblékli kožené pláště, na hlavy natáhli kapuce a jako obvykle šli přímo za nosem.

Xin a Amarelis byli nyní jen jednou z mnoha putujících rodin. Neodlišovali se ničím, nanejvýš tím, že kolem nich neběhaly děti. Na cestě táborový ceremoniál neplatil. Stan a majetek knížecího páru spočívaly na vysokém dvoukolovém voze, do kterého byl zapražen dravý ochočený pštros se zobenem podobným ostří krumpáče. Ten měl spoután postrojem z řemenů připojených k oprati, která mu znemožňovala ohnout krk. Pštrosa vedl Xin, Amarelis kráčela vedle. Nemluvili moc, jen si občas vyměnili pohledy a usmáli se na sebe. Kočkodlak přemítal. Občas se objevili Arpia a Hákonůž, kteří podle zvyku střežili průvod kočovníků přecházením od jednoho konce k druhému, dohlíželi na plynulost pochodu a sledovali, jestli někdo nepotřebuje pomoc nebo ochranu. Věci mladých manželů leženy na voze Xina a Amarelis - podle zvyku, že svatba Mečem, Sekyrou a Oštěpem znamenala, že se dotyční zřekli vlastního domácího ohniště, stanu i vozu. V případě potřeby využívali pohostinnosti příbuzných nebo kteréhokoli člena kmene. Železná manželství také nevychovala své děti, hned po narození je předávala nejbližším příbuzným.

Tři Amarelisiny otrokyně vedly vozík se zapraženým oslem hned za vozem své paní. Tentokrát se však od ní nijak nelišily, ať už z hlediska oblečení nebo práv. Nehoda se cestou může stát stejně člena kmenové aristokracie jako nejhoršímu z nečistých a naprosto stejně by zdržela pochod celého kmene, takže na cestě nemělo společenské postavení žádný význam. Povinnost pomáhat měli vždy ti nejbližší.

Po setmění se kočovníci schovali pod plachty vozů a ulehli ke spánku. Pro stařešiny, kteří se měli sejít na malé poradě, vyhledali nedaleko místa, kde se kmen zastavil, menší jeskyni. U vchodu do jeskyně zavěsili kůže jako ochranu před větrem, uvnitř rozsvítili velkou olejovou lampu, na jejínž plameni bylo možné v případě potřeby uvařit odvar z bylin. Xin, Ampeker, Assis, Ničro a Kamo vstoupili dovnitř, hlídači se ukryli venku mezi keře a kameny, aby nebyli

nápadní a současně aby nemrzli v mokrém větru.

Dlouhou chvíli žádný z kmenových vůdců nepromluvil. Hleděli jen na hru stínů na svých obličejích - šaman Ničro, který zde byl slovem i uchem bohů, Assis léčitel a krotitel duchů, kníže a vůdce Xin a Ampeker, pokladnice zkušeností žijících. Slepý Kamo, strážce paměti generací, seděl se svěšenou hlavou.

"Myslím, že oba dobře víme, kdo a proč nás pronásleduje," začal konečně Xin a pohlédl významně na Ampekera.

"Hlava..." domyslel se i Assis.

Ničro i Kamo v klidu čekali na vysvětlení. Nebyli v Korathosově světě, společně se svými rody se připojili až po odchodu kmene z města Pána smrti. Při náhodném setkání ve stepi se ukázalo, že šaman i slepec znají tutéž legendu - předpověď o zvířeti se znalostí směru, která tehdy vedla Ampekera a ostatní ke jmenování Xina vůdcem. Bylo to zvláštní a neobvyklé, ovšem na realitu Prvního světa ne příliš. Jistě, původně šlo o to, že Xin vlastnil magickou mapu, která umožňovala opustit První svět, nyní však byl hrdina předpovědi chápán jako někdo, kdo zná cestu ke Státu, ovšem shoda obsahu byla natolik veliká, že spolu se zmínkou o "kočičí krvi" dokázala toho dne zdvojnásobit počet kočodlakových poddaných.

"Jak se to mohlo stát?" otázal se Xin Ampekera. "Komu jsi poručil zakopat hlavu, kterou ti přinesl Vorez?"

"Starému Bergerovi, který se nechtěl s námi vrátit..." odpověděl Nejstarší duchem.

"Měl jsi ji dát mně..." zabručel Assis.

"Nebyl čas na to myslet," řekl kočodlak. "Viš určitě, že Berger splnil tvůj příkaz?" otočil se znovu k Ampekerovi.

"Ne. Teprve teď si vzpomínám, že jsem ho neviděl mezi lidmi, kteří se rozhodli zůstat ve světě svého zrození. ..."

"Jak tedy víš, že se nechtěl vrátit?!" přerušil ho Xin.

"Řekl mi to už předtím, takže jsem se neznepokojoval, když jsem ho neviděl tady mezi námi."

"Starý Berger zřejmě zahynul i s uříznutou hlavou mága-místodržitele v rozruchu, ke kterému došlo po Korathosově smrti," shrnul zamračeně Assis.

"Řekl Vorez, že se do pytle s hlavou nesmí nikdo podívat?" zeptal se kočodlak. Ampeker zavrtěl hlavou.

"On na to zapomněl, nešťastný hlupák..." sykl Xin.

"Já jsem se nedíval!" ujistil ho rychle Ampeker.

"To bys tady s námi neseděl," poznamenal klidně Assis. "Ta utááá hlava si zachovala život a schopnost ovládnout mysl toho, kdo jí pohlédne do očí," vysvětlil léčitel šamanovi a slepci. "Před useknutím hlavy to byl nevalný mág, zatížený démonickým zaklínadlem, které ho plně podřizovalo vůli černokněžníka Korathose, nazývaného Pán smrti. Neříkali mu tak náhodou, protože Korathos plně vládl mrtvým, umírajícím a démonům, kteří pocházeli ze zemřelých. Nad živými moc neměl, ale dosáhl jí tak, že jim odebral část života a nahradil ji vlastním životem nebo silou Ona. Něco podobného provedli naši malé Najši..."

"Co se tedy stalo, když Korathos zemřel?" zeptal se Xin.

"Mágové náměstci se stali přízraky, kteří se za úplňku mění ve zvířata, nepochybně vlkodlaky. Ten, který přišel o hlavu, se však stal příznakem hned a úplně, protože pouze v takové podobě mohl dále existovat."

"Pravděpodobně si ale napřed podřídil Bergerovu mysl..." promluvil Xin.

"Tím si nemůžeme být jisti," odpověděl Assis. "Starý Berger se trochu vyznal v magii a jestli pohlédl hlavě do očí, určitě se jí dokázal nějakou dobu bránit."

"Dobu potřebnou k tomu, aby došel ke Korathosovi, který ostatně i tak věděl, že přicházíme..." poškrábal se Xin na hlavě.

"Když Korathos zemřel, useknuté hlavě musely narůst upíří zuby," pokračoval léčitel. "Potom hlava donutila Bergera, aby si ji přitiskl ke krku a nechal se kousnout do tepny. Tím se proměna dovršila..." ztlumil hlas.

"Jak?" otázal se Ničro.

"Hlavě narostly pavoucí nohy a získala schopnost samostatného pohybu, lovu a může dělat věci, které lze provést nohama velkého pavouka," Assis bezděčně pohlédl na dráp, který mu nahrazoval levou ruku.

"Náš bývalý mág-místodržitel se stal pavoukodlakem," uzavřel Xin. "S tím můžu souhlasit, ale jak je možné, že hlava na pavoucích nohách začala najímat žoldnéře a organizovat výpravu do Prvního světa? Každý rozumný žoldněř by při pohledu na něco takového ihned utekl nebo ji zabil..."

"Nepochybně žádný z nich neviděl hlavu na pavoucích nohách," řekl Ampeker. "Viděli velkého mága v zářivé zbroji, dvakrát vyššího než největší člověk. Slyšel jsem o svítících kovech, vyprávěli mi, že..."

"Také jsem o nich slyšel," zasáhl Kamo. "Nesmí se na ně sahat, protože to světlo zabíjí a kov spaluje, je totiž sám od sebe rozžhavený do červena. Poblíž míst, kde leží hrušky takových kovů, nic neroste a zvířata se rodí znetvořená, neschopná života či plodení potomků."

"To bylo vyprávění o kmene, který sbíral svítící kovy," pokračoval Nejstarší duchem. "Nasypali ty hroudy na ohniště, které nevyžadovalo přikládání paliva, a začali kolem něj tančit. Všichni skončili brzy a nepříjemně. Během tří dnů zemřeli na chrlení krve, nejprve děti a starci, potom ženy a nakonec bojovníci..."

"A stepní vítr roznáší toto vyprávění pro výstrahu ostatním," dokončil Kamo.

"Někdo si však vyrobil z tohoto kovu brnění," usoudil kočodlak.

"To je možné, ovšem žádný živý člověk je nosit nemůže."

"A když bude uvnitř upír nebo pavoukodlak?" nadhodil Ničro.

"V tom případě nevidím překážky. Jen by ještě bylo potřeba mít uvnitř ukrytý stroj, napůl magický, který by tím pohyboval. Ale to se dá provést."

"I když dotýčný není vysoký mág?" ujišťoval se Xin.

"I tehdy," přikývl Ampeker. "Mohl bych se o to pokusit pro tebe, protože po proměně..."

"Tak už víme, kdo a jak," přerušil diskusi Ničro. "Nyní nám povězte proč?"

"Náš muž mu usekl hlavu," připomenul kočkodlak. "A potom..." zamyslel se a zamračil, "nebylo splněno dané slovo... Ve zmatku jsem zapomněl na slib, který jsem mu dal, pokud se jedná o spasení duše."

"Nemyslím, že mu na tom záleželo," konstatoval léčitel. "Určitě netoužil po klidné smrti, ale po tom, aby nebyl navždy pohřben i se svými myšlenkami..."

"Ovšem ono nedodržené slovo vytvořilo vazbu mezi ním a naším knížetem," prohlásil Ničro. "Ta vazba je nyní smyslem existence téhle stvůry. Nechce se pomstít, ale prostě zabít, zahubit nás všechny."

"Protože je nestvůrou Ona," dokončil Assis.

Po těchto slovech šaman začal propěvovat monotónní, nekonečnou píseň. Ostatní mlčky pohlíželi do plamene lampy. Dokonce i Kamo tam zaměřil své slepé oči. Ničro zpíval a kolébal se, vstával a skláněl se. Xin opět pocítil vzdálený, avšak výrazný pocit přítomnosti. Jako by se něco blížilo ke zpívajícímu čaroději, jako by z něho vystupovalo...

"Nesmíme opustit našeho knížete!" promluvil najednou šaman rozhodným a slavnostním tónem. "Není podstatné, kdo nebo co ho sleduje. Kdybychom to učinili, chybějící společný cíl by nás zakrátko rozprášil stepi jako vítr roznáší popel a plevy. K našemu knížeti se zase připojí jiní, beze strachu, jejichž víra bude neochvějná, a oni pak budou přivedeni do Státu. Já tedy vytrvám!"

"I já vytrvám," prohlásil Ampeker.

"Vytrvám," řekl Kamo.

"Vytrváme," ujistil Assis.

"A já slibuji, že vás neopustím," řekl Xin nakonec. "Potřebuji však víc bojovníků..."

"Myslím, že ti teď už nikdo nebude vyčítat ty dvě stovky, které jsi požadoval na začátku," prohlásil Ampeker. "Po vítězství je nadšení i zbraní dost."

"I pro tři sta..." podotkl Xin.

"Tři sta mužů trvale se zabývající jen válečným řemeslem..." zamyslel se Ničro. "Velké zatížení pro ostatní..."

"Ovšem dá se unést, dokud nebezpečí nemine," pronesl Ampeker. "Nebo dokud se k nám nepřipojí noví poutníci."

Ostatní přikýkli. Xin věděl, že víc vojáků už nezíská, přestože i to bylo zoufale málo v porovnání se silou, s níž se musí měřit, nebo vlastně za každou cenu uniknout střetnutí...

"Tři sta těžkooděnců," pronesl nahlas. "A teď se poradíme, co dál!"

"Vše je v rukou boha Cesty," řekl šaman. "Buď nás oddálí od nepřátel, nebo nás přivede přímo do jejich rukou. Dnes však nám prokázal laskavost."

"Nebudou nám bohové stepi, kterým náš kníže vrhl do tváře tak odvážnou výzvu, bránit v přístupu ke Státu?" zeptal se Assis.

"Nepochybně nás podrobí zkoušce, protože Stát je jen pro schopné a vytrvalé," odvětil Ničro. "Ale jednu zkoušku jsme už zvládli."

"Ale co dál?" tázal se kočkodlak.

"Ať každý dělá to, co má, a zůstane v jednotě s ostatními," nařídil šaman.

"Ještě by bylo dobré rozhodnout o osudu Najši," připomenul Assis. "To dítě je stejně nešťastné jako hrozné..."

"Uvažoval jsem o ní," přikývl kočkodlak. "Asi vím, jak k tomu došlo. Korathos měl nepochybně špehy ve světě, který hodlal dobýt, a zřejmě jich bylo dost. Ten, jenž nás pronásleduje, se musel dohodnout přinejmenším s některými z nich. Prikázal, aby připravili Najšu k útoku na mě a poslali ji sem. Neměl však dost moci a vlivu, aby to udělali dobře. Tomu nasvědčuje skutečnost, že použili karijské špehy na dvoře krále Redrena, což je panovník, kterému jsem sloužil," vysvětlil Kamovi a šamanovi. "Tito lidé možná umějí ukrást knoflík, ale o moc víc ne..." usmál se s politováním. "Mohli také zabít dítě jednoho z nižších karijských vyslanců, v jejich zemi totiž platí zvyk, že výše postavený člověk smí vzít život níže postavenému, pokud to uzná za užitečné pro zájmy jejich panovníka. Najšini rodiče prostě dostali rozkaz; museli poslechnout a zapomenout na něj. Nepochybně poslechli, protože z Karu se na cizí dvory posílají jen ti nejloajálnější."

Shromáždění si mlčky vyměnili udivené pohledy. Tady, ve stepi Prvního světa, není možné zabít ani otoka, pokud není obviněn před staršími rodů, kteří musí vyslechnout jeho obhajobu.

"Zlá země," prohlásil Ničro.

"Zlá," přiznal kočkodlak, "ale silná a neochvějná v přesvědčení o správnosti svých zákonů. Jejich víra tvoří svět Suminoru. Zabít Najšu však byla jediná věc, kterou mohli zvládnout snadno. Uvrhnout na někoho démonické kouzlo není na dvoře krále Redrena možné, aniž by to zpozoroval můj přítel dvorní mág Rodmin."

Najša sice nebyla Redrenovou poddanou, takže k oficiálnímu vyšetřování nedojde, ovšem Rodmin i mé druhé vtělení nepochybně pečlivě prozkoumají, co se stalo a proč. Jak znám sebe sama, právě teď to dělají. Potom určitě něco vymyslí, o tom nepochybují. Pokud na mě neskočila žádná další příšera, zřejmě už neskočí."

"Ovšem dříve nebo později zde nastane úplňek suminorského měsíce..." poznamenal Assis.

"Proto musíme bdít," odvětil Xin. "Najša je naše zbraň, protože každé vržené kouzlo směřuje ke svému původnímu zdroji. Mezi ní a vůdcem armády, která nás pronásleduje, pokud se nepletete, existuje mnohem silnější vazba než mezi mnou a jím."

"Ta zbraň má víc než jedno ostří," poznamenal Assis. "Dokonce víc než dvě ostří... Hrajeme s démonem!"

"Ne den ani týden," usmál se Xin. "Nezapomeň na mě..."

"Myslím, že jsme se radili už dost," prohlásil Ničro. "Je čas na odpočinek."

"Stane se, co přinese vítr..." uzavřel Kamo.

Vítr přinesl nové mraky a další den plískanice. Na straně minulosti se rozpoutala silná bouře. Zpočátku na ní nebylo nic zvláštního, ovšem nechtěla utichnout ani přestat. Jako by pár obvyklých bouří následovala nejdříve jedna, pak

druhá, a potom ještě několik dalších. Klikatiny blesků se splétaly jako zářivé copy a vytvářely obrovské snopy. Rachot musel být strašlivý, ovšem jeho zdroj byl tak daleko, že jej stěží slyšeli - ztrácel se v neustávajícím šumění deště. Výrazně však byly znát vlny zemětřesení, které navzdory rostoucí vzdálenosti stále sílily. V centru bouře se muselo dít něco neobvyklého i se samotným časem, protože Xin byl ochoten odpřisáhnout, že určité formace blesků se několikrát opakovaly se stejné podobě, což mu připadalo jako přelud, dokud toto pozorování nepotvrdili i Ampeker a Assis. A také slepý Kamo začal tvrdit, že ve vzdáleném burácení hromů slyší opakovaná slova, kterým nerozumí.

Nakonec bylo zřejmé, že se za nimi nestrhla obyčejná bouře, ale střetnutí dvou magických sil - na jedné straně přirozené magie přírodních živlů, v Prvním světě neobyčejně silné, a na straně druhé rafinované magie zaklínadel a záměrů. Někdo se pokoušel vnutit svou vůli dešťovým mrakům a větru, aby zlepšil počasí, a tím způsobil, že se proti němu spojily všechny vzdušné živly. Bouřkové mraky každé oblohy, která se objevovala nad Prvním světem, se valily ve vlnách k drzounovi, aby na něho svrhly svůj náklad ohně, vody a krup. Po několika hodinách se celá klenba mraků nad kočovníky začala podobat temnému víru, jehož střed byl zřejmě hned za náhorní plošinou, na které onehdy stál jejich tábor.

Zdálo by se, že síly Prvního světa musí snadno smést toho, kdo se opovážil zasáhnout do jejich řádu. Ale zřejmě to nezládaly. Bouře pokračovala. Při odpolední zastávce přišel ke Xinovi a Amarelis ustaraný Ničro.

"Teď už chápu," pohlížel šaman na nebeskou hru živlů. "Konečně vím, proč jsou bohové Nesmírné stepi našimi spojenci, přestože se mohli rozhněvat. Někdo je vyzval mnohem větší drzostí a silou než my!" dodal důrazně.

"Z čeho tak usuzuješ, ctihodný?" zeptala se Amarelis.

"Démon, který nás pronásleduje, je silnější, než si myslíme. Nehodlá se omezit na pomstu, ale zřejmě chce vstoupit mezi božstva tohoto světa. Probudil Bohy stepi! Chce jim vzít část moci a vytvořit zde vlastní doménu. A žernovy této hry, které jsou nám dnes nakloněny, nás mohou zítra rozdrtit na prach..."

"Nebyla snad všechna zdejší božstva kdysi démony Ona?" zeptal se Xin a posunul si kapuci tak, aby mu nepršelo do očí.

"V podstatě ano," odpověděl šaman. "Ale to není nejdůležitější. Říká se, že První svět je snem Bohů stepi, kteří společně sní jeden sen. Někdy ty sny nejsou v souladu a v místech, kde se k sobě nehodí, vznikají bezedné propasti a rodí se příšery. Ovšem předtím, než se bohové sjednotili do společného snu, museli nejdříve zvítězit ve Válce snů o moc nad Nesmírnou stepí... Museli přemoci Snící příšery a Probuzenou zkázu."

"Co se stalo s poraženými?"

"Podle legendy nakonec bohové uvěznili Snící příšery ve velké skále, kterou vytrhli ze základů a vrhli do jednoho z paralelních světů, jehož obloha byla právě otevřená. Myslím, kníže, že dobře víš, který to byl svět a co se dělo dál..." pohlédl Ničro výmluvně na kočkodlaka.

"Tak odtamtud jsem?" užasl Xin.

"Všichni jsme odtamtud!" opravil ho šaman. "Lidé, zvířata, bohové, démoni... Ale teď musíme být chytří, abychom přežili." Uklonil se a odešel.

Xin beze slova objal bledou Amarelis, přimhouřil oči a zahleděl se na vzdálenou magickou bitvu. Potom vyrazili na další cestu.

Zdálo se, že následující den přinesl porážku démonického uzurpátora. Po celém dni a noci neustálého řádění živlů bouře postupně utichla, a před soumrakem třetího dne pouti se objevila slunce. V počtu čtyř, různé velikosti, na různých místech nebeské klenby, a vyvolala několik duh, nahromaděných jedna na druhé; proplétaly se, a jak se slunce pohybovala, okouzlovaly proměnami barev. Fialová přecházela do zelené, ta do červené, potom najednou vzplanuly zlaté pruhy a modré stuhy. Radost z nadpozemského pohledu zvyšovala skutečnost, že náskok kočovníků nad samozvaným Korathosovým mstitelem vzrostla nejméně na šest, možná sedm dní. Ve světě, ve kterém nejlepší lovci dokázali zachovat správný směr jen jeden den pochodu, to znamenalo, že se svých pronásledovatelů prostě zbavili. Navíc vyvstávala otázka, zda jejich nepřátelé, kteří byli mnohem blíže, pokud ne přímo uprostřed magické bouře, jsou ještě vůbec schopni dalšího pochodu?

Když ráno čtvrtého dne, kdy vyšlo jen jedno, zato velice jasné modré slunce, Xin spolu se skupinou bojovníků pro jistotu vyrazil hodinu cesty do minulosti a přesvědčil se, že dešť a vítr úplně setřely stopy kmene. Několik dní náskoku a sluneční svit, při kterém step téměř před očima zarůstala novou bujnou zelení, zaručily, že vystopovat kočovníky obyčejným způsobem nebude možné. Démon v zářivé zbroji už na ně měl zapomenout a vrátit se tam, odkud přišel.

K tomu však nedošlo.

V poledne se opět objevil Ničro a s ještě zamračenějším výrazem oznámil, že bitva vzdušných živlů neskončila porážkou vetřelce. Bohové stepi nedokázali zlomit jeho vůli, takže se část z nich probudila a ustoupila. Kam? V tranzu se šaman nedozvěděl všechny podrobnosti, ovšem nejdůležitější byl Dar směru, což znamenalo, že nepřítel se dozvěděl, kudy jít za Xinovým kmenem. Kromě toho si Ničro byl jistý, že bohové se hádají a nejsou už v takovém souladu ani tolik nakloněni Xinovu záměru jako dříve.

"Jsem démonem!" řekl Xin, když vyslechl tyto zprávy se zaťatými zuby. "Jsem tedy jedním z nich! Je to tak?!"

"Je, kníže."

"Můžu se tedy stejně jako oni pustit do boje o moc nad Prvním světem?"

Ničro úžasem zbledl a ztratil řeč.

"To je víc než touha po Státu..." prohlásil, když se vzpamatoval ze šoku, který vyvolala Xinova slova. "Mnohem víc!"

"Ovšem při usilování o velký cíl je snazší dosáhnout malého," poznamenal klidně kočkodlak.

"A stokrát snazší propadnout zkáze," odpověděl bledý šaman. "Čím jsme vůči..."

"Jste kmenem, který věří v poslání svého knížete a půjde za ním všude, kam přikáže," řekl Xin tvrdě.

"Tak bylo řečeno!" Ničro se kočkodlakovi hluboce uklonil.

"Když tvrdíš, že vetřelec rozhádal bohy stepi, určitě jsou tedy mezi nimi mnozí, kteří nám jsou nakloněni. Říkám to dobře, šamane?"

"Dobře, kníže."

"Dnes v noci mě zaveď na setkání s bohy stepi, šamane, abych mohl s některými z nich uzavřít spojení!"
přikázal Xin.

Ničro místo odpovědi poklekl a dotkl se čelem kočkodlakových bot.

"Velký... velký... velký..." zašeptal v nábožném vytržení.

Xin se otočil k Amarelis, která je poslouchala.

"Opravdu jsem zde zapomněl na své poslání, ale tys mi je připomněla a vrátila jsi mě na cestu, ze které jsem sešel," řekl manželce. "Dosud jsem pronášel slova, kterým jsem plně nerozuměl, a dělal věci, které ode mě očekávali ostatní, ovšem dnes a teď беру celou naši budoucnost do vlastních rukou a drápů. Vy půjdete za mnou, a ať už dojdeme kamkoliv, bude to velké! To chceš má ženo?"

Amarelis si položila ruku na srdce a beze slova se uklonila.

Zpráva o tomto rozhovoru prolétla mezi kočovníky jako blesk, uchvátila jejich srdce i duše. Zastavili se. Lidé vytvářeli skupinky a vzrušeně hovořili. Někteří říkali, že je to šílenství a musí utéct, ale nikdo se k tomu neodhodlal. Směs nadějí, obdivu a zvědavosti převážila nad zděšením.

Slunce toho dne nezapadlo, ale uhaslo. Bylo pořád menší a menší, až se stalo jednou z hvězd a den se změnil v noc. Na hranici prostoru, který šaman vyznačil, se shromáždil hustý dav kočovníků. Uvnitř byli jen Ničro a Xin. Usedli naproti sobě, mezi nimi hořela olejová lampa zhotovená z lebky předchozího šamana. Ničro měl na sobě jen bederní roušku, soustředěně rozkládal nástroje a přísady - velkou stříbrou lžicí, špendlík, malý nůž, sušené byliny, čerstvé houby dvojitě druhu: malé fialové, jejichž klobouky zespodu svítily jasnou modrou září, a jednu velkou, ostře zelenou a tak jedovatou, že se její šťáva používala k otrávení šípů. Vedle šaman postavil černého kocoura a červeného holuba. Zvířata byla očarována a čekala klidně, prakticky nehybně. Kolem se nikdo neodvážil ani špitnout.

Xin seděl na zemi úplně nahý. Na šamanovo znamení se úplně proměnil v kočkodlaka a čekal, žhavými zelenými očima pozoroval přípravy. Ničro si otevřel žílu na zápěstí a naplnil lžicí napřed vlastní krví, potom odebral pár kapek krve holubovi a kocourovi a smísil je s lidskou. Po tomto zákroku se zvířata okamžitě probrala, pták odletěl a prskající kocour utekl mezi lidi. Šaman jim už nevěnoval pozornost. Ke krvi přidal rozmačkané fialové houby, kousek klobouku té jedovaté, přisypal špetku bylin a vše začal ohřívat nad plamenem lampy.

"Jed a protijed... světlo a tma..." mručel Ničro; snad šeptal zaklínadla, snad své konání vysvětloval Xinovi. "Kočičí krev pro příbuzenství... lidská krev jako pokrm... holubí krev pro mírnost... jed k odstranění života... lék k navrácení života... a další lék, aby duch odvrátil zrak a nahlédl do sebe... skrz sebe... mimo sebe... a nad sebe! Lidská krev bestii přivolá... holubí krev bestii umírní... kočičí krev v ni pronikne..."

V okamžiku, kdy přísady na lžici začaly vřít, zmizela tmavá barva krve, kapalina zprůhledněla a zazářila jasným modrým světlem. Ničro začal nesrozumitelně zpívat, pořád rychleji, a obsah lžice, přestože ji stále držel v ohni, přestal vřít. Už nevypadal jako tekutina, stal se ryzím světlem, ve kterém se vznášely zbytky hub a bylin. Tu šaman nalil několik kapek této látky na stále krvácející ránu na svém zápěstí. Ta zasvítla rudě a za chvíli vzplanuly rudě všechny žíly kolem rány, změnil se v šarlatové čáry, prosvítající kůži a vybiňující vzhůru na ramena, na zbytek těla. Pokryly krk, celý obličej i šamanovo čelo, odhalily klubko mozkových tepen, tlukoucí srdce. Zakrátko byl viditelný celý Ničrův krevní oběh. Ničro přestal zpívat a naklonil se ke kočkodlakovi, přiložil mu k pyskům lžičku plnou vroucího světla a rozkázal: "Pij!"

Tekutina byla velice studená. Jakmile ji Xin polkl, oči mu bleskly fialovým pohledem démonické bestie, ale hned zhasly. Kočkodlakova duše vylétla z těla stejně snadno jako ruka z rukavice. Xin vstal či spíše se zvedl a pohlédl na své nehybné tělo a na šamana, který byl nyní jen antropomorfním pletencem svítících linií. Zmizely lidské rysy i povrch těla, kosti byly viditelné jen natolik, aby je bylo možné poznat podle typického uspořádání do nich pronikajících cév.

Kočkodlak se otočil a přešel pohledem shromážděné kočovníky. Neviděl lidi, ale jen jejich duše - mlžné plamínky, silnější i slabší, u těhotných žen dvojité nebo v případě dvojčat trojitě. Amarelis poznal okamžitě, přestože neviděl její obličej, prostě věděl, že je to ona. Plamínek duše jejich dítěte živě plápolal, spojený ohnivou nitkou s duší matky.

Chtěl se přiblížit, snad se jich i dotknout, ale proměněný šaman mu to nedovolil. Beze slova ukázal rukou dolů a Xin zjistil, že země někam zmizela. Vznášeli se nad temnou propastí. Ničro se do ní vnořil a kočkodlak ho následoval. Nyní se ukázalo, že světelný kruh duší kočovníků se nevznáší ve stejné výši, duše byly více nebo méně vnořené do propasti. Nejvýše se vznášely duše těhotných žen a dětí, níž a silněji svítily duše bojovníků, jako by vyznačovaly okraj propasti, pod kterou klesali pomalu, ale neúprosně duše starců nebo nesměle blikaly pohaslé duše otroků. Kočkodlak snadno rozeznával světélka lidí, které znal. Ohníčky Arpie a Hákonůžky kroužily kolem sebe jako dva svatojánci. Nízko, ale klidně svítil Ampeker. Na samotném dně zářila matným, nehybným světlem Sarova mrtvá duše. Vedle, označená červeným znamením připomínajícím spáleninu, se křečovitě zmítala duše Najši. Xin i Ničro klesali pořád níž, až věnec duší zůstal nad nimi a konečně zmizel i s pocitem směru.

Nebyli v prázdnotě. Spíše to připomínalo sen. Ve skutečnosti to byl sen smrti. Oba poutníci ho snili za plného vědomí, ale každý vlastním způsobem. Kolem se přesunovaly tvary, nikoli však věci, ale pojmy. Útržky vzpomínek vířily jako vločky sazí ve tmě. Xinova duše je nepřehlížela, ale zahrnovala, rozšiřovala se, zabírala další. Všechny mu připadaly známé. Poznával je s jistotou, přestože nebyly jeho. Viděl smyslné nahé ženy,

kteřé neznal, muže, se kterými se nesetkal a události, kterých se nezúčastnil. Byly to útržky vzpomínek, které dříve odpadly od duší zemřelých, padajících do propasti. A nejen vzpomínek.

Chvilími mu připadalo, že letí nad stepí a dole vidí pochodující vojáky. Nebyly to však vize skutečnosti, ale jeho

představy. Ničro mu němě přikázal zrychlit, tyto přeludy se tedy přestaly lepit ke kočkodlakově duši a zůstaly kdesi za ním.

Obklopili je nenápadně. Nebylo nic vidět, jen cítit emanaci přítomnosti a slabé zlé vůle. Dotkli se ho a snadno se dali zahnat, ihned se poplašeně rozprchli, jakmile se vzbopil k odporu. Byli to nějakí druhořadí démoni. Xin pocítil příliv sebejistoty, hrdosti a vůle. Stal se pouhou vůlí, směřující tam, kde vnímal existenci podobné vůle. Kolem nebyly žádné city, náklonnost, hněv ani zvědavost. Jediné, co se dalo pojmenovat, bylo prvotní trvání. To se rozestoupilo, udělalo místo pro kočkodlakovu duši a současně vznikl vír vůle, který ho chtěl vytlačit. Rozhodně a silně, ale nepřipustil to. Záblesky mysli, jeho i oné vůle, se vzdouvaly, snažily se vzájemně přerůst, a vtom se mentální střet náhle přerušil. Zazářily obrazy budoucnosti - nyní už věděl určitě, že je to budoucnost -, vize byly výrazné a podrobné, ale hned je zapomínal. Zbyly z nich jen dva silné dojmy - jistota nastávající zkoušky a místa, kde k ní mělo dojít. To poslední se změnilo v neotřesitelný pocit směru.

A tento pocit vytrval, když Xin otevřel oči a pohlédl na šamana, který seděl na druhé straně plamene, mihotajícího nad otevřenou lebkou. Ničro už vypadal normálně. Rána na zápěstí se zajizvila.

"Uznali, kníže, že patříš mezi ně," řekl šaman.

Xin se proměnil, aby mohl mluvit.

"Stal jsem se jedním z bohů stepi?" zeptal se.

"Možná někdy..." zavrtěl Ničro hlavou. "Prozatím v tobě postřehli někoho, kdo se jim vyrovná přirozeností, ne mocí. Protože další válka bohů stepi visí na vlásku, rozhodli se, že ji vyřeší pomocí hry mezi tebou a Zářícím, to jméno totiž přejal náš pronásledovatel."

"Odkud to všechno víš? Řekli ti to?"

"Hovořili k nám oběma, jenže ty, kníže, nejsi šamanem a nedokážeš slyšet. Pouze vycítíš přítomnost..."

"Dobře, mluv dál!"

"Jestliže vyhraješ, bohové a démoni, kteří stojí za Zářícím, ti přenechají část své moci nad Nesmírnou stepí. Jestliže prohraješ, tví příznivci učiní totéž pro Zářícího. Oba získáte pomoc od svých spojenců tak, abyste měli stejné šance."

"Jsme hračkou v jejich rukou!" sykl Xin.

"To je pravda," přiznal Ničro, "ale tak tomu bylo vždy. Ovšem opravdovou hračkou budeš tehdy, jestli neukážeš vůli vědomé účasti v tomto boji. Ta výprava se nám vyplatila, protože démoni, kteří jsou ti nakloněni, tebou nemusí manipulovat, ale mohou ti pomoci přímo. Cítíš směr cesty?"

"Ano."

"Právě to je jejich dar. Právě proto se šamani národů Nesmírné stepi po tisíce generací vypravují do zásvětí, aby přinesli informaci, kam jít, protože tady ji nelze vyčíst z hvězd." Šaman vstal a obrátil se ke shromážděným kočovníkům: "Náš kníže byl vyslyšen!" prohlásil. "Je Tím, který ví!"

Vypukla radostná vřava. Dav už nedbal na hranice kruhu. Jedni přicházeli, aby se dozvěděli víc, druzí se chtěli poklonit kočkodlakovi nebo se dotknout vyvolence bohů stepi. Xin dal znamení, že chce promluvit. Okamžitě nastalo ticho.

"Zítra půjdeme jinak než obvykle!" stál nahý mezi s úctou skloněnými hlavami. "Ne širokým vějířem, ale vytvoříte pochodovou kolonu, kterou povedu. Musíme co nejrychleji dospět na místo, kde se naplní náš osud!"

"Jaký to bude osud?" odvážil se zeptat Ampeker.

"To záleží na tom, kolik mužnosti a rozumu prokážeme," odpověděl mu Ničro. "Ať si bojovníci naostří meče, ženy ať nakrmí děti a starci v tichu očistí své mysli, aby mohli udílet dobré rady!"

"Náš nepřítel se neztratil v Nesmírné stepi, ale následuje nás!" oznámil Xin. "Nevyhneme se setkání, ale i tentokrát zvolíme bojiště!"

Odpověděl mu nadšený řev mladých bojovníků. Davem se prodrala Amarelis; nesla plášť, který přehodila manželovi přes ramena. Shromáždění lidé se začali pomalu rozcházet, mluvili o slovech knížete i šamana. Všichni byli naprosto přesvědčeni, že Stát je blízko, na dosah ruky.

"Je to rozumné?" zeptal se druhého dne Ampeker, když vyrovnal krok s Xinem jedoucím na koni. Ohlédl se na dlouhou kolonu vozů, jezdců a pěšáků, která táhla za nimi. "Tak jen projíme zásoby, protože nedokážeme nasbírat dost..."

"Ovšem postupujeme dvakrát rychleji než obvykle," poznamenal Xin.

"Kam?" povytáhl obočí Nejstarší duchem.

"Tam!" ukázal Xin dopředu. "Na místo, kam musíme co nejrychleji dorazit."

"Je tam náš Stát?"

"To nevím, ale setkáme se tam s nepřítelem, který už dobře ví, kde nás má hledat, a ukazuje cestu svým lidem stejně jistě, jako já vám."

"Jak víš, kníže, že je to dobré místo?"

"Co otřáslou tvou vírou, Ampekere?" odpověděl otázkou Xin. "Byl jsi svědkem mé výpravy do zásvětí, kde jsem získal dar směru cesty. Co to tedy udivuje a zneklidňuje?"

"To, že nic podobného není v mé ani Kamově paměti," odpověděl stařec vážně. "Dosud se nikdy neprosili bohové o Dar cesty kvůli setkání s nepřítelem, ale vždy jen pro únik z nebezpečí, ze slepé uličky nebo bezvodé pouště. O tom, co děláš, neznáme žádné legendy."

"Budeme první, kdo něco podobného učiní!" prohodil kočkodlak.

"Existuje i jiné vysvětlení, a to trápí Kama i mě," odpověděl Ampeker zachmuřeně.

"Jaké?"

"Pokud nevznikla legenda, znamená to, že nikdo nezachoval vzpomínku, tedy že nikdo nepřežil..."

"Ampekere!" zvažněl Xin. "Nepochybně nikdo nepřežije, pokud nás armáda žoldnéřů obklíčí ve stepi. A obklíčí nás dříve nebo později, protože jim naklonění bohové stepi ukazují Zářícímu naši stopu. Věříme tedy našim nadpřirozeným spojencům, že vybrali nejlepší možné místo pro setkání s početnějším nepřítelem."

"Neutečeme," pohlédl stařec kočkodlakovi do očí. "Můžeme jen zvítězit nebo zahynout..." otočil hlavu a, zahleděl se na dlouhou řadu vozů, na děti pobíhající mezi nimi a na Xinovy bojovníky, klusající podél kolony. "Ti všichni zvítězí nebo zemřou..."

"Takové to je, Ampekere," odpověděl kočkodlak prostě. "To je náš úděl. A nyní je čas vyslechnout nejnovější zprávy..." poodjel stranou, zastavil koně a spolu s mlčícím starcem čekal, až je část vozů mine.

Uprostřed kolony jel Věžový vůz, nazývaný běžně Věž, přestože se v podstatě jednalo o obyčejný stožár, jehož základnu tvořil jehlan z dřevěných trámů, opatřený koly. Na rozkývané špičce stožáru, ve výši deseti dospělých mužů, se houpal upoutaný pozorovatel

a sledoval step, kam až dohlédl. Celou tuto konstrukci táhl Vůl, vedený Horou, která mu seděla na zádech. Vůl byl mnohem obratnější než kůň nebo pštros a nebyl důvod k obavám, že se něčeho poleká, trhne sebou a vůz převrátí. Navíc na nerovné cestě Vůl na rozdíl od koně dokázal rychle pustit oj, přestat táhnout a začít tlačit nebo udržet rovnováhu věže. Přesto však muž nahoře musel mít chladnou krev a železný žaludek...

"Něco nového?!" zvolal Xin se zakloněnou hlavou.

"Záblesky daleko vzadu!" překřikoval pozorovatel praskot spojů věže, funění Vola a rytmické skandování Hory, která udávala mužovi rytmus a tempo pochodu. Vůl totiž nebyl natolik bystrý, aby dokázal přizpůsobit kroky cestě a předvídat, co se stane, když se pod některé kolo dostane větší kámen. Na myšlení tu byla Hora.

"Jak daleko a co říkají?!" dotazoval se kočkodlak.

"Těžko roo... ozezna... at!" protáhl pozorovatel, protože špička stožáru se zakymácela výjimečně silně. Ampeker jen polkl, jako by mu pouhým pohledem snídaně skočila do krku. Hora prudce zatahala manžela za ucho a nesouhlasně zamručela: "Éééé". Vůl poslušně srovnal kurz, vytáhl zadní kolo Věže z díry a po chvíli pozorovatel na věži nabyl schopnosti mluvit.

"Čtyři, pět dní!" zvolal spěšně ve chvílce relativního klidu. "Jdou za námi jako na provázku!"

"Jdou rychle!" pohlédl Xin na Ampekera. "Dohnali nejméně den zpoždění..."

Stařec pokývl zamyšleně hlavou.

"Znamení nejsou výrazná!" pokračoval pozorovatel. "Ale zřejmě se svolávají!"

"Ať mi posel oznámí, jakmile se ti podaří přechíst celý rozkaz!"

"Ano, kníže!"

"Ampekere, zeptej se mě ještě jednou, jestli je to rozumné," řekl Xin ironicky. "Při původním tempu bychom neměli náskok větší než tři dny."

"Měl jsi pravdu, kníže. Promluví s Kamem." Nejstarší duchem se uklonil a odjel.

Xin ještě počkal na vozy s raněnými a kývl na Assise, který pracoval na jednom z nich. Léčitelův zachmuřený výraz naznačoval, že dnes při večerní zastávce bude třeba zapálit další hranici a při východu slunce hodit do větru popel dalšího kočovníka, který zemřel cestou.

"Horečka a horečka!" vrčel léčitel, který usedl na kozlík, aby mohl lépe rozmlouvat s Xinem na koni. Vozka okamžitě sestoupil, přešel dopředu a vedl muly za uzdy. "Vítá a vlhkost těžce zraněným neprospěly..." vzdychl. "Přinejmenším tři bych zachránil, kdyby mohli být v teple a klidu."

"A co malý Takrin?" zeptal se Xin. "Ještě den nebo dva..." mávl Assis rukou. "S takovou horečkou déle nevydrží... Je mi té nešťastné ženy

líto."

"Škoda," přikývl vážně kočkodlak.

"Ovšem o tom chlapci jsi se mnou mluvit nechtěl, kníže?"

"Chci, abys vyléčil Najšinu duši," řekl Xin rovnou.

"Myslíš, kníže, že já ne?" pokrčil rameny léčitel. "Myslel jsem na ni mockrát, ale není to práce pro mě."

"Proč?"

"Nejdříve je třeba sejmut z ní zakletí."

"Nedokážeš to?"

"Dokážu, jenže potom okamžitě vykrvácí ranou v srdci."

"Tak jí tu ránu předem zašij."

"Dokud je Najša démonem, její tělo nepřijme ocelovou jehlu, nedá se šít..."

"A stříbrná jehla?" nadhodil kočkodlak.

"Zešílí bolesti. Navíc by bylo třeba šít stříbrnou nití; to ránu velice zjítří a tento stav zůstane i po zlomení kouzla. Co myslíš, kníže, jak dlouho je možné žít s otevřenou ranou v srdci? Je to původní rána, již vložili zakletí, a takové odolávají přirozené léčbě po dobu, kdy si zakletí uchovává moc. A magická léčba znamená sejmut zakletí a kruh se uzavírá..."

"Opravdu neexistuje jiný způsob?"

"Existuje. Je třeba současně odčarovávat a šít, což vyžaduje značnou zručnost, a s tímto..." pohnul bezradně svým spárem. "Odvážil bych se toho, kdybych měl obě ruce a bylo mi o dvacet let méně. Teď bych ji jen zabil, jsem si tím jistý stejně jako tím, že nyní hovořím s tebou, kníže."

"A kdyby ti pomohl někdo šikovný?"

"I na to jsem myslel, ale nikoho takového neznám."

"A Sarovy zlodějské prsty?"

"Kníže!" vzdychl Assis ztěžka. "Aby byl užitečný, musela by být nejméně polovina jeho řečí o zlodějích, které má na svědomí, pravdivá, ale obávám se, že náš Saro si připsal mnohem více cizích zásluh, než si dokážeme představit. Ostatně o jeho šikovnosti nemůže být ani řeči od doby, kdy ten hlupák začal jíst blín. Takhle se za chvíli stane živou mrtvolou! Bude třeba dohlédnout, aby v okamžiku, kdy podlehně proměně, nebyly poblíž žádné děti..."

"Viděl jsem jeho duši," přikývl Xin, "a budu na to myslet. Něco však Sara zadržuje před konečným pádem do propasti. Ničro si toho také všiml..."

"Určitě jsi viděl i Najšinu duši, kníže. Proto o ní mluvíš?"

"Ano," odvětil Xin. "Ona trpí."

"Tak ji osvobodíme."

"Právě o tom s tebou mluvím, Assisi."

"Mám na mysli jiné osvobození, kníže. Ušetřil jsi ji zbytečně."

"Nezbývá mi tedy nic jiného než zvolit čas a místo Najšiny smrti tak, aby nám byla co nejužitečnější..." procedil Xin mezi zuby.

"To je úděl knížete," odpověděl klidně léčíitel. "A nedovol lítosti, aby ti v tom zabránila."

"Nejsi první, kdo mi to říká!"

6. Poušť změn

"Uděláš to!" rozkázal Xin tónem, který nepřipouštěl odpor.

Saro na něho zoufale pohlédl. Bezděky sáhl pro váček se zrnky blínu, který měl zavěšený na krku, ale chladný záblesk v kočkodlakových očích jeho pohyb zastavil. Sklopil tedy hlavu a pohlédl na své třesoucí se ruce.

Najša změnila Čemovi obvac, v bitvě na svahu byl lovec vážně zraněn.

Šipka z kuše ho zasáhla do zad, našťestí ne rovnou, ale sklouzla po lopatce a probodla svaly levé ruky. Hladká díra v ruce se hojila dobře, ale rozdrásaná rýha na Čemových zádech se pořád nechtěla uzavřít, mokvala a hnisala. Najša dobře zvládla čištění rány, odstranila cáry odumřelé kůže a hnis, až se objevila čerstvá krev. Pohled na ni dívku vzrušil a když si myslela, že se Xin nedívá, úkradem si olízla zakrvácené prsty, a tu volání přítomnosti kudlankodlačky zaznělo silněji. Čemo si ničeho nevšiml, s bolestným syčením se pomalu narovnal a ohnul levou ruku; zkoušel ji vrátit pohyblivost. On i Najša, i když z různých důvodů, byli tak soustředění na ránu, že nevěnovali pozornost hněvivému tónu rozhovoru Xina se Sarem. Slovům rozumět nemohli, protože oba mluvili sumnorsky a důsledně se vyhýbali dívčinu jménu.

"Opakuj!" požadoval kočkodlak.

"Mám ji říct..." ohlédl se Saro na Najšu, "že musí zemřít... že už byla zabita..." opravil se rychle. "Že jediné, co nyní může udělat, je pomstít se pachateli. Musí to chtít vědomě... Ne, kníže! Ne! Ne! A ne! Napřed Berta, teď ona?!" vybuchl lotřík. "Proč to musí být?"

"Protože to jinak nejde!" přerušil ho Xin. "Opravdu chceš, aby ti tohle sladké dítě ukouslo hlavu? Assis říká, že už brzy..."

"Proč by to s ní nešlo jako s tebou, kapitáne? Přemohl jsi v sobě ten instinkt..."

"Protože nemáme čas, a přestože je ještě dítě, je už na to stará."

"Tak ať o tom alespoň neví, ať umře ve spánku..."

"Ne, Saro, musí to být tak, jak povídám! Musí vědět, musí chápat, protože jen tehdy se dá zajistit, aby se zlé kouzlo vrátilo ke svému zdroji. A ty jí to vysvětlíš! A jestli se místo toho zase nacepě blínu, slibuji, že tě nakrmím žhavým uhlím! Rozumíš?"

"Rozumím..."

"Musíš to udělat' dnes, nejpозději do zítřejšího poledne!"

"Proklínám den, kdy jsem tě potkal, kapitáne!" vyjekl Saro. "Předtím bylo všechno jednoduché. Měl jsem skončit na špalku, to bylo jasné, ale předtím jsem si mohl brát ze života všechno, co nabízel. Nestaral jsem se o nic, nic jsem necítil a bylo mi dobře. Teď, kvůli tobě, kvůli Bertě, kvůli všemu... jsem pouhým klubíčkem bolesti..."

"Dost!" rozhněval se Xin. "Přestaň se litovat!"

"Jsem človíček, nechci vnímat věci větší, než jsem sám!"

"Takové jako láska k Bertě?" nadhodil kočkodlak.

"Bolest měla smysl tehdy, kdy ji způsobovala ona..." sklopil Saro hlavu. "A teď ta maličká... stejně jako já vytržená z prostředí, kde jí bylo dobře, a vhozená do příběhu, který ji mnohokrát převyšuje... A také kvůli tobě, kapitáne..."

Xin už měl tohoto rozhovoru dost.

"Přestaň ze sebe dělat mizerného básníka!" vybuchl. "Chceš znát pravdu? Tu, že by se možná dala zachránit, nebýt tvého blínu a roztřesených rukou?"

Saro zíral na Xina vykulenýma očima.

"Musí umřít, protože jí nedokážeš pomoci!" dorazil ho kočkodlak. "Tak buď alespoň jejím průvodcem na druhou stranu."

"Ne..." vyjekl lotřík nedůvěřivě.

"Dnes nebo zítra!" opakoval rozhodně Xin. Potom pokynul Čemovi a Najši, silně vzrušené pohledem na ránu, a spěšně odešel.

Kočkodlak se cítil zle. Možná hůř než Saro. Věděl, že právě vyrval z lotříkova srdce zbytky duše. Nejhorší je, že taková je nyní jeho úloha - rozkazovat a neukázat slabost. Nikomu se nemohl svěřit. Každý odpor ho dráždil, ovšem čím větší poslušnost mu prokazovali lidé kolem, tím byl osamělejší. Poslední dobou pohlížel i na Amarelis jako na stín. Po

šamanské cestě do zásvěti se v očích kočovníků stal polobohem, vyrostl příliš vysoko, než aby ho mohla podporovat i jeho hrdá žena. Opět zaznamenal v jejích očích onu nesmělost, kterou tam viděl na počátku jejich známosti... Ano, dobře věděl, že právě to je břímě moci. Neporozumí mu nikdo, kdo to břímě nenesl. Pouze jiný panovník... Třeba král Redren... Xin začal uvažovat, jak to všechno dokáže Redren snášet a jak krátká je cesta od moci k šilenství?

Navíc od rána kočodlaka pronásledovala vůně houbové polévky... Ucítit ji ráno, když vyrazili na cestu, i nyní v době krátké polední zastávky, kdy si zašel promluvit se Sarem. Nikdo jiný ji necítil, takže kočodlak měl dojem, že ho opravdu opouštějí smysly...

Zastavil se, protože podél řady vozů pádilo s duněním kopyt sto těžkooděnců, až se zvedal prach. Nacvičovali útok v sevřeném tvaru. Xinova družina, rozdělená do tří setnin, to nacvičovala neustále, během pochodu i na zastávkách, několik hodin denně, dokud koně i jezdci měli sílu. Výsledky už byly patrné, protože štěpní jezdci nebyli našťastí úplnými nováčky, a jejich oři už předtím ovládali různé triky, vhodné v boji i při lovu. Lide: i koně si jen museli zvyknout na nošení zbroje, zbytek se omezoval na pochopení nového principu, že v trysku se nestíhají, ale vzájemně hlídají. Jezdci to pochopili rychle, zvířata pomaleji, ale určitý pokrok vidět byl. Už dokázal udržet šik v plném trysku na vzdálenost dvou set kroků, což bylo nezbytné minimum, požadované od jízdy na bojišti. Pořád se však rozptylovali, když bylo třeba v běhu změnit směr, a kočodlak se oprávněně obával, že se to před novou bitvou nestačí naučit. O to víc naléhal na pokračování výcviku a honil je až šestnáct hodin denně, pokud to umožňovalo počasí. Tato setnina, které velel Leboun, to zvládala nejlépe, při návratu se šik rozpadl až v polovině manévru, takže zaujmout postavení k novému útoku jim zabralo jen málo času. Leboun, který nemohl křičet, vymyslel systém předávání rozkazů pomocí dvou oštěpů, k jejichž hrotům připevnil třapce červeně zbarvených koňských žíní. To převzali i Datro a Alkran, mladí bojovníci, kteří se vyznamenali v bitvě a díky tomu se stali veliteli zbývajících dvou setnin.

Kromě jízdy tu byl ještě oddíl pěchoty, tedy sto padesát kušířů, prakovníků a halapartníků. Tento oddíl se zformoval pod velením Hákonůž skoro sám z mužů a žen, kteří prostě každé ráno chodili cvičit spolu s ním a kterých po bitvě dost přibýlo. Sloužila tu i Arpia, která velela třiceti lučištníkům a práčatům. Hákonůž však měl největší radost z dvaceti mladíků, kteří toužili ovládat ukořistěné halapartny. Věnoval by se jen jim, nebýt Xina, který jim všem přikázal nacvičovat boj ve čtverci a manévry v součinnosti s jízdou.

Těchto čtyři sta padesát mužů a žen bylo absolutně všechno, co mohl kmen vyslat do otevřeného boje. Ostatní kočovníci schopní boje museli neustále lovit, aby kmeni dodali dost potravy. Nemohli ztrácet čas vojenským cvičením a v případě potřeby se hodili jen k obraně vozů.

Starší Hákonůžovu akci přijali mlčky, ovšem otevřený odpor visel ve vzduchu, kdyby se Xin pokusil přepnout strunu a zaokrouhlit svou družinu třeba na pět set. Doba dostatku, kdy tábořili na náhorní rovině, byla už pouhou vzpomínkou a navzdory úsilí lovců a sběraček se zásoby neodvratně zmenšovaly. Viditelnou známkou bylo, že každé jídlo obsahovalo stále víc sucharů a uzeného a sušeného masa. Zato se každý den zmenšovaly porce zeleniny, ovoce a čerstvého masa. Nebyl ani čas mlít obilí na chlebové placky a vařit polévky. Snad proto tak úporně pronásledovala kočodlaka vůně houbové polévky?

Potřetí ji Xin ucítit asi dvě hodiny po ukončení polední přestávky. Rozzlobil se, protože chvíli předtím pozorovatel z Věže ohlásil, že navzdory jejich úsilí armáda Zářícího získala další den. Pořád vysílali signály s dotazem: "Kde jste?"

Z toho vyplývalo, že se jim ztratil nejméně jeden oddíl, ovšem útěcha to nebyla valná, protože tento oddíl mohl být všude, dokonce i před kočovníky. ...

Jeli proti větru, a ten náhle přinesl vlnu lahodné houbové vůně. Kočodlak začal nadávat, ale v půli slova ustal, když zjistil, že tentokrát to cítí i ostatní... Netrpělivě pobídl koně, předešel přední stráž a uháněl přesně ke zdroji příjemné vůně.

Nemusel jet daleko... Nepochybně ho doprovod ani neztratil z očí ve chvíli, kdy prudce přitáhl uzdu a stanul jako přibitý.

"Vítej, kapitáne!" pozdravil Hamniš a usilovně míchal v kotlíku pověšeném nad ohništěm. "Jako obvykle; přicházíš včas a určitě jako obvykle bez lžice, že?"

"Hamniš?!"

Nic chytřejšího Xin vykřiknout nesvedl.

"Přináším pozdrav od tebe samotného, kapitáne," oznámil bezstarostně Ronijec. "A také od mága Rodmina. Ten mě dopravil sem a postavil tobě do cesty. Možná trochu brzy, takže jsem se rozhlédl po okolí a představ si, kapitáne, našel jsem ronijské houby! Bylo mi líto je tam nechat, takže..." ukázal na kotlík. "Sesedni a jez, nebo tak budeš sedět a zírat na mě jako na ducha? Pokud jde totiž o mě, jsem hladový duch a začínám jíst!" Vytáhl z vaku dvě lžice a sundal kotlík z ohně.

Kočodlak sestoupil z koně, uvážal ho ke keři a přisedl k Hamnišovi. Ronijcova kuše ležela vedle ve stínu, jako obyčejně pečlivě přikrytá kabátcem. Xin popadl nabídnutou lžici a dal se do jídla. Už dlouho neměl v ústech něco tak chutného. Spolu s houbami Hamniš rozvařil různé zemní bulvy; kočodlak poznal řepu, ředkev a kedlubnu. To všechno vytvořilo tak neobvyklou kombinaci chutí, že vojákův výklad poslouchal jen jedním uchem.

"Najali mě..." vyprávěl Hamniš mezi prvním a druhým srknutím. "Rodmin a tvé první já. Řekli, že máš potíže, protože ti někdo hází na hlavu upíry, takže cinkavými mincemi přesvědčili i mě, a jak! Abych ti také spadl z nebe... Samozřejmě se solidní zásobou stříbrných hrotů," ukázal na toulec vedle kabátce, "mám dokonce tři berylliové, mág Rodmin se postaral..."

"Jsem hrozně rád, že tě vidím!" Xin konečně dokázal promluvit.

"Já také, kapitáne, přestože jsem tě viděl docela nedávno... Ale vidím, že ti pořádně narostla srst! To jsou tady tak studené noci, nebo ženy? Co ta tvá mladá divoška, kapitáne? Nestará se dost v posteli, nebo má ráda kožešiny...?"

"Amarelis je má žena a budoucí matka mého dědice," odvětil Xin a nevěděl, jestli se má smát nebo zlobit. "Jsem zde

knížetem a ona kněžnou..."

"V tom případě prosím o prominutí!" prohlásil Hamniš se šelmovským úsměvem, který popíral pokoru obsaženou v hlase. "Paní kněžna, povídáš, kapitáne? Paní těchto nekonečných plánů? A ty sám kníže..." zavrtěl hlavou. "Zajímalo by mě, co by tomu řekl Redren?"

"Jak ho znám, napřed by se smál až k slzám a potom by dal napráskat svému šaškovi, že ho nenapadl tak vynikající vtip, přestože to patří k jeho povinnostem."

"Nebylo by lepší být dál velitelem gardy?"

"Pak by bylo všechno jednodušší..." vzdychl Xin a odložil lžici.

"Protože jsi nemusel osobně rozhodovat o cizím životě a smrti?" zeptal se Hamniš překvapivě vážně.

"V boji, v bitvě, s horkou krví je všechno snadné, plniš rozkaz, vydáš rozkaz..." mávl kočkodlak rukou. "Ale jako velitel musíš všechno promyslet předem, s chladnou vypočítavostí..."

"Vím," přikývl Ronijec. "Právě proto tvrdím, kapitáne, že je lepší být svobodným mužem a od dobré rvačky k dobré žranici vést život řádného žoldnéře..."

"Máme teď na krku asi půldruhé tisícovky takových řádných mužů," probral se Xin z melancholie.

"A kolik bojovníků máš ty, kapitáne?"

"Necelých pět set."

"Ale!" Hamniš teatrálně obrátil oči v sloup. "Věděl jsem, cítil, že v tom mém novém kontraktu je nějaký háček!"

"Postupují dvakrát rychleji," dodal kočkodlak.

"Tak to na vás mají velkou chuť..." vychutnával Hamniš křupavou houbu. "Copak jste jim provedli, že tak spěchají? Přece se ještě nestačili dozvědět, že tady vaříme..."

"To je dlouhý příběh a určitě se ti nebude líbit."

"Máš nějaký plán, kapitáne? Půjdeme do hor? Tam je možné bránit průsmyky i malými silami."

"Viděl jsi tady někde nějaké hory?" zeptal se Xin trpce.

"Kdepak, kam oko dohlédne, samá placka," vyprskl Ronijec. "Tak co je s tím plánem?"

"Mám, ale ještě přesně nevím jaký."

"A kdo to ví? Tvůj dvorní jasnovidec?"

"Tak nějak..."

"Aha..." zavrtěl Hamniš hlavou. "Tak dojíme tu polévku, než vystydne, protože zřejmě bude našim posledním potěšením před tím, než nás najdou!"

"Pro pořádek ti povím, že to nemusí být tvůj boj," řekl Xin.

"Jak to, že ne?" podivil se žoldnéř upřímně. "Peníze jsem vzal, propil je, zbytek jsem nechal jedné takové Helze, která je i přes to jméno docela milé děvče, a nechtěl jsem ji nechat bez groše, s holým břichem... Víš, kapitáne, našel se ještě jeden potomek, takže rod bojovníků štěstěny nevymře... Zkrátka, musíme spolu trošku zapracovat! Ale není důvod k nářku, protože místa je tady dost a bude kde umírat!"

"Mezi lidmi mě oslovuj kníže," podal mu Xin ruku.

"Budiž tedy, kníže, kapitáne!"

Stiskli si ruce a opět se dali do jídla. Museli si pospíšet, protože zvuky pochoduující kolony - skřipot vozů, volání kočovníků a křik dětí - se už přiblížily.

Potom Hamniš odešel, aby se přivítal se starými známými. Při pohledu na Sara začal hned nabíjet kuši.

"Človíčku, drž se ode mne raději stranou," doporučil mu věcně.

"Proč?" podivil se lotřík.

"Prostřelím ti lebku za ušima, tak se umírá nejrychleji..." kamenný výraz a vážný, vpravdě katovský tón a každý Hamnišův pohyb dokazovaly, že nežertuje. Ani Xin, který stál vedle, by na to nevsadil ani zlámáný groš.

"Proč?!" Vyděšený Saro ustoupil o několik kroků.

"Máme přece dohodu..." odpověděl klidně Hamniš. "Chceš ji mezi oči?"

"Jakou dohodu?!" vypískl vyděšený lotřík.

"Nechtěl jsi, aby tě v tom městě chytily živé mrtvoly, vzpomínáš si? Tehdy jsem ti slíbil rychlou a lehkou smrt, že tě zalije tma. Teď jsi požíráním blínu ze sebe bezmála udělal živou mrtvolu, je tedy čas splnit dohodu..." V kuši to kovově cinklo a na horní vodítko vyskočila šipka.

Lotřík vyrazil k útěku a současně zasvištěla tětíva.

Saro pronikavě zaječel a stanul jako přikovaný. Když mu po chvíli došlo, že ještě žije, nedůvěřivě si ohmatl hlavu a teprve potom zahlédl šipku zabodnutou hluboko do země mezi svými nohama. Pomočil se do kalhot, jeden z diváků této události vybuchl smíchem. Saro stál v louži moči a vypadal, jako kdyby se právě probudil.

"Chce žít, takže z něho bude člověk," řekl Hamniš Xinovi. "Nic tak dobře neléčí vzrušení a hloupé výstřelky jako špetka opravdového strachu před smrtí... Nu, človíčku..." poplácal Sara po zádech. "Tak co bude s tím blínem? Budeš to svinstvo žrát dál?"

"N... ne..." drkotal zuby právě vyléčený pacient.

"Tak mi dej ten pytlík."

Roztřesený Saro sundal z krku váček se semeny blínu. Hamniš ho rozvázal a rozmáchlým pohybem vysypal obsah do křoví. Prázdný váček zastrčil lotříkovi do kapsy kamizoly a pečlivě ji uhladil, aby se látka narovнала.

"Človíčku, už jsi udělal to, co ti přikázal náš kapitán?"

Zavrtěl hlavou.

"Tak si jdi převléknout kalhoty a potom rychle udělej, co máš! A nezapomeň, že druhou šipku už nepromarním..."

Saro prkenně odešel.

"Tak co ještě musíme dneska zařídít?" ohlédl se Ronijec na kočkodlaka.

Xin nestačil odpovědět, protože se právě ozvalo zabučení rohu pozorovatele na Věžovém vozu. Okamžitě se tam rozběhli.

"Před námi jde jiný kmen!" zvolal strážce, když zahlédl kočkodlaka.

"Nejsou to žoldnéři Zářícího?!" ujistil se Xin.

"Určitě ne! Štěpní národ jako my! Sejdeme se za půl hodiny pochodu!"

Náhodná setkání kočovných kmenů bývala běžná, jejich průběh i provázející obřady určovaly prastaré štěpní zvyky. Tradice přikazovala vypat se vzájemně nejprve na cestu ke Státu. Během této úvodní rituální rozmluvy se dohadoval význam slov, která se v různých kočovných dialektech lišila hlavně způsobem vyslovování hlásek. K tomu sloužily další otázky a odpovědi, a ty měly zjistit, který z obou kmenů zná lepší cestu ke Státu a který přikládá této snaze větší význam. Současně probíhala demonstrace počtu a síly obou stran. Na tom záleželo, jestli budou zachovány rovnoprávné vztahy nebo kmen rozhodně slabší se podrobí vůli silnějšího. V případě pochyb problém vyřešilo několik rituálních soubojů mezi nejlepšími bojovníky obou stran. V úvahu přicházelo spojení, zaplacení výkupného za právo bezpečného rozchodu nebo rozdělení do nových kmenů, v závislosti na ideových, náboženských a vojenských událostech. Tak probíhal život v Nesmírné stepi Prvního světa.

Kmen, který potkali, byl rozhodně méně početný a hůř vyzbrojený. Bylo to zřejmé záhy po tom, co Nejstarší duchem obou stran usedli proti sobě a zahájili úvodní rozhovory. Za Ampekerovým soupeřem se shromáždila necelá stovka pěších bojovníků, jejichž hlavní zbraní byly štíty, hole a oštěpy. Při pohledu na tři setniny ozbrojené jízdy, která se za třesku zbraní postavila do trojřádu za Ampekerem, jeho partner okamžitě zaujal pokornou pózu i tón a požádal, aby tak silný kmen vzal jeho lidi pod ochranu.

Při pohledu na to, jak se jejich představitel dotýká před Ampekerem čelem země, zarazili cizí bojovníci oštěpy ostřími do hlíny, odložili štíty a poklekli najedno koleno. Tu Hákonůž, Hamiš a Leboun přinesli štít, na kterém stál kočkodlak, aby mohl přijmout hold svých nových poddaných.

Ceremoniální formality ještě chvíli pokračovaly, protože Nejstarší duchem museli navíc projednat otázku cesty ke Státu, a také zde převážila vize provázející kočkodlakův kmen. Nakonec Xina, ujistili, že "všechna krev, potrava i všechny ženy" tohoto národa se stávají jeho vlastnictvím. V odpovědi udělené prostřednictvím Ampekera kočkodlak velkomyslně dovolil nováčkům, aby si ponechali své zásoby i ženy, a ujistil je, že krev bojovníků "bude prolévat s rozvahou". Oni mu za prokázanou laskavost okamžitě darovali tři mladá děvčata pro "radost a rozkoš", která nesměl odmítnout. Okamžitě jo však předal do péče Amarelis.

Sjednocení kmenů proběhlo plně za podmínek Xinova národa. Protože nováčci nemohli darovat nic zvláštního kromě sebe - neměli totiž dobré koně ani dost těžných zvířat či pořádných zbraní znamenalo to, že po dobu jednoho roku budou mít postavení polootrockých sběračů poživatin, bez práva hlasovat v radě starších. Bylo to nejnižší místo ve společenské hierarchii, jaké za Xinovy paměti bylo přiznáno skupině připojující se ke kmeni. Přesto byli nováčci spokojeni, protože se ukázalo, že před půl rokem se setkali se silnějším kmenem, který je prostě oloupil - museli mu dát většinu majetku i nejhezčí ženy, načež jim jako odměnu odmítl ochranu a vyhnal je s tím, ať jsou rádi, že vyvázli živí... Takové příživnické loupežné kmény se vyskytovaly ve stepi dost často, ovšem když narazily na silnější, než byli sami, spravedlnosti byl rychle dán průchod. Vůdci lupičských hord dokázali hodně a úžasně hovořit o své touze po Státu, ovšem vždycky se mezi nimi našlo dost ublížených a zotročených, kteří se v této chvíli přestali bát, odhalili pravdu a požadovali trest. Potom se ve stepi vyskytovaly skupiny napůl vyhladovělých zavrženců s useknutými rukama, kteří se museli živit trávou a listím, nebo celé háje koster naražených na kůly.

Ačkoli to nováčci netušili, vnesli do společenství něco velmi cenného, totiž znalost nejbližšího okolí. Vyšlo to najevo, když se koncem ceremonie setkali Strážci paměti generací, čili slepý Kamo ze strany Xinova kmene a jistý Hagro - poloslepý, který neviděl dál než na vzdálenost natažené ruky. Oba usedli na okraj líně šumícího potůčku a s jemnými údery prstů na maličké bubínky si začali recitovat v paměti uchovávané legendy a prozpěvovat písně. Tak se kočkodlak a jeho kočovníci dozvěděli, kam dorazili!

Noví soukmenovci se sešli s Xinovým národem ze strany jejich pravé ruky a jak se ukázalo, nebyla to náhoda. Připojený kmen celé generace kroužil kolem prostoru, který nazývali Poušť změn. Přemisťovali se vždy v pásu širokém jeden den cesty od hranice tohoto místa a vždy na stejnou stranu; tento způsob putování pak pokládali za náhražku Státu. Při setkání kmenů byla Poušť změn před kočkodlakovými lidmi půl dne pochodu. Okamžitě o tom zpravili Xina, který po krátkém rozhovoru s Hagrem zjistil, že Dar cesty, který dostal v zásvěti, ukazuje cestu přímo do středu Pouště změn...

Při dotazu, co je v Poušti změn, Hagro nejprve zazpíval píseň o zvláštní řece, která neteče dopředu, ale jako had se kroutí ve štěpní trávě, potom zarecitoval poemu o horách rostoucích před očima a otevírajících se údolích...

Kočkodlak přikázal přivést Ampekera a Ničra, přizvali i tři nejzkušenější lovce z nově připojeného kmene.

"Do Pouště změn se nechodí!" prohlásil rozhodně jeden z nich jako odpověď na Xinův dotaz, jestli tam lovili. "To je místo, které patří bohům, jejichž hněv je snadné vzbudit!"

"A jak poznáte její hranice?"

"Podle změn," odvětil lovec.

"Jakých změn?" naléhal kočkodlak.

"Pomalé probíhá rychle," řekl jiný.

"Mluvte zřetelněji ke svému knížeti, pokud nechcete být potrestáni!" pokáral je Ampeker.

"Kameny obrůstají mechem před očima," řekl první lovec.

"Cože?" zeptal se Ničro.

"Ano... díváš se na kámen... stojíš, otočíš hlavu, zase se díváš, a on je celý v mechu, tedy změnil se a je třeba odejít,

poděkovat bohům za varování... aby se nerozhněvali..." mluvil nesouvisle lovec.

"Nebo železný oštěp před očima zrezaví," doplnil jiný.

"Že by tam čas plynul jinak?" zamyslel se Ampeker.

Lovci na sebe pohlédli. Nevěděli, co mají odpovědět.

"Poušť změn je tabu," vmísil se posléze třetí, který dosud mlčel. "Uvidíš změny a vrátíš se. Není třeba se na nic ptát. Uvidíš, odejdeš..."

"Já jsem ten, kdo rozmlouvá s duchy!" prohlásil rozhodně Ničro. "Mou věcí je ptát se na tabu."

"Musíte mluvit se šamanem," odpověděl lovec.

"A kde je váš šaman?"

"Odešel s těmi, kteří nám vzali meče, voly a ženy."

"Nyní jste tedy povinni prokazovat úctu mně," řekl Ničro. "Udílím vám svolení mluvit o tabu. Vyprávějte, jak nejlépe umíte!"

"To je mimo lidský rozum!" zrozpačitěl první lovec.

"Ampekere," nevydržel to Xin. "Můžeš se jich ptát tak, aby ti rozuměli?"

"Zkusím to..." uhladil si stařec šedivé vousy a otočil se k trojici lovců. "Stalo se někdy, že přesto někdo vstoupil do Pouště změn?"

"Vběhl mladý a vyběhl starý..." zapěl Hagro dříve, než se lovci stačili poradit. "Bohové mu však byli nakloněni a když jim přinesl dary, vrátili mu mládí! Jiným však tuto milost ukázat nemohou..."

Lovci jeden přes druhého přitakávali.

"Ampekere!" znervózněl Xin. "Pověz těm hlupákům, že už mohou odejít. Budeme rozmlouvat jen se Strážcem paměti!"

"Kolik času tehdy uplynulo pro ty, kteří čekali na toho, co odešel získat mládí?" otázal se Nejstarší duchem po odchodu lovců.

"O tom píseň mlčí," odvětil Hagro.

"Tak nedošlo k ničemu zvláštnímu," usoudil Ničro. "Jinak by o tom Strážce paměti složil píseň."

"A co když tomu bylo tak, že mladý lovec vstoupil do té pouště a vrátil se z ní pořád mladý, ale mezitím v jeho kmeni uplynulo mnoho let a navrátilcec našel své děti staré a vnuky v rozkvětu?"

"O tom píseň mlčí," opakoval Hagro.

"Když se v Poušti změn nikdo nikdy neztratil v čase, znamená to, že tam čas neplyne jinak..." uvažoval nahlas Ampeker. "Pokud zrychlí, hned zase couvá..."

"O tom mluví má píseň!" promluvil náhle Kamo a začal poklepávat na svůj bubínek. Delší dobu naslouchal slovům, probouzel paměť opakováním rytmu, až posléze zarecitoval: "I prošli cestami, na kterých se děvčata stávala stařenami a opět děvčaty, a ze synů u prsů matky za jedinou noc vyrůstali udatní bojovníci, kteří se ve dne opět stávali dětmi..."

"Není to jen metafora?" zeptal se Xin Ničra. "Hra slov, která se nesmí brát doslova...?"

Šaman zavrtěl hlavou.

"Však prošli, minuli, odvahu v srdci měli," prozpěvoval Kamo. "Když potom pečlivě léta svá počítali, nikomu nechyběla ani nepřibyla... Je to hodně stará píseň," dodal slepec nakonec a odložil bubínek. "Rytmus i zvuky už zestárlý, ale určitě to takové někdy muselo být!"

"Neprošel Pouští změn jiný kmen?" zamyslel se Xin. "Ale je to určité píseň o Poušti změn? Znáš podobnou?" otočil se k Hagrovi.

Strážce paměti přikývl a zazpíval:

"Těhotná Asla v bolesti přehlédla znamení. Toužila povít o samotě, ale zašla daleko... s nemluvnětem usnula, v náručí muže se probrala..."

"Stal se ten muž opět dítětem?" zeptal M", rychle Ampeker.

"...krvesmilníkem ho prohlásili, oštěpy probodali a popel jeho zdupali..." dokončil Hagro.

"Teď už chápu, proč vědí tak málo o Poušti změn, přestože žijí tak blízko ní..." zamyslel se kočkodlak.

"Bojí se tabu," odvětil vážně Ničro. "Nelze je odsuzovat. Lidé se vždycky báli změn. Změna je opravdu veliké tabu..."

"Ale my tam jít musíme," řekl Xin.

"Určitě?" pohlédl na něho zkoumavě Ampeker.

"Určitě," přikývl kočkodlak.

"A jako ukazatel budeme mít jen úryvek staré písně," vzdychl Nejstarší duchem.

"Máme dát v sázku životy tisíců lidí?"

"Když tu cestu ukázali bohové..." nedokončil Ničro.

Zavládlo mlčení.

"Hola, kapitáne, tedy kníže, k čertu! Rychle sem!" ozval se Hamišův křik.

Ronijec přiváděl potácejícího se Sara. Ještě než došli, lotřík mu vyklouzl, padl na všechny čtyři a začal zvracet. Xin už byl u nich.

"Co je mu?" zeptal se. "Zase něco sežral?"

"Pově... děděl jsem j... jí," bojoval Saro s křečemi. "Jak jsi chtěl... těl, ...pitáne, po... ově... děl..."

"Něco mi řeklo, abych na něho dohlédl," vysvětlil Hamiš, "dával jsem tedy pozor, když podle tvého příkazu šel promluvit s děvčetem. Povídali si dlouho, neposlušal jsem, jenom zdálky pozoroval. Najednou padl k zemi a ona utekla."

"Praštla, ho do hlavy?" pohlížel Xin zkoumavě na lotříka.

"Ne, určitě ne, stála před ním a zřejmě se ho vůbec nedotkla."

"Co se ti stalo?" otočil se Xin k lotříkovi.

"Do hla-avy se mi záry... yla..." zvracel Saro žluč.

"Cože?" podivil se Hamniš.

"Počkej, asi chápu," utišil ho Xin. "Řekl jsi jí, kdo je a co ji čeká, a najednou jsi ji slyšel ve své hlavě?"

"A... ano!" kašlal Saro.

"A obrátilo ti to rozum vzhůru nohama?"

"Ano..." nadechl se lotřík.

"Probudila se!" prohlásil Xin a ohlédl se na Ničra a Ampekera. "Musím odejít!" křikl na ně. "Poradíme se později! Odved' ho k Assisovi," prohodil přes rameno Hamnišovi a rozběhl se.

Kočovníci se chystali ke spánku. Vozy postavili do kruhů nebo čtverců a tak z nich vytvořili dočasné ohrady pro koně a dobytek. Zapálili ohně, postavili stany. Křik a svolávání dětí už trochu utichly, začali štěkat psi.

Xin rychle proběhl tábořem a na chvíli se zastavil ve stepi na druhé straně. Zavřel oči a zaposlouchal se do smyslu přítomnosti. Volání Najši zachytil okamžitě - napůl pláč, napůl skučení. Živočišná i lidská povaha se zmítaly v jejím těle i duchu jako šílené. Prozatím, ve dne, nemělo mít zvíře navrch, ale lidská povaha Najši byla příliš slabá, aby je zastavila. Všechno lidské se v ní choúlilo strachem i zoufalstvím a uvolňovalo prostor démonickým instinktům. Dívka utekla a schovala se, ovšem kočkodlak ji vypátral ihned. Nalezl ji v porostu několik set kroků od tábora, poškrábanou, uplakanou a s pěnou u úst. Střídavě drásala nehty půdu, bušila hlavou do země, choúlila se jako embryo a opět se zmítala v návalu šílenství. Xin se postavil nad ni a soustředil se.

Uklidni se! vyslal mentální příkaz. Slověům určité nerozuměla, ale výzvě k poslušnosti jistě ano.

Odpověděla mu nárazem vlny zuřivé nenávisti, hněvu, žalu a zoufalství. Na rozdíl od Sara byl kočkodlak připraven a věděl, co dělat. Okamžitě všechno odrazil zpátky, až se Najša zkroutila v dalším návalu křečí.

UKLIDNI SE!!! Sevřel jí mysl silou své vůle.

Znehybněla a pohlédla na něho dokořán otevřenýma očima. Natáhl ruku, pomohl ji vstát, potom jí rukávem vlastního kabátce jemně otřel obličej. Zdálo se, že už je po všem, ale Xin věděl, že klid je jen zdánlivý.

"Najšo!" oslovil ji a klidně jí pohlížel do očí. "Najšo, Najšo, vrať se sem!"

Zdálo se, že rozumí, přestože suminarsky neuměla. Vzhlédla živěji, pohnula ústy ve snaze se usmát nebo něco říct.

"Musíš být silná, Najšo," držel ji v náručí a stále opakoval její jméno. "Už nejsi dítě. Ovládni se, Najšo!"

"Včil su?" zeptala plačky.

"Musíš být dospělá, Najšo! Staň se ženou!"

"Včil su?" opakovala trochu rozhodněji.

Naklonil se k ní a jemně ji políbil. Chvíli mu polibek nejistě oplácela, ale pak se polekala nového pocitu, mentálně vycouvala a Xinovi přímo vybuchla do obličeje syčící hlavou kudlankodlačky. Hmyzí čelisti se otevřely do plné šíře ve snaze vykousnout mu oči.

Očekával to a stejně rychle se proměnil v kočkodlaka. Okamžitě se jí zakousl do ústního otvoru a stiskl zuby na pravém žvýkacím svaly, znehybnil ho a znemožnil mu kousat. Napůl lidský, napůl hmyzí hybrid sebou trhl. Přidržel si její spáry a ohnul, až oba upadli. Xin pocítil, že démonická proměna zalévá celé Najšino tělo. Úkosem zahlédl, jak se jí pravé předloktí mění v zoubkovanou chitinovou šavli. Popadl ji spáry za zápěstí a přidržel, potom se z ní skutálel a přimáčkl druhou horní končetinu. Napjala se, trhla sebou, drásala trávu hmyzími drápky, ve které se jí změnila chodidla, ale nepodařilo se jí Xinovi vytrhnout. Ve dne ještě neměla dost síly. Ostatně se neproměnila úplně. Hlava kudlankodlačky stále pohlížela na Xina vyděšenýma lidskýma očima.

Xin vyčkal, až mine první výbuch zuřivosti, až se hmyzí končetiny opět změní v nohy a křivé šavle v ruce. Uvolnil stisk čelistí a dovolil, aby se jí obličej proměnil v lidský. Sám také odvolal proměnu.

"Najšo..." pronesl mírně.

Její nadpřirozená proměna však neustoupila docela. Zmizely jenom hmyzí znaky, vyzývavá ženskost zůstala. Ňadra měla nyní čtyřikrát, pětkrát větší. Pod potrhanou látkou šatů se ostře rýsovaly veliké bradavky. Odkryl je, byly zbarvené jako u kojící ženy, začal je líbat, naběhly a trčely ještě víc, Najša vyjekla a potom zhluboka vzdychla, poddala se vlně potěšení. Obě dlaně vnořila do stále ještě naježené srsti na Xinově krku.

Vnímá, jak se vlivem jeho laskání probouzí v Najši ženskost - nová síla spoutávající zvířecí povahu a poskytující oporu lidskosti. Aniž jí praštili líbat Ňadra, zvedl jí sukni, dotkl se horkého, mokrého klína a začal jí mnout poštěvácěk veliký jako půl palce. Najša vzdychla a roztáhla nohy. Kdyby měl spoléhat jen na dotyk, přísahal by, že se jedná o zralou ženu, neobyčejně rozvinutou, která porodila mnoho dětí. Věděl však, že je panna. Rozepnul pás a jemně do ní vstoupil, otevřela se snadno, kluzce. Najša na okamžik znehybněla, Xin také, obával se další proměny, ale ona, jen spojila lýtka na jeho zádech, roztřásla se, přitiskla se k němu a zavřela oči.

Hodně krvácela, takže skončil brzy. Měl pocit, že každý jeho pohyb v ní jí neposkytuje rozkoš, ale úlevu. Najša na sobě nedávala znát bolest ani vášně, přímo se propadala do blaženosti a uspokojení. Xin si na závěr dával pozor, aby nepřirážel příliš prudce, protože hýždě měla celé mokré od krve, nezměnil tedy rytmus ani při vypouštění semene. Najša však ten okamžik instinktivně vystihla a usmála se na něho.

Potom odpočívali, pohlíželi si do očí, a její tělo, rozkvetlé nadměrnou, přímo karikaturní ženskostí, se pomalu opět měnilo v tělo mladičké dívenky. Současně s koncem proměny ustalo i krvácení z protrženého lůna. Naštěstí jí vyhrnul sukni dostatečně vysoko, takže nenasákla krví. Najša se otřela hrstí trávy, potom se mlčky vrátili do tábora. Xin ji doprovodil do Čemova stanu.

Lovec seděl u ohniště a dlouhal se klacíkem v uhlicích. Nepatrně se Xinovi uklonil, na nic se neptal. Dívka okamžitě usedla k Čemovi a přitulila se mu ke zdravé ruce. Ještě jednou se na kočkodlaka usmála a zahleděla se do plamenů.

Xin odešel a teprve teď pomyslel na Amarelis. Zrychlil krok při pomýšlení, co řekne... připadalo mu, že má svou

nevěru napsanou na čele. I když, na druhé straně - mohl jednat jinak? Vzpomněl si však na společnice nevinnosti a když se blížil ke svému stanu, byl už docela pokorným kočkodlakem, připraveným strávit zbytek noci na stromě, pokud to bude přání jeho paní...

Udivil ho tedy sborový dívčí smích, zaznívající ze stanu. Vstoupil dovnitř a zastihl Amarelis ve společnosti tří děvčat, která dostal darem dnes odpoledne. Dívky byly úplně nahé, do vlasů měly vpletené květiny, pily víno a seděly na jejich manželském loži... Při pohledu na Xina si začaly něco šeptat a rozchichotaly se ještě víc. Vedle stála Amarelis v obvyklém úboru, držela skleničku s vínem a zřejmě právě dokončila nějakou řeč. Xin zůstal jako zkamenělý.

"Muži můj," řekla Amarelis s úsměvem. "Když jsi přijal ty tři panny, musíš z nich učinit své ženy."

"Ale ony patří tobě..." odpověděl rychle.

Amarelis zavrtěla odmítavě hlavou.

"Zase zapomínáš naše zvyky, miláčku. Pokud znevážíš dar svých nových poddaných, nebudeš moci později očekávat, že ti zůstanou věrni. A každý dar je třeba používat podle jeho určení, meč v bitvě, ženu v posteli..."

Rychle k ní přistoupil a objal ji.

"Ama..." zašeptal užasle. "Jestli si myslíš..."

Pohlédla na něho klidně, ale velice vážně.

"Nebudu pořád tak krásná jako v prvním roce manželství," řekla. "Léta a dítě, které přijde na svět, mi rychle vezmou krásu, tím spíše, že budu muset krmit také Arpiiny děti..."

Potrásal hlavou, hledal slova, jak ji přerušit. Nedovolila mu, aby je našel.

"Pořád však budu tvá žena, kněžna, možná královna, a pořád budu myslet na tvou rozkoš. Až jednou už nebudeš chtít mé tělo, najdu ti jiné, mladší."

"Ale ne dnes!" vymáčkl ze sebe.

"Ale ano. Myslíš, že nevidím, jak tě už několik dní trápí těžké myšlenky, které mé laskání nedokáže zahnat? Jsi kníže, neseš větší tíhu, máš proto nárok na větší rozkoš a zapomenutí, než ti může poskytnout jen jedna žena, i kdyby byla do tebe zamilovaná jako já. Proto si odpočiň, miláčku, napij se vína a přesvědči se, jak milé společnice to jsou..." ohlédla se na dívky, které na ně vyčkávavě pohlížely. "Já se ostatně záhy nebudu smět přiblížit k muži, takže je dobře, že mě má kdo zastoupit..." vykročila k východu.

"Kam jdeš?" zeptal se.

"Nikam daleko, ani neodcházím uražená," odpověděla. "Buď klidný, jsem tvá a vrátím se." Amarelis odložila skleničku a opustila stan.

Xin bezděčně vykročil za ní, ale druhý krok už neučinil. Tři mladé kočovnice vyskočily a zastoupily mu cestu se spoustou těžko srozumitelných slov, v nichž dominoval tón rozhodného protestu. Než se stačil ohlédnout, stáhly z něj oděv, osvěžily ho mokkými ručníky, vtiskly mu do ruky sklenku s vínem a zatáhly ho na lože. Celou dobu něco povídaly, ale Xin nehodlal zkoumat odlišnosti jejich nářečí. Došel jednoduše k závěru, že jsou hloupé. Rozhodl se, že ulehne a nechá je, ať si s ním dělají, co budou chtít.

Lhostejnost z něj spadla okamžitě, a podceňovat je také přestal velmi rychle, když mu dvě z nich s překvapující dovedností začaly střídavě sát úd. Až zapochyboval, že jsou panny... Avšak byly, protože později zjistil, že pocházejí z kmene, kde žena smí muže, který není jejím manželem, beze ztráty cti poznávat výhradně ústy... V době, kdy kočkodlak zjišťoval omamně odlišnosti stepních zvyků, třetí dívka se vzrušovala energickým třením paty o své lůno. Potom rozvášněna odstrčila od Xina své družky a obkročmo na něho usedla.

"Já... Galra!" vykřikla své jméno v okamžiku ztráty panenství.

Po delší době uvolnila místo další.

"Já... Enerla!" vyjekla druhá.

"Já..." zaváhala třetí, ale družky ji uchopily za boky a energicky narazily na kočkodlaka. "Biféér! táhle vykřikla svou bolest.

Xin gestem obě odsunul a věnoval se Biferle stejně jemně jako před hodinou Najšc, takže i tato dívka zapomněla na strach a bolest. Jí také první daroval své símě. Aby potom neztrácel čas, proměnil se v kočkodlaka a dokončil první milostné spojení s Enerlou a potom s Carlou. Vzápětí se dalšího objetí dožadovala Biferla. Obě zbývající si udeřaly přestávku jen proto, aby se napily vína...

Postupem času byla děvčata pořád rozvášněnější, ale toho večera čekalo Xina ještě jedno překvapení. Do stanu totiž najednou vstoupila Amarelis a přerušila hrátky několika mímými pohlavyky. Bylo to zřejmě předem dohodnuto, protože děvčata poslušně vyskočila z lůžka, oblékla si košile a po rozloučení s kočkodlakem se rozesmátá rozběhla do stanu, který jim byl přidělen. Když zůstali sami, Amarelis shodila z ramen plášť. Pod ním neměla nic.

"Snad sis nemyslel..." poklekla k okraji lůžka a sklonila se nad ním, "...že ti dnes dovolím zapomenout, že máš také manželku?"

"Ty jsi nejkrásnější..." šeptal a hnětl ji nadra. Nezapamatoval si okamžik, kdy se skutečnost změnila v sen.

Potom spal jako prokletý osikovým kůlem. Hluboce, bez zneklidňujících vizí, které ho poslední dobou trápily, a mnohem déle než jindy. Když se probudil, byl už den a ve stanu bylo světlo. Byl sám. Zato zvenku doléhal hovor mnoha ztišených hlasů. Slovům nerozuměl, ale poznal Hamniše a Ampekera, nepochybně tam bylo ještě několik dalších osob.

V jednu chvíli do stanu nahlédla Amarelis, usmála se na Xina a rychle ustoupila.

"Náš kníže se už probudil," oznámila. Hlasy výrazně zesílily. Lidé shromáždění před stanem ho z úcty nechtěli probudit příliš brzy. Kočkodlak pochopil, že ho čeká ranní audience, delší než obvykle. Těžko však bylo možné se domyslet, o co se jedná, protože dominoval Hamnišův monolog:

"Udělalí jsme to tak: uřízli jsme jí hlavu, nohy a vyvrhli vnitřnosti. Mezitím už začalo vařit mléko se solí, máslem,

routou a pár dalšími bylinami. Tak jsme do vývaru hodili očištěné maso a když začal zase vřít, přidali jsme cibuli, pórek, česnek; pak bylo nutné zmenšit plamen, aby to nepřekypělo. Jakmile se maso začne oddělovat od kosti, vytáhneme je, položíme na podplamenici a ještě pokropíme šťávou z póruku a česneku..." Xin se spěšně oblékal a přemítal, jestli Hamniš sděluje okolí veteránské vzpomínky nebo vypráví dětem drsné pohádky? Když však vyšel ven, ukázalo se, že Ronijec podle svého zvyku vaří něco na ohništi před stanem, a kulinářský výklad je určený Arpii, která dřepěla vedle a soustředěně sledovala veškeré jeho počínání. I Amarelis naslouchala pozorně. O kousek dál se opíral o sudlici Hákonůž, vedle něho pak Ampeker, Ničro, Kamo a Darlen Nejstarší duchem právě přivtěleného kmene, ten se také při pohledu na Xina uklonil nejlouběji. V tom okamžiku došli k přítomným ještě Najša, Assis a Saro. Lotfík vypadal, jako by ho právě odřízli od šibenice, chyběl mu jenom pruh na krku.

"Snídaně bude hned, milostkniže!" zvedl Hamniš hlavu od kouřícího kotlíku.

"Co je to?" zeptal se Xin a upravil si Spár u pasu. "Čirá chuť dějin," odpověděl Ronijec. "Tento předpis na, vařené kuše je starý přesně čtyři tisíce let. Nalezl jsem ho v troskách jisté zmizelé civilizace, ale co to povídám?! Jakápak zmizelá, když po ní zůstaly takové delikatesy: a my tu máme buclatou, vykrmenou koroptev..."

Kočkodlak zachytil vážné pohledy Ničra, a Ampekera, zřejmě nenastala, doba, pro rozkoše podnebí.

"S čím přicházíte?" otočil se k Nejstaršímu duchem. "S příliš vážnou záležitostí, než aby se projednávala před snídaní. Ať náš přítel dokončí své ušlechtilé dílo," odpověděl Ampeker důstojně.

"Opravdu civilizovaný národ!" prohlásil uznale Hamniš a rychle dodal sumnorsky: "Ode dneška je přestávám pokládat za divochy!"

"Má věc být nejvíc skromná," promluvil Darlen. Komolil slova, ukláněl se a kráčel ke Xinovi. "Já ptát se velký kníže, jestli naše panny mu říct svá tajná jména?"

"Ano, řekly," usmál se Xin. "Jména mají hezká a velice se mi zalíbila."

Šťastný stařec se hluboce uklonil a vycouval. "Ale?" podívil se Hamniš. "Tady se tomu říká 'ptát se holky na jméno'? Je to dobré vědět, aby člověk nedostal přes hubu..."

"Jenom u jejich kmene," uklidnil ho kočkodlak a zvažněl, protože k němu právě přistoupila Najša a pronesla něco vážně karijsky.

"Říká, že je připravena," přeložil Saro. Mluvil jen s obtížemi. Najša natáhla ke Xinovi ruku a rozevřela dlaň. Ležel na ní knoflík jeho kabátce, což znamenalo, že zaklínadlo, které poslalo kudlankodlačku na kočkodlaka, je zlomeno a bude nyní možné je odvrátit...

Kočkodlak převzal své vlastnictví.

"Potřebujeme věc, která patřila tomu, kdo zaklel," řekl Assis a podepřel Sara, který se nečekaně zapotácel. "Pak se bude moci Najša pomstít..."

"Vím, že zemřu s ním," dodala dívka.

Xin přikývl s pohledem upřeným do očí mladé Karijky. V jejím pohledu i postoji už nebylo nic dětského. Nyní hodně připomínala Arpii. Obě dozrály předčasně a obě ke smrti. Rozdíl byl v tom, že Arpia dozrála k zabíjení a Najša k tomu, aby zemřela.

"Děkuji ti," řekl.

Saro to blábolivě přeložil.

"To jsou důsledky toho, že najednou přestal žvýkat blín," vysvětlil léčitel na tázavý pohled kočkodlaka. "Dávám na něho pozor," ujistil.

Najša se Xinovi hrdě uklonila, potom objala Sara a odvedla ho do léčitelova stanu. Assis zůstal s Ampekerem a Ničrem. Všichni bez známky sebemenší netrpělivosti čekali, až Ronijec dovaří.

"A zde je mladá dáma po zkrášlující koupeli v mléce!" zvolal konečně Hamniš, širokou lžící vylovil uvařenou koroptev a rozložil ji na silnou, speciálně pro tento účel upečenou podplamenici. "Ještě jí dodám charakter šťávou z póruku a česneku..."

"Vezměte si, ctihodní," otočil se Xin ke stařešinům. Přistoupili, ulomili si symbolický kousek placky a vzali si po soustu masa. Usedli naproti Xinovi, ale nejedli, své porce položili před sebe na znamení, že začalo jednání rady. Nijak nespěchali, dovolili Xinovi ukojit první hlad. Divočina uvařená v mléce a bylinách se přímo rozplývala v ústech.

"Lepší než pečená!" prohlásil kočkodlak a uklonil se mistrovi.

"Zajisté," odvětil Hamniš. "Dříve lidé uměli vařit! Dnes bojují o dobrou kuchyni už jenom žoldnéři."

"Já a, ctihodní Kamo, Ničro a Assis," zahájil Ampeker, "jsme se shodli, že úryvek staré písně je sice nepochybně důvěryhodný, ovšem nestačí, abychom bez obav zavedli celý náš národ do Pouště změn."

"To jste říkali už včera," poznamenal Xin. "K čemu směřujete?"

"Musíme prozkoumat povahu Pouště změn ještě dříve, než tam vstoupíme," řekl Ničro.

"Jak dlouho to potrvá?"

"To je nevhodný dotaz," odpověděl šaman. "Nelze popohánět bohy, kteří mají k dispozici věčnost..."

"Pokud si nepospíšíme, sami se rychle přeneseme do věčnosti!"

"Uvážili jsme i to, kníže."

"Co tedy navrhuje?"

"Utáboříme se na samotné hranici pouště," odpověděl Ampeker. "Tam prozkoumám vibrace přírodní magie a ctihodný Ničro skutečně další šamanskou cestu do zázsvětí, aby se poradil s duchy a démony."

"To zní rozumně..." zamyslel se Xin. "Máme na to pár dní. V případě nutnosti můžeme zkusit Poušť změn obejít."

"Obejit se nedá, kníže," vmísil se Kamo. "Je příliš velká. Z písně vyplývá, že domácí potřebují k obejití celé Pouště změn více než dvě generace."

"Opravdu je velká..." zavrtěl Ničro obdivně hlavou.

"Jako vše v tomto světě," dodal Ampeker. "Velká jako Stát," prohlásil klidně Xin a dělал, že nepostřehl dojem, který na, no jeho slova, udělala. "Máme se jí z vůle bohů zmocnit?" obrátil se k Ničrovi. "Nebo v ní zahynout?"

"To nevím..." odpověděl šaman rozpačitě. "Tak jasnou odpověď nepochybně nedostaneme..."

"Schvaluji váš plán!" rozhodl Xin. "Neodkladně vyrazíme k hranici Pouště změn. Ostatní je na vás."

"Děkujeme ti, kníže, že jsi prokázal přízeň našim slovům."

"Na cestu," hodil kočkodlak do ohně čistě obranou kostřičku.

Tábor kočovníků vyrazil za čtvrt hodiny, protože už od rána bylo vše připraveno k cestě. Prakticky se čekalo jen na to, až se kníže probudí a, vydá rozkaz. Když to Xin zjistil, cítil se hloupě, ale rychle na to zapomněl.

Před polednem ho požádali, aby rychle přijel k věžovému vozu. Kočovník na stožáru tentokrát nevolal .shora, ale rychle sestoupil ke Xinovi a Hamnišovi, který ho doprovázel.

"Kníže," hlásil pozorovatel napjatě. "Dohání nás velký oddíl jízdy! Čtyři sta těžkooděnců, jsou tři, možná tři a půl hodiny za námi. Sluneční signály se však víc nepřiblížily."

Kočkodlak a kušř na sebe zachmuřeně pohlédli.

"Zářící vyslal jako předvoj celé své jezdeckto," procedil Xin zaťatými zuby. "Opravdu ďábelský nápad..."

"Zbrzdí náš pochod, než dojde pěchota..." dopověděl ponuře Hamniš. "A mají nás!" uhodil se zuřivě pěští do otevřené dlaně. "Jako by nás přistihli v křoví se spuštěnými gatěmi!"

7. Jezero času

Kočovníci postupovali trojím tempem. Děti už neběhaly koleni vozů, ale tiše a poslušně na nich seděly. Cestou nikdo nic nesbíral, nanejvýš kameny do praků. Všichni chystali zbraně, nahoře ležely luky, šípy a oštěpy.

"Do Pouště změn nestačíme dojít," určil Ampeker utrápeně. "Bude chybět hodina, možná dvě..."

Xin se kousl do jazyka a neprohlásil, že je to jeho vina, protože spal příliš dlouho. V takových chvílích vůdce nesmí prohlašovat věci možná správné, ale naprosto nedůležité.

"Ty a Ničro vyrazíte napřed," přikázal místo toho. "Vezmete si místního průvodce a pět mladých, rychlonohých bojovníků, kteří nám budou od vás přinášet zprávy. Naši spojenci v zászvětí jistě pochopí, že nemáme čas," pohlédl výmluvně na šamana.

"Udělám vše, co je v mé moci, ale až nastane noc," odvětil Ničro.

"Doufám, že zde do té doby ještě budeme," pronesl Xin.

"Nejspíš budeme," prohlásil Hamniš při pohledu na vozy za sebou. "Ovšem je otázka, jestli potom dokážeme jet dál. A jestli to vůbec bude mít cenu?" pohlédl zamračeně na šamana a Ampekera. "Pokud jde o mě, raději se nechám zamordovat dobrým železem než nějakou rozbouranou magií, která někdy lidi ani nedokáže pořádně zabít!"

"Tam to není takové jako v Pustých horách," utěšil ho Xin.

"Kdo ví..." pokrčil rameny Ronijec. "Musíme se rvát, tak se budeme poradno rvát až do konce!"

"Tuzemci řekli, že cestou je velké jezero ve tvaru srpů," řekl Ampeker. "Na jeho břehu by bylo možné postavit kruh z vozů. Nemělo by být daleko..." vztyčil .se ve tšmenech a pohlédl k obzoru.

K jezeru se dostali asi za tři čtvrti hodiny.

"Opravdu," zhodnotil Hamniš, "místo se dá bránit a je pro nás dost velké. Ale ta pláň se mi nelíbí..." obsáhl širokým gestem step na straně srdce.

Krajina zvolna klesala k prohlubni jezera a vytvářela rozlehlou travnatou rovinu, hladkou jako stůl, uprostřed zpešřřenou velkým olšovým hájem. S výjimkou těchto stromů to bylo místo jako stvořené pro drtivý útok. Lesík však mohla jízda snadno objet.

"Smetou nás a zaženou do jezera," usoudil Xin.

"S vozy asi ne," svažtil Ronijec obočí, "ale když dojedeme ke břehu, už nás odtud nepustí. Když se u jezera opevníme, postačí jim, aby nás hlídali a zaútočili, kdykoli se pohneme. Nebude možné rozestavit, vozy a vyjet s nimi zpátky do stepi. Potom přijde jejich pěchota, zaútočí a utopí nás jako krysy. To místo je odporná past!"

"Když budeme mít, dost vody, třeba se ubráníme?" nadhodil Ampeker.

"Se vši úctou, dědo, ale nevíte, co je to žoldněřské vojsko!" nadskočil Hamniš. "Na vás jim postačí jeden útok. A kdyby ne, po odražení dvou tří útoků ztratíte většinu bojovníků a ženské s dětmi se budu muset bránit samy, tedy ne moc dlouho..."

"Ale my musíme stát u břehu!"

"Nepochybně," souhlasil s ním Ronijec. "V holé stepi, bez vody pro dva tisíce hub a tisíc zvířat nás rozmetají jako plívy za pár dní a nocí. Ani nebudou muset čekat na pěchotu. Spadli jsme jako maso do kotlíku, stačí nás jenom posolit!"

"Já si ale myslím, že posolíme my je..." řekl Xin ironicky. "Vidiš ty stromy?" ukázal na háj uprostřed pláně.

"Klíčová pozice," domyslel se ihned Hamniš. "Jestli nás budou chtít udržet u jezera, musí zabrat ten hájek!"

"A když ho obsadíme a udržíme my?" zeptal se kočkodlak.

"Pak budeme mít manévrovací prostor a dost místa k opětovnému postavení vozů do pochodové kolony," odpověděl žoldák. "K čertu, kapitáne! Neskládej mi tady důstojnické zkoušky, ale dejme se do díla!"

"Co chcete dělat?" zeptal se Ničro.

"Budeme současně bránit hradbu vozů u jezera a tyto stromy," vysvětlil Xin.

"Rozdělíte bojovníky," poznamenal dosud mlčící Hákonůž. "Možná jich nebude dost k obraně jednoho i druhého současně."

"Nebude třeba bránit stromy a vozy současně," odpověděl Hamniš. "Nejprve se s námi musí servat o ten les! Máme dost, jízdy k udržení pole mezi hájem a táborem."

"To je asi sto padesát kroků," ocenil Ničro.

"Právě tolik potřebujeme, abychom odtud unikli do té vaší pouště, pokud bude stát za to!"

"Pod podmínkou, že je předtím pořádně pocucháme," podotkl Xin.

"Samozřejmě!" přikývl Ronijec. "Musíme jim pobít co nejvíc koní!"

"Hákonoži!" rozkázal Xin. "Vezni své pěšáky a porubejte ty stromy. Udělejte z nich šikmo zátarasy..."

"Ale pořádně je připevněte ke kmenům, aby se nedaly odtáhnout," dodal Hamniš.

"Rozkaz, kníže!" Hákonůž otočil koně.

"A vy, ctihodní, se připravte na, cestu!" pohlédl kočkodlak na Ampekera a Ničra. "Náš život; je ve vašich rukou!"

Šaman i Nejstarší duchem si beze slova položili ruce na srdce.

Za bušení seker sjížděly vozy kočovníků postupně k jezeru a stavěly se podél břehu do plochého oválu s prostorem uprostřed. Xinova obrněná družina se soustředila na rovinu mezi vznikajícím táborem a hájem, kde kmitali Hákonožovi střelci a halapartníci. Kočkodlak k sobě povolal velitele jízdy. Datro i Alkrau se nemohli dočkat bitvy, na Lebkounovi jako obvykle nebylo nic znát.

"Až skončí rozestavování vozů, vy, Datro a Alkrane, vezmete své muže do tábora a, necháte je sestoupit z koní tak, aby vás nebylo vidět."

"Neudeříme první?" zeptal se rozčarovaný Alkran. "Udeříte," usmál se Xin, "ale až na mé znamení. Oni si myslí, že máme jenom stovku jezdců, a my se nebudeme hned chlubit, že jich ve skutečnosti máme tři sta. Lebkouně, budeš stát se svými muži před vozy a budete předstírat, že chráníte tábor." Strašidelná hlava přikývla.

"Datro, poručíš všem pěšákům v táboře, aby bránili vozy a v žádném případě nevybíhali za námi do pole. Urči podle svého uznání muže, kteří na to dohlédnou."

"Budou reptat, že zůstali se ženami," poznamenal mladý setník.

"Nejsou vycvičení, tak ať sedí s luky a oštěpy na vozech a nepokoušejí se bojovat s opravdovými vojáky!" prohlásil Xin rozhodně. "Pověz jim, že musí bránit ženy a děti, kdyby v rozruchu některý oddíl zaútočil na tábor. A okamžitě potrestej každého, kdo neposlechne!" Datro si položil ruku na srdce. "Jedněte podle rozkazu!" přikázal Kočkodlak a odjel do hájku, který Hamniš a Hákonůž proměňovali v malou pevnůstku. Spolu s ostatními zde pracoval Vůl, který pod dozorem Hory přenášel kmeny zrubaných stromů na určená místa a stavěl záseky.

"Ženy s praky bych poslal na vozy," přistoupil Hamniš ke Xinovi na koni.

"Ne, protože Arpia podle zvyku musí bojovat po Hákonožově boku a ony jí podléhají," odmítl kočkodlak. "Raději jim vytvoř místo, aby mohly roztáčet praky."

"Zvláštní zvyk, ale budiž," souhlasil nerad Ronijec. "Ty bys nechtěl mít v boji společníci?" "Měl jsem dvě," zamračil se žoldněř. "A žádná nepřežila. .. Co ostatně zmůže prak proti vojákovu v brnění?" změnil téma.

"Jen se neboj, uvidíš, co dokážou," uklidnil ho kočkodlak.

"Ale to telátko," ohlédl se Hamniš na Vola, "musíme poslat pryč. Málokdo dokáže natahovat kuše rukou, ale prý se bojí krve?" "To je pravda."

"Tady jí bude spousta, a kdyby ho nedejbože někdo poranil, zešílí uprostřed bitvy a nadělá třísky z nás i z našich šancí..."

"Máš pravdu," souhlasil Xin. "Co radíš?"

"Ať natahuje kuše schovaný za vozy. Pošlu s ním tři kušeře a čtyři kuše, aby střelba odsýpala. Bude dobré mít několik střelců u jezera. My si tady nějak poradíme."

"Výtečný nápad!" souhlasil kočkodlak a popojel k Hákonožovi, který dožíral na přípravu pozic pro halapartníky.

"Kolik mužů ovládá halapartnu opravdu dobře?" zeptal se Xin.

"Pět," vzdychl Hákonůž. "Přitom mají ke mně hodně daleko... Nebyl čas je pořádně vycvičit. Zato, díkybohu, máme výtečné oštěpaře, kteří už nejednou probodli pořádné zvíře..."

"Ovšem nesmíte příliš vycházet zpoza záseků."

"Vím," přikývl voják. "Ale tady je možné se skrýt a lučištníci nám hlídají záda, tak by to mohlo jít," prohlásil.

"Potřebuješ ještě něco, Hákonož?"

"Jestli tu budeme sedět dlouho, ať nám přinesou víc vody."

"Dohlédnu na to," slíbil kočkodlak a potom si ještě vyměnil několik slov s Arpií. Chtěl, aby svým práčatům přikázala mířit hlavně na koně, nejlépe na nohy a hlavy.

"Ano, starší bratře," položila si dívka ruku na srdce.

Xin se vrátil do tábora a jak se ukázalo, právě včas. Ocítl se uprostřed značného rozruchu, protože dvacet bojovníků, hlavně těch z nového kmene, prohlásilo, že nebudou spolu se ženami bránit vozy, protože by jim to ubralo na cti, když jiní muži budou bojovat doopravdy. Vzдор byl tak silný, že si Datro nevěděl rady. Ve vzduchu visela všeobecná rvačka.

Nebyl čas přemlouvat a vysvětlovat. Xin seskočil ze sedla a proměnil se v kočkodlaka dřív, než se dotkl země. S temným řevem přiskočil k největšímu křiklounovi a s rozmachem ho uhodil pravou přední tlapou. Rozdrcená hlava se skutálela muži z krku a jako hadrák odletěla pod nejbližší vůz. Ostatní vzbouřenci s vyděšeným ječením ustoupili. Xin popadl nejbližšího drápy za ruku a nohu, zatočil jím nad hlavou a hodil ho na ostatní, až jich pět nebo šest porazil. Dalšího prchajícího nakopl do zadku tak, že nešťastník vyletěl nad hlavy prchajících a v pádu se nabodl na něčí oštěp. Možná nedopadl nejhůř, protože s páteří přeraženou kopancem by stejně nemohl už nikdy chodit.

"Stůjte!!!" zařval na ně Xin a vrátil se do lidské podoby.

Poslechli a znehybněli. Zírali na kočkodlaka s vytrženými očima, bledí, rozřesení, dvěma tekla po nohách moč.

"Takoví jste bojovníci?!" založil si Xin ruce v bok. Družiníci, kteří stáli za ním, vybuchli smíchy.

Ti ze vzbouřenců, kteří se ještě drželi na nohou, padli na tvář.

"Slíbili jste mi poslušnost!" napodobil kočkodlak jejich dialekt i přízvuk. "Kde je vaše slovo?"

Přišel Darlen, opíral se o hůl, a na klečící bojovníky něco zařval. Mluvil příliš rychle, než aby mu Xin rozuměl, ale vzbouřenci zpokorněli ještě víc.

"Nejsou... hodni... bojovat," Xin pracně shledával slova. "Budou... nosit vodu a... kácet stromy..." otočil se k Darlenovi. "Voda, hodně, odnést... do les..." zlobil se, že není po ruce Saro ani Ampeker, kterému rozdělily v kočovnických nářečích nečinily problémy.

"Já rozumět," odvětil Darlen nářečím, které Xin znal. Stařec se otočil, přetáhl holí nejbližšího klečícího muže a opět něco rychle přikázal. Výtržníci vstali, odložili zbraně na zem a rozběhli se k jezeru pro vodu.

Xin kývnutím přivolał Datra.

"Nesplnil jsi mé očekávání," vytkl mu rozhněvaně.

Mladý bojovník okamžitě sklopil zraky.

"Velitel stovky lidí musí mít vůli za sto!" pokračoval kočkodlak ve výčitkách. "Jestli mě ještě jednou zklameš, přestaneš být velitelem! Rozumíš?"

"Ano, kníže!" ujistil ho rozhodně Datro, rudý studem. "Vickrát nezklam!"

"Věnuj se svým bojovníkům!" Xin se otočil, vyskočil na koně a odjel k Lebounovu oddílu. Ten už stál v plné pohotovosti, ve vyrovnaném šiku, před vnější řadou vozů. Leboun si opět namaloval hlavu červeně, kolena očí přidal fialové blesky. Na sobě měl rudý plášť a bronzový krunýř nablýskaný do zlatého lesku. Vypadal jako ryzí smrt, čekající na kočkodlakovy příkazy. Xin se přiblížil ke zmračenému setníkovi a pochvalně mu pokynul. Potom se mlčky postavil vedle něj a společně pozorovali přípravy.

Zkrátka do háje doběhli zdecimovaní vzbouřenci s hrnci a měchy s vodou. Opakovali to ještě dvakrát. Potřetí s sebou vzali sekery a širočiny. Mezitím skončila stavba nového tábora. Datrovi a Alkranovi muži sňali přilby, aby je neprozradily odlesky slunce, a spolu s koňmi se ukryli za vozy. Z háje, kde už pokáceli všechny stromy, zazníval neustálý hluk práce tesařů.

První nepřátele spatřili za hodinu. Vynořili se z porostu na straně minulosti, asi tisíc kroků od tábora. Bylo to pět průzkumníků. Delší dobu pohlíželi na, kočovníky, potom se vrátili. Tu Hamniš poslal do tábora Vola a Horu se skupinou kušířů, kteří začali budovat střelecké hnízdo na levém okraji tábora. Zvuky rubání zesílily. Zkrátka Hákonůž poslal lidi pro další lana a řetězy. Když se vraceli, Xin jel za nimi, aby prověřil pokrok ve stavbě opevnění. Mělo daleko k ideálu, nebyl totiž čas nasypat valy, vykopat příkopy a jámy, ale už stály nejdůležitější palisády, záseky a stěny z kůlů pro ochranu lučištníků, kušířů, prakovníků a halapartníků. Větve posloužily k zamaskování palisády. Kočkodlak na dálku pozdravil zvednutou rukou Hamniše a Hákonůže a vrátil se na původní místo.

Když dojížděl, zaduněla země. Chvilí nato vyjelo na nadejzerní planinu asi čtyři sta mužů těžké jízdy. Zavlála zástava svobodné rotý - na černém pozadí velká zlatá mince, pod ní dva zkřížené meče, dole lebka. Xin už tuto zástavu viděl a slyšel o žoldnéřích, kteří pod ní slouží. Byl to nepochybně útvar, který po Korathosově smrti žádnému rozkladu nepodleh. Síly byly sice vyrovnané, ale kočkodlak nepochyboval, že kdyby on sám těmto vojákům velel proti kočovníkům, z kmene by zbylo jen několik skupinek vyděšených uprchlíků... Nyní vše záviselo na talentu nepřátelského velitele.

Ten nepochybně nehodlal čekat, až Hamniš s Hákonůžem dobudují své postavení. Nepochybně rychle ocenil Xinův nápad - hájek vzdálený od soustředění vozů a proměněný v malou pevnůstku nejen účinně zabraňoval obležení kočovnického tábora, ale také zabral útočníkům nevhodnější místo pro založení vlastního tábora. Planina hned za tímto už skoro úplně vykáčeným lesíkem začala klesat a měnila se v močál. Mezi bažinou a pozicí kočovníků se sice dalo snadno projet, ale nedalo se tam tábořit, protože toto území bylo v dostřelu luků, o kuších ani nemluvě. Prvořadým úkolem útočníků bylo tedy vyhnat Xinovy muže z jejich opevnění. Přestože už bylo pozdní odpoledne a koně žoldnéřů museli být unaveni stíháním, útočníci se okamžitě začali formovat do bojového šiku. Bušení seker ihned ustalo.

Xin sledoval, jak se obrněná linie nepřátel uzavírá a přemítal, jestli setninu vedenou Lebounem uzná velitel žoldnéřů za nepříteli vážnou hrozbu. Na úspěchu tohoto uskoku závisel osud celé bitvy. Nepřítel nepochybně věděl od raněných z minulé bitvy, jak početná jízda se jí účastnila, takže...

Podářilo se! Žoldnéři vytvořili slabé pravé křídlo, kde proti Lebounovým mužům stanula také pouhá stovka vojáků. Xinův protivník své hlavní síly, čili více než dvě stě těžkooděnců, postavil do středu k útoku na les. To znamenalo, že si značně oslabil levé křídlo. Nyní vše záleželo na tom, jak si Hamniš a Hákonůž poradí s drtivým úderem početně silnějšího nepřítele...

Žoldnéři zaútočili rovnou, bez pokusů o jednání nebo předvádění harcovníků. Nepřátelská linie se najednou hnula a začala postupovat na kočovníky. Nejprve pomalu jako láva, potom zrychlila a obratně se rozdělila na tři části. Střed se vysunul dopředu, získával rychlost a hrnul se na háj prudkostí přílivové vlny. Pravé křídlo beze spěchu odbočilo k táboru, aby drželo v šachu Lebounův oddíl, levé zůstalo vzadu, nepochybně jako záloha.

Xin přihlížel a čekal.

První salva z kuší byla mířená dokonale. Hamniš nedovolil střelcům rozptýlit šípky, takže všechny vletly jako mračno do středu šiku, porazily přes tucet pronikavě řehťajících koní a v útočné řadě vytvořily velkou mezeru, vlastně ji přímo rozpůlily. Kdyby nyní následovala podobná druhá a třetí salva, osud útoku by byl zpečetěn. Bohužel zde nebyl vůl, aby rychle natahoval kuše... Luky nebyly tak účinné.

Jezdci narazili na zamaskovanou palisádu. Praskot lánaného dřeva a pronikavé rzání koní zněly celou plání. V zeleni blýskla ostří halaparten. Vyskočili oštěpaři. Na okraji háje to začalo vřít. Rozjetá jízda se nejprve prudce nakupila na čelních zásecích, potom objela pozice kočovníků z obou stran a hledala slabá místa. Hamnišovi a Hákonůžovi bojovníci se ocitli v oku cyklonu. Xin spatřil, jak jeden žoldněř hodil smyčku na plot chránící lučištníky a odjíždí, aby jej strhl a odvěkl. V okamžiku, kdy se lano napjalo, voják se zřítíl k zemi i s koněm. Nevšiml si, že ostré pospojované kůly jsou

upevněné řetězy k pařezům po pokácených stromech. .. Neúspěšný jezdec poplašeně uhýbal kopytům koní svých spolubojovníků. Hned vedle padl další kůň střelený šipkou. Jezdec mu přelétl přes hlavu, ztratil přílbu, stačil ještě vstát, ovšem ihned padl po zásahu kuličkou z praku do hlavy. Kovové koule občas dolétly až k Lebkounově šiku, naštěstí však tam už neměly dost energie, aby ublížily vlastním.

Kušíři na vozech mezitím začali ostřelovat pravé křídlo žoldnéřů. Ve třech, ani s Volovou pomocí, nedokázali nepřítele zahnat, ale účinně mu narušovali šiky, každou chvíli totiž zasáhli muže nebo koně. Vojáci se kryli za štíty. Zřejmě byli rozhodnutí vytrvat i uprostřed šipek, které bzučely jako sršni.

Boj o háj vrcholil. Obrnění jezdců usilovně pronikali mezi opevnění, zuřivě je rozbíjeli a pokoušeli se zasáhnout kočovníky, kteří se za ním skrývali. Jeden po druhém padali střelami vysílanými z bezprostřední blízkosti, hromadně ztráceli koně, ale neustupovali a nic nenaznačovalo, že hodlají zanechat boje. První vysunutou palisádu už dobyli.

"Datro a Alkrane!" zvolal kočkodlak. "Na koně!"

Družiníci si okamžitě nasadili přílby a vyskočili do sedel. Vyjeli z tábora ve dvou řadách dvěma speciálně připravenými branami a začali se řadit do dvou linií, přímo naproti pravému křídlu žoldnéřů. Mezi nepřáteli zavládlo vzrušení, dokonce i jezdci kroužící kolem háje začali zastavovat a pozorovali, co se děje.

"Výrovnat řadu!" křičel kočkodlak na formující se jízdu. Přijel blíž. "Udržovat šik! Za každou cenu udržet šik!"

Rozumiš, Datro?!"

"Ano, kníže!" zvolal setník, jehož muži tvořili první řadu.

"Žádné samostatné soubory!" zařval kočkodlak na Alkrana.

"Rozkaz, kníže!"

Kočkodlak počkal na vyrovnání řad.

"Na ně!" ukázal rukou na pravé křídlo žoldnéřů a otočil koně, aby se vrátil k Lebkounovi.

"Róóóvně!" křičel Datro. "Kupřééédu!!!"

Vyrazili zvolna jako na cvičení. Koně, které jezdci nutili udržovat šik, frkali. Nejdůležitější bylo zachovat rytmus... Přešli do klusu.

"Róóóvně! Róóóvně!" ječeli setníci.

Kočovníci, soustředění na udržení zvířat v linii, skoro nehleděli na žoldnéře, kteří tyto problémy neměli a už se na ně hnali tryskem. Snažili se uniknout střelbě z tábora. Zdálo se, že klusající řadu kočovníků smetou, ale ta právě proto, že nikam neuháněla, byla pevná jako zeď. Kočovníci nastavili kopí...

Rady útočících jízdy se obvykle srazí jako ostří zkřížených mečů, v mžiku se vzájemně hluboce prolnou. Tentokrát tomu bylo jinak. Vše probíhalo jakoby zpomalně. Ozvalo se silné, protahované, tupé LUP! Koně se srazili čelně, dosedali na zadky, někteří padali na záda jako velcí brouci. Teprve potom kočkodlakovi muži táhle zařvali a bitva začala s obvyklou prudkostí.

Boj o lesík probíhal dál, bez výrazné převahy některé strany. Čas však pracoval ve prospěch útočníků, protože kočovníci byli zvyklí na rychlé střety a chyběla jim rutina i vytrvalost, potřebné v dlouhém, usilovném boji. Naštěstí Hamniš i Hákonůž byli rozenými veliteli, rozuměli si na půl slova a dokázali své bojovníky donutit k součinnosti. Obrana se tedy prozatím držela.

Po čtvrt hodině žoldnéři na pravém křídle začali pod tlakem kočkodlakových těžkooděnců ustupovat. Nenechali se však porazit a vlastně by se dalo říct, že právě oni účinně přibrzdili útok dvakrát početnějších kočovníků. Kdyby Alkran a Datro neudrželi disciplínu, nepochybně by se dvě třetiny Xinovy družiny už rozpadly. Otázkou zůstávalo, jak dlouho vystačí s právě nabytými schopnostmi? I tady výsledek boje visel na vlásku...

Vzhledem k výrazné převaze kočovníků na svém pravém křídle musel velitel volné rotý jednat rychleji, než zamýšlel a použil zálohu, která čekala na levém křídle. Bylo to něco přes padesát jezdců.

Xin počítal s tím, že soupeř vyšle zálohu k samostatnému útoku, aby ulehčil pravému křídlu, a tím rozdělí své síly na tři části, které bude možné poutat bojem nezávisle na sobě. Ten však tak hloupý nebyl. Udělal nejpřekvapivější a nejvražednější rozhodnutí - nechal vojáky sesednout a poslal je do útoku na les, soustředil se tedy na nejdůležitější cíl celé bitvy. Naprosto pominul úspěchy kočovníků na pravém křídle, zřejmě spoléhal na zkušenost a výcvik svých vojáků.

Kočkodlak zaklel. Hájek byl dobře opevněný proti jízdě, ale ne proti pěchotě! Padesát těžkooděných pěšáků útočících v jednom místě s podporou jezdců, kteří přišli o koně a nyní se částečně neužitečně skrývali za jejich mrtvolami, nepochybně prolomí obranu a vytvoří jízdě průchod do záseků. Pak postačí odvolat pravé křídlo, soustředit všechny síly do boje o háj a donutit kočovníky k vražednému boji na výdrž, ve kterém dříve či později podlehnou. Xinova jediná šance nyní spočívala v tom, že pěší žoldnéři potřebují na cestu k lesíku mnohem více času než jezdci...

"Lebkoune, doleva!" zavelel kočkodlak.

Setník zvedl své dva oštěpy ozdobeno červenými trásněmi a naklonil je určeným směrem.

"Jeden za, druhým, kupředu!" rozkázal Xin. "Po dvou!"

Lebkoun bleskem pochopil velitelův úmysl a signalizací oštěpy útvar zformoval. Xin vjel do čela a vedl kočovníky za sebou. Tryskem zleva objížděli bojovníky na pravém křídle.

V tom okamžiku udělali žoldnéři neuvěřitelnou věc! Nejenže přestali ustupovat před Alkranovými a Datrovými muži, ale navíc bleskově změnili tvar fronty. Polovina z nich se odtrhla od kočovníků a vytvořila druhou řadu, kolmou na první, ve tvaru písmene "L" a tím zahradila dráhu těžkooděncům, které vedl kočkodlak. Zřejmě jim bylo jedno, že v tomto okamžiku mají proti sobě pětinasobnou přesilu. Tento oddíl měl zřejmě za úkol vázat v boji o lesík co nejmenšími silami co nejvíce kočovníků a Xin musel přiznat, že to činí skvěle. Plně si zasloužili slávu, které se v Korathosově městě těšili. Právě zajistili, že v centru bojů muselo víc než sto kočovníků ustát v boji a nečinně čekat, dokud neprojdou Lebkounovi muži. Žoldnéři tento okamžik výtečně vystihli a skvěle ho využili. Kočkodlak nikdy neviděl vojsko, které

by na bojišti manévrovalo s tak úžasným uměním!

Ale jako on nedocenil je, tak oni podcenili jeho. Když totiž v plném trysku vlétl mezi nájemné vojáky řvoucí démon s vysoko zvednutými spáry, nezbylo jim než pohrdat smrtí.

Kočkodlak si rozmachy obou tlap účinně odhazoval z cesty lidí i koně. Chvilíčku přímo plul v ozbrojeném davu, smetal žoldněře ze sedel i třmenů. Do vzduchu létaly kusy pancířů roztržených drápy, štítů utržených i s rukou. Xin rozdupal někoho i s koněm, dalšího porazil. Něčí hlava... meč... noha... koňská hlava... Všechno někam letělo, a před kočkodlakem se otevřel prázdný prostor.

Do průlomů, který Xin prorazil v šiku žoldněřů, vtrhli jako voda strhávající přehradu Lebkounovi vojáci. A za nimi dosud nečinní Datrovi lidé. Zbývající kočovníci následovali kočkodlaka a jako o závod se vrhli na zbytky nepřátel; dosavadní chladnou disciplínu nahradili výbuchem bláznivého zápalu a nadšení.

Kočovníci žoldněře nezničili, nepobili ani nezahnali, prostě je smetli s sebou! Jedni i druzí se hnali za Xinem stejným směrem, střídavě se rubali a bodali do zad. Promísený dav tohoto svérázného útoku se nyní vrhl na žoldněře běžící k lesíku. Ti se zastavili jako přibití, chvíli nedůvěřivě zírali a potom začali spěšně tvořit čtverec. Sklonili kopí a s ještě větším údivem hleděli, jak se na ně v první řadě nabodávají jejich spolubojovníci, kteří, sevření z boků kočkodlakovými muži, neměli jinou šanci než běžet přímo dopředu a padnout na ostří vlastních...

Pěšáky bylo možné rychle vymazat z povrchu země, ovšem to by stálo nejméně další dvě desítky zabitých a raněných, a Xin nezapomněl, že musí šetřit. Ukázal Lebkounovi směr, objeli zmatený čtverec z obou stran, a velkým obloukem se pak vrátili k lesíku. Tím se oddělili od žoldněřů, kteří rychle odbočili na opačnou stranu.

Mezi vojáky, kteří útočili na lesík, vypukla panika při pohledu na několik set ozbrojenců, kteří jim odřízli cestu k návratu. Prostě se rozprchli ve skupinkách o pár mužích a zoufale hledali cestu ke svým. Šanci měli jen jezdci. Prchající pěšáky čekala jatka. Víc než polovina kočovníků kroužila plání a lovila prchající nepřátele. Jedna skupina jízdních žoldněřů ve zmatku vpadla clo tábora, déšť utřel skoro ihned připravil většinu z nich o koně, vzápětí se na ně vrhli Lebkounovi muži a v okamžiku je porubali. Xin zaznamenal, že žádný z nepřátel se nepokoušel vzdát, někteří, když zjistili, že jsou obklíčeni, nalehli na meče nebo si podřízli hrdla. Důkazy krutosti mučení zanechané na svahu zapůsobily

Xin s několika desítkami jezdců zůstal u háje a pozoroval poražené nepřátele, kteří kroužili na straně minulosti. Tvořili ještě značnou sílu, ale byli rozptýlení a velice unavení, hlavně jejich koně. Nebyli schopni žádné řízené činnosti. Navíc nebylo patrné, že by jim někdo velel.

Den pro ně skončil naprostou porážkou. Dokonce někam zmizela i zástava, kolem které by se mohli shromáždit.

Ta se ale našla rychle. Za lesíkem najednou vyjel praporečník se standartou volné rotý v doprovodu asi deseti vojáků. Z boku se na ně okamžitě vrhl oddíl Alkranových kočovníků; chtěl je obklíčit a přitisknout k okrajům opevnění. Když vojáci před sebou zahlédli Xinův oddíl, popohnali koně ve snaze proklouznout ke svým dříve, než sklapnou čelisti pasti. Praporečníkův kůň byl zřejmě zraněn, protože neudržel krok s ostatními a zůstal pozadu.

V tom okamžiku od palisády vyběhla Arpia s roztočeným prakem. Mrštila kouli a praporečníkův kůň bolestně zařičel, levá zadní noha se mu podlomila. Udělal ještě dva kroky a svalil se na bok, kopyty hrabal ve vzduchu. Praporečník stačil vytáhnout nohy ze třmenů, a v kleče vedle zraněného zvířete právě zvedal zástavu, když Arpia stanula tři kroky za ním a vyslala z praku další střelu. Zřejmě zasáhla krk, protože voják ztuhl a upustil žerď. Dívka praporečníka odstrčila, padla zástavu a rozběhla se zpátky.

Při tomto pohledu ostatní žoldněři zuřivě zařvali a obrátili se. Vzdali se možnosti útoku a běželi přímo na jistou smrt, jen aby co nejrychleji dostihli mladou kočovnici, která pádila bojištěm a s půvabem gazely přeskakovala koňské i lidské mrtvoly. Xin posoudil její rychlost, vzdálenost od palisády a usoudil, že ji nedoženou.

Arpia však náhle o něco zakopla...

Natáhla se, hned zase vstala, ale rozhodující sekundy nenávratně uplynuly.

Odhod' zástavu! křikl na ni v duchu kočkodlak.

Neodhodila. Nehodlala se vzdát. Chybělo jí už pouhých pět kroků...

Meč na ni zaútočil jako blesk. Nestačila uskočit. Zkamenělý Xin, kterého najednou opustily všechny city, zahlédl, jak od Arpiiny hlavy odlétlo něco černého, dívka padá podruhé, žoldněř přehazuje meč do druhé ruky, sklání se v sedle a chytá žerď zástavy. Nestačil ji však zvednout, protože v tom okamžiku mu dlaň třímající získanou standartu useklo Hákonozovo ostří. V následujícím okamžiku bojovníka mávajícího sudlicí obklopili vojáci, kteří se stačili vrátit.

Ze záseku vyběhl Hamniš a od pasu dvakrát vystřelil. Za Ronijcem se na pomoc Hákonozovi vrhl houf oštěpařů a halapartníků. Dojeli Alkranovi jezdci. Křik a třesk zbraní vybuchly zuřivou bitkou a užalo je až táhlé zaskřípání plechu, páraného halapartnou. Žoldněři byli v okamžiku rozsekáni a probodáni, zmasakrováni jako moucha rozdrcená kladivem na kovadlině. Zařičel jen kůň v posledním tažení. Pak nastalo ticho. Ohlušující ticho, ve kterém si Xin uvědomil, že pádí ozlomkrk zjistit, co je s Arpiou.

Prodral se prstencem ztuhlých bojovníků a seskočil vedle klečícího Hákonoze, který k sobě tiskl kreví zalitou mladou ženu. Arpia byla v bezvědomí. Ze žije, bylo znát jen podle krve, která jí v rytmických vlnách stékala po tváři.

"Ukažte!" prodral se davem Hamniš a drsně Hákonoze odstrčil. Sundal Arpii z hlavy zbytky ochranné přilbice upletené z řemenů. Xin si uvědomil, že to, co dívce spadlo z hlavy, byl useknutý kus tohoto krytu.

"Rána šla na kost, ale lebka je celá..." ohmatával Ronijec okolí seku. "Silně krvácí, ale je to dobré... Rozumck má malý, takže je těžké ho čepelí zasáhnout..." Z tašky u pasu vytáhl polštářek cupaniny, přiložil ji na ránu a přikázal Hákonozovi, aby jej přidržel. "Večer to zašiju..." prohlásil, pak vstal a pozorně si prohlédl Arpiinu přilbici. "Koukni, kapitáne," ukázal Xinovi. "Holka měla kliku! Řemen byl dost tvrdý, aby po něm čepel sklouzla. Nebýt toho, vyšlo by ostří uprostřed obličeje a potom by hezky vypadala a dlouho žila už jenom v legendě..."

"Měla mít železnou přilbu," zahučel Hákonůž.

"Měla dřepět ve stanu a dělat to, co se patří ženské!" rozčilil se Hamniš. "Proč jim ten hadr brala?! Nač?!" funěl,

kupodivu pobouřen víc než Hákonůž. "Když se do rvačky pustí ženská, hned začne dokazovat, že je lepší než chlapi! Do třetice všeho dobrého! Až příště zatouží po praporu, dohlídni, aby ho vyšila pořádně!"

Hákonůž mlčel, dokončil obvaz a vzal ženu do náruče. Arpia něco nejasně pronesla, aniž otevřela oči.

"Po takové ráně chvíli potrvá, než se docela vzpamatuje," řekl Ronijec mírněji. "Ulož ji na nějaké klidné místo, ale na bok, může totiž ještě zvracet... Já vezmu tvou zbraň a ten hadr," ukázal na ukořistěnou standartu, jejíž žerď ještě pořád svírala vojákova uťatá dlaň.

Oba odnesli dívku i její trofej do hájku. Ostatní bojovníci se vrátili na svá místa.

Bitva už skončila. Avšak až do západu sluncí stáli proti sobě kočovníci s vojáky ve vzdálenosti asi pěti set kroků a vyčkávavě se pozorovali. Teprve po soumraku obě strany usoudily, že ti druzí už dnes nezaútočí. Žoldnéři ustoupili ještě víc a začali rozbíjet tábor. Také kočovníci zapálili ohně.

Xin ponechal sto jezdců k ochraně háje, ostatní poslal do tábora. Družiníkům dovolil vydat po pohárku vína. Teprve nyní začala oslava vítězství. Ze zabitých nepřátelských koní vyřízli nejlepší kousky a záhy se kolem šířila vůně pečeného masa. Smáli se a zpívali však jen málokterí. Radost mladých bojovníků zřetelně nesdílili stařešinové kmene, ti pohlíželi na svého knížete s němou výčitkou. Xin se nechtěl ptát na vlastní ztráty. Postačilo, když v jedné chvíli zahlédl Assisův výraz a rozhodl se, že se nebude dál zneklidňovat. Nechtěl mluvit ani s Amarelis. Vítězství ho netěšilo. Když opadlo bojové napětí, převládajícím pocitem se opět stala nejistota. Nechtěl se ani ptát na ztráty nepřátel, přestože byly nepochybně značné. Co na tom, že vyhráli bitvu, když to nic neměnilo? Žoldnéři se v noci vzpamatují a plní žízň po pomstě se pustí do dalšího boje. Už o nich vědí vše a příště budou chytřejší...

Kočkodlak celou noc samocen procházel táborem. Neustále kontroloval stráž, nikde si nenacházel místo. Odmítal, když ho zvali k některému ohni. Nechtěl s nikým mluvit. Lidé soudili, že vymýšlí nějaké rafinované plány, takže se ho neodvažovali rušit. A Xin s odevzdaností hraničící se zoufalstvím čekal na zprávu od Ampekera a Ničra.

Jistě, věděl, že nervozita nic nezmění, nic neurychlí, ale prostě nedokázal být klidný. Měl pocit, že všechno pokazil, že vede své kočovníky do neodvratné zkázy, že je jejich prokletím. Dříve nebo později se ho někdo zeptá, jak dlouho ještě budou prchat? Netušil, jak odpoví, přestože měl připraveno několik variant. Sám totiž žádné z nich nevěřil. Má spoléhat na nějaký zázrak, jehož zdrojem jsou narkotické přeludy? Není podstatné, co říkal Ničro. Musí tyto lidi zachránit, zajistit jim štěstí, slíbil jim to, ale teď byl nejbezradnější ze všech. Oni totiž alespoň věřili jemu... Zachmuřeně do nekonečna trávil tento hořký nesmysl.

Úsvit zastihl Xina mimo tábor, skloněného v sedle a zachmuřeně zirájícího do stepi na straně budoucnosti. Vypadal majestátně, jak se na správného vůdce patří. Uvědomoval si to a o to víc se cítil jako podvodník a šarlatán. Co když je doopravdy šarlatán? Tak hloupý, že oklamal sám sebe...

"Kníže!" přiběhl k němu mladý bojovník, poklekl a položil si dlaň na srdce.

"Mluv!" přikázal chrlativě kočkodlak, když v něm poznal člena Ampekera a šamanova doprovodu.

"Nejstarší duchem ti vzkazuje dobré zprávy, kníže."

"Dobré?" nevěřil vlastním uším.

"Ano, dobré," ujistil ho mladík. "Ctihodný Ampeker ti vzkazuje, že do pouště se dá vstoupit."

"Co přesně řekl?"

"Ze mi nepoví všechno, protože bych to zkreslil. Do pouště je možné vstoupit," opakoval bojovník.

"A Ničro?"

"Ctihodný šaman řekl, že bohové nejsou proti."

"Dobře, můžeš odejít." Xin vyhledal své setníky. Leboun, Alkran i Datro čekali opodál a pohlíželi na svého knížete jako na poloboha. Bylo to znát dokonce i v Lebounových očích.

"Ráno vyrazíme!" přikázal kočkodlak.

Žoldnéři pozdě zjistili, že kočovníci balí tábor. Teprve za hodinu, kdy už byla polovina vozů v koloně, se objevilo dvě stě vojáků v plné pohotovosti. Nezaútočili však, protože pohled na tři sta těžkooděnců na koních a Hákonůžovy pěšáky u lesíka je od toho účinně odrazoval. Pokusili se napadnout zadní voj až tehdy, kdy kočovníci opustili svá opevnění ve zmrzačeném hájku, ale zahnala je vražedně přesná palba z kuší. Od té doby se drželi mimo dosah šipek, umíněně však kočovníky následovali.

O hodinu později se objevili Ampeker a Ničro. Oba vyjeli z porostu a připojili se k čelu kolony.

"Nezastavuj, kníže!" zvolal Nejstarší duchem při pohledu na Xina. "Pokračujte v cestě!"

"Máme rovnou vstoupit do Pouště změn?" podivil se kočkodlak.

"Ano, kníže. Ale není to žádná poušť."

"Hloupá pověra, která trvá celé generace, protože se nikdo neodvážil ji ověřit," dodal Ničro. "Hloupost sama od sebe nikdy nezmizí, jen se znovu obnovuje..."

"O čem to mluvíte?!" zneklidněl Xin.

"Domorodci nazvali toto místo pouští, protože se domnívali, že jsou tam jen přízraky a proměnlivé přeludy, které zakrývají úplně jalovou a mrtvou zemi. Vymyslel to nějaký hlupák, rozhlásil a už to tak zůstalo po staletí."

"A co tam doopravdy je?" zeptal se kočkodlak.

"Jezero času," odvětil Ampeker. "Na jiných místech čas plyne neustále dopředu, kdežto zde se rozlévá. Tedy plyne i zde," upřesnil, "ani pomaleji, ani rychleji, ale zaplavuje území. Něco jako jezero, kterým protéká řeka."

"A co ty změny?"

"To jsou vlny budoucnosti a minulosti, které se tvoří na jezeře času. Připlouvají a odplouvají, vyvolávají dočasné změny. Jenom dočasné!" zdůraznil Ampeker. "Není se čeho bát, podobně jako obrazů v křivých zrcadlech. Je třeba se je naučit rozlišovat od trvalých stavů, a to je vše. Jednoduché, že?"

"Proč na to domorodci nepřišli?"

"Protože ve své hlouposti věřili, že tabu musí být absolutně dodržováno a neodvážili se zkoumat povahu změn," odpověděl Ničro. "Zastavili se na samém prahu Státu, ale my ho překročíme..."

"Myslíte, že žoldnéři Záficího tam za námi nepůjdou?"

"Nepůjdou," odpověděl klidně Ampeker. "Ale o tom později. Nyní musíme upozornit své lidi, aby se nebáli."

"Ti noví možná budou chtít dodržet tabu," varoval Ničro. "Můžou neposlechnout."

"To se už neodváží," ujistil ho Xin a ušklíbl se. "Jděte!"

Když překračovali hranice Pouště změn, vedle jedoucí kolony jim rozkvetla před očima planá jablona. Když přešla polovina kolony, objevila se jablka, která dozrála a opadala dříve, než strom minul zadní voj. Potom se změny začaly týkat i samotných kočovníků. Děti najednou vyrostly, panny otěhotněly, starci se změnili ve vyschlé mumie, a to vše vyvolávalo výkřiky údivu i úžasu. Podobnými proměnami prošla i zvířata a předměty. Hamniš šlel, když mu zrezavěla kuše a jen stěží si nechal vysvětlit, že to bez následků přejde. Ampeker a Ničro jezdili od vozu k vozu, uklidňovali vyděšené kočovníky a ujišťovali, že změny se hned zruší, stačí trpělivě čekat. Protože navzdory tomuto ujišťování někteří lidé začali panikařit, Xin nařídil přerušení dalšího postupu do pouště, dokud se nevěřící sami nepřesvědčí o správnosti slov šamana a Nejstaršího duchem.

A skutečně, za hodinu se uskutečnila první zmrtvýchvstání, spojená s omlazením. Těhotným děvčatům zmizela břicha, dospělí bojovníci se opět změnili v nemluvnata a několik dětí se vrátilo do lůna matek. Tentokrát byly přicházející změny uvítány smíchem. Otřesený Leboun na čtvrt hodiny získal obličej a ukázalo se, že byl opravdu hezký. Největší potíže měl Assis, protože některým z jeho raněných se rány zahojily, jiní se však změnili v hnijící mrtvoly, což jednoznačně ukazovalo, kdo přežije a kdo zemře...

Když se kočovníci vzpomatovali z prvních dojmů, Xin přikázal pokračovat v cestě.

Poněvadž žoldnéři se po celou dobu drželi na vzdálenost dostřelu z kuše, teprve nyní první z nich překročili hranici Pouště změn. Při pohledu na první následky vln času poplašeně ustoupili, potom však překonali obavy a pokračovali v postupu po stopě kočovníků.

"Počkáme tady," řekl Ampeker najednou Xinovi.

"To je nebezpečné," odporoval kočodlak. "Musíme pokračovat spolu se zadním vojem."

"Jen ať na nás zaútočí!" usmál se Nejstarší duchem. "Pak uvidí ještě něco..."

Xin vydal rozkazy.

Při pohledu na skupinku několika kočovníků, kteří nečekaně zastavili a oddělili se tak od odjíždějící kolony, se žoldnéři nejprve také zastavili. Když však zjistili, že jízda chránící zadní řady výpravy mizí za obzorem, zaměřili k loudalům a současně rozvinuli bojový šik. Předpokládali, že skupina ponechaná vzadu je návnada, tušili nějaký uskok, byli tedy opatrní, ale všechny pochyby rozptýlila neustále rostoucí vzdálenost mezi koncem kolony a skupinou zanechanou vzadu. Odstup nakonec překročil všechny hranice zdravého rozumu a spoléhat se na účinnou pomoc hlavního voje už nebylo možné. Žoldnéři tedy pobídlí koně a pádili přímo na klidné čekající kočovníky. Když se přiblížili na sto kroků, Ampeker zvedl hůlku a něco melodicky zvolal.

Popel vzpomínek... prach dějin... ozvěna událostí. .. Ukázalo se, že tyto básnické výrazy zde v Poušti změn nejsou pouhými metaforami, ale něčím konkrétním a přinejmenším zřetelně viditelným. Kouzlem narušená hladina času vytvořila vlnu, která s sebou vzala prach, zvuky a stíny znepokojivých forem. Před útočícími vojáky najednou vyrostla přizračná mlžná stěna. Připomínala vodopád líně tekoucí zdola nahoru a mizející sám v sobě. Jen málokterí opozdili vojáci stačili včas přitáhnout uzdu. Většina vjela do vlny času a společně se zvířaty se změnila v zažloutlé skelety, pokryté zetlelými cary a zrezivělým železem, ztuhlými uprostřed pohybu. Doprovodné zvuky se změnily ve vzdálený šepot.

"To je statická vlna vzdálené budoucnosti," vysvětlil Ampeker věcně. "Poslední noc jsem se naučil několik nových zaklínadel, vlastně jsem je sám vytvořil." Ve starcově hlase zněla opravdová pýcha. "Jsou to zaklínadla sice hodně skromná, ale myslím, že pro začátek postačí," dodal. "A nyní zajistíme, aby se tento stav času upevnil..." otočil se a opět něco zavolal.

Vířící prach klesl. Společně s ním se koňské i lidské kosti, zbytky kovů a ztrouchnivělých sedel s rachotem navršily do beztvarych hromad. Přeživší žoldnéři byli zřejmě opravdu odvázní, protože nezačali zděšeně vrískat. Prostě se otočili, pobídlí koně a ozlomkrk vyrazili na šílený úprk.

"Utečme i my!" trhl Ampeker uzdou. "Než se vzbouřená hladina času zase uklidní, vznikne na ní hodně vln a změn, a některé z nich mohou být trvalé! Ještě to neumím bezpečně ovládat..."

Jen domluvil, vznikla další vlna času, jen o málo menší než první, a zamířila opačným směrem než předchozí. Xin i kočovníci hnali koně zpátky do tábora. Vlna je pronásledovala polovinu cesty, postupně se přitom zmenšovala, až se nakonec vrátila do centra rozruchu.

"Na jejich místě bych vrátil peníze a šel domů," prohlásil Hamniš, když mu pověděli, co se udalo. "Žoldněř není od toho, aby na přání objednatele páchal sebevraždu. Když to vezmu zgruntu, podle nepsaného kodexu, který musí platit ve všech světech, žoldnéři se najímají pro práci se zbraní a pro záležitosti, které lze řešit mečem. Na magii platí jiná magie a čarodějové si mají své účty vyřizovat mezi sebou. Kdo není čaroděj, magickou bitvu nepřezije. V případě, kdy se zaplete obyčejný žoldněř do boje, který můžou rozhodnout jen kouzla, jeho smlouva okamžitě končí. Někdy není ani třeba vracet peníze. I když já bych je vrátil." "A teď jsme v bezpečí?" zeptal se Ničro. "Před lidmi, kteří se živí mečem, ano," přikývl Ronijec. "Je však možné, že se Záficí rozhodne nás pronásledovat osobně..."

8. Oheň nenávisti a lásky

Spatřili ho pět dní po bitvě u jezera, v hluboké noci a na vrcholu vzdáleného kopce. Nejprve dlouho stál a zářil na temeni, potom začal sestupovat k nim. Obrys lidské siluety dokázal rozpoznat jen Xinův kočičí zrak. Pro ostatní byl

Zářící jen zlověstnou hvězdou, plížící se po povrchu země.

"Dojde k nám zítra v noci," odhadl Ničro.

"Nezadrží ho ocel ani oheň," dodal Ampeker. "Můžu zkusit magii, ale on se v ní vyzná lépe."

"Tak rozvlákneme hladinu času a rozbourané vlny zaplaví tábor..." navrhl Xin. "Nemůžeme na něho čekat a ani ty, Ampekere, nemůžeš opustit tábor a bojovat. Naši lidé tě potřebují tady!"

"Ať tedy rozhodnou síly Ona," řekl Assis.

"Já a Najša mu vyjdeme vstříc," rozhodl kočkodlak. "Setkáme se s ním zítra kolem poledne..."

"Půjdu s vámi," oznámil Hamniš rozhodně.

Xin se ohlédl na kušře a přikývl na souhlas. Ronijec a Karijka spolu žili od první noci strávené s kmenem v Poušti změn. Ampeker nedokázal vysvětlit, proč k tomu došlo, ale zatímco Xin a Amarelis žádným změnám nepodlehli, v případě Najši byly změny trvalé. Kudlankodlačka se změnila v dozrálou, neobyčejně půvabnou ženu, která okamžitě upoutala kušířovu pozornost. Při večerní zastávce se ukázalo, že Hamniš umí také karijsky, takže s Najšou rychle našli společný jazyk... Od druhého dne se Karijka začala Xinovi vyhýbat. Kočkodlak se jí nevnucoval a nevměšoval se do jejího svazku s Hamnišem, dovolil oběma, aby se těšili z krátkého štěstí.

Podle Assise se úplněk suminorského měsíce měl v Prvním světě opakovat asi za deset až dvanáct dní... Bylo to hodně brzy, ale poruchy v magické nebeské mechanice byly příliš silné, než aby se mohlo jednat o náhodu. Přítomnost Najši v Prvním světě vyvolávala narůstající nesoulad. Assis to řekl Xinovi i Hamnišovi. Kušíř přijal zprávu klidně, ale od té chvíle začal brát Sara mnohem vážněji a s většími sympatiemi než dosud. Během dne spolu dlouze rozmlouvali. Převážně o Bertě.

Zjevení Zářícího nyní znamenalo, že čas poskytnutý Najše a Hamnišovi se zkrátil o dvě třetiny. Osud mladé Karijky se měl naplnit co nevidět. Xina napadlo, že oba mohou uprchnout, ale protože znal Ronijcovu čest a loajalitu, okamžitě o tom přestal uvažovat.

Druhého dne Najša a Hamniš dlouho nevycházeli ze svého stanu. Všichni už odjeli a jejich stan pořád stál uzavřený. Xin čekal s koňmi o několik desítek kroků dál. Věděl, že tam jsou, slyšel jejich hlasy, ale stál tak daleko, že nedokázal rozlišovat slova. Nechtěl naslouchat.

Konečně Najša vyšla a začala připravovat snídani. Kočkodlak s nimi nejedl, přestože ho zvali, dokonce ani na ně nehleděl a nepopoháněl je. Mají čas. Vlastně on má spoustu času...

Když dojedli a začali se připravovat na cestu, Hamniš beze slova zapálil stan. Potom oba nasedli na koně a bez ohlednutí následovali kočkodlaka. Cestou je zalily dvě vlny času. Na Xina a Najšu neměly žádný vliv, ale Hamniš se nejdříve stal shrbeným, šedovousým starcem a potom náhle zvatlajícím nemluvnětem. Najša ho obratně zachytila dříve, než spadl ze sedla, ukoľébala ho, uspala a jela dál s dítětem v náručí s pohledem upřeným na maličkou tvářičku. Xin se postaral o vojákovu kuši a koně. Při prohlídce kuše zjistil, že Ronijec nabil tři stříbrné a tři berylliové hroty.

Přítomnost Zářícího vycitili hodinu před setkáním. Poznali se ihned. Opravdu to byl bývalý mág-zmocněnec, kterému usekli hlavu. Mohli si vyměňovat myšlenky i slova, ale on hovořit nechtěl. Už to nebyl podřízený démon, bojácně ustupující tlaku Xinovy vůle. Zesílil a zbavil se všech lidských vlastností. Předával jen emoce - zrůdnou nenávist a touhu po pomstě, které tvořily veškerý smysl jeho existence. Každým krokem byla intenzita Přítomnosti posedlé zlobou silnější, až konečně začali nepřátelské vibrace vnímat i koně a zvířata se plašila. Tu dal Xin Najše znamení, aby zastavila, a sesedla z koně.

Hamnišova proměna ještě neustoupila, žena tedy usedla s dítětem do stínu. Podle plánu, který připravil Assis, Najšina přítomnost nebyla prozatím potřeba, takže na setkání s nepřítelem se vydal Xin sám.

Zářící byl také sám. Přinejmenším to tak vypadalo. Druhého dne po bitvě u jezera ustaly světelné signály, které si za pochodu vyměňovali jeho žoldnéři. Předtím se několikrát opakovalo slovo "návrat". Nedalo se zjistit, jestli se rozešli ve shodě nebo hněvu, nepochybně však žoldnéři nepřekročili hranici Pouště změn.

Xin se ještě jednou pokusil navázat se Zářícím mentální kontakt, sáhl tedy hlouběji než předtím. Efekt byl stejný, jako kdyby hnul s mrtvolou s hnízdem sršňů uvnitř. Kočkodlakovu mysl zalila vlna nenávisti. Bylo až zvláštní, že bytost nazvaná Zářící dokáže ještě myslet, připravovat intriky, plánovat a přikazovat. Jak moc se dá nenávidět? Žádný z tvorů Ona, se kterými se Xin kdy setkal, neměl v sobě tolik zloby a nenávisti, které zde vřely v temné propasti mysli, jež byla naprostým opakem jména svého nositele. Na rozdíl od Zářícího si však přízraky Ona neuvědomovaly sebe a provedené volby... Volby! Ještě než ho spatřil, kočkodlak v okamžiku pochopil, co je jeho záměrem. Zářící se chtěl stát démonem ryziho zla! Dělal vše pro to, aby se ztotožnil s Chuchvalcem temnoty, jež mágové nazývali také Nejhorší bytost, a právě plnil další úkol, který mu měl umožnit sjednocení. Nedosáhne vyššího démonického zasvěcení, dokud nepomstí sám sebe..."

Xin udiveně stanul.

Kdo mu předal tuto informaci? Určitě ne Zářící, který je přinejmenším nyní pouhým dravcem, neschopným používat srozumitelná slova! Kočkodlak příliš pozdě zjistil, že ve stínu nenávistné emanace Zářícího se skrývají menší Přítomnosti...

Sedm bývalých Korathosových soch.

Tři železné a čtyři bronzové. Nebylo snadné je rozlišit, protože od hlavy k patám byly potřísněné ztuhlou a zuhelnatěnou krví. Také nesly stopy čerstvých ran. Bojovaly s žoldnéři? To už nebylo podstatné... Důležité bylo, že Zářící není sám!

Xin vytasil Spár, proměnil se v kočkodlaka a směle vyrazil. Zářící byl třikrát vyšší než normální muž a asi dvakrát vyšší než sochy, které ho provázely. Jeho brnění rozpálené do běla oslňovalo i v plném denním světle. Přílba byla promáčknutá, v místě obličejové zelo nitro pece. Kam vstoupil, hořela půda a zůstávaly na ní neplodné skvrny. Při pohledu na přicházejícího Xina se nepohnul, ale sedm soch svého pána okamžitě obklopilo.

Jednat budeš s námi, uslyšel Xin v hlavě. My sdělujeme záměry svého pána a přinášíme smrt jím stanovenou.

S vámi jednat nebudu! odpověděl kočkodlak, postavil se na zadní a zvedl Spár. Přišel jsem zhasnout tu loutku!

Potrestáme tě za kacířství! Sochy se vrhly na kočkodlaka, až se zachvěla země. Xin ani na okamžik nehodlal použít proti nim Spár. Věděl, že ocel tady nepomůže, stejně jako tesáky a drápy. Nemá šanci narušit kov oživený kouzly a silou. Ona. Musí udeřit do zdroje, ne do jeho emanací. Ze smrtonosné rozpáleného brnění vyrvat pavoukodlaka, který se v něm skrývá, a rozsápat ho. Pak přestanou existovat stíny démonického vědomí, usídlené v sochách. To tvrdily magické znalosti, které kdysi předal Xinovi Rodmin. Zlomek těchto znalostí, týkající se ožívování kovových soch ještě říkal, že strukturu kovu nelze měnit, kouzlo se k němu může pouze přidat. Kočkodlak si uvědomil, že pro začátek může využít setrvačnosti hmoty bronzu a železa...

Sochy, které kdysi vytvořil Korathos a které nyní sloužily jeho bývalému zmocněnci, byly rychlé a obratné, ovšem příliš těžké, než aby chytily kočkodlaka, který lehce kmítal mezi nimi. Byly však dostatečně hbité, aby ho nepustily ke svému pánovi. Xin rychle pochopil, že pokud se byť jen na okamžik zastaví u Zářícího, který pozoroval boj se zdánlivě stoickým klidem, sochy ho okamžitě dopadnou a roztrhají na cucky. Proto útoky na nejdůležitějšího protivníka jen naznačoval a předstíral, že mu chce Spárem rozseknout krk na hrudi, načež okamžitě unikl kovovým rukám, které se po něm natahovaly. Dělal další a další kličky, přeskakoval sochám mezi nohama, odrážel se od trupů a manévroval tak, aby na sebe s hlukem narážely. Xin věděl, že se sochy neunaví, stejně jako on, ale nebudou si tak hrát do nekonečna, existuje únava materiálu...

Když sochy běhaly, ohýbaly se a hýbaly rukama, jejich trupy a končetiny odlité z bronzu a železa se ohýbaly vlivem gigantických nadpřirozených sil. Nepraskaly a nelámaly se, před tím je chránila a udržovala pohromadě jejich magická forma. Ovšem kov stále ohýbaný sem a tam se začal ohřívat, a to pořád víc. Už po čtvrt hodině stíhání Xina se všechny sochy rozžhavily do červena. Když předtím bojovaly s lidmi, chladily se krví vyždímanou z jejich těl. Nyní takovou možnost neměly. Xin jim záměrně neumožňoval vychladnout, až konečně čtyři sochy odlité z tavitelnějšího bronzu začaly zřetelně měknout.

Neroztavily se.

Nedovolila jim to magická forma, která navzdory všemu udržovala zakletím zvolený tvar, ovšem žluté sochy výrazně ztratily na pohyblivosti a obratnosti. Když skákaly na Xina, nohy jim podklesávaly, a když náhodou narazily na sebe, oddělovaly se se značnou námahou. Dosud kočkodlakovi nedovolily Zářícího ani škrábnout, ovšem nyní, kdy si původní funkčnost zachovaly už jen tři železné sochy, Xin využil příležitosti.

Proklouzl mezi nimi a ze vši síly uhodil Spárem Zářícího do kolena. Neměl šanci přeseknout kovovou nohu, silnou jako kmen stromu, a také o to nešlo. Potřeboval jen kus kovu, kousek předmětu z majetku Zářícího! Spár pronikl do žhoucího plechu, který byl dost měkký. Xin postříhl, že na něm vzplanul oděv. Ťal hluboko a zapáčil, přitom zoufale uhnul kovové dlani, která se ho pokusila popadnout za krk.

Neuspěl!

Naseknutý kousek stříbrného kovu neodpadl od nohy Zářícího, který jen rychle ustoupil o dva kroky dozadu. Kočkodlak dostal kopanec do břicha, převrátil se, ale ihned vyskočil. Zaútočil podruhé, ovšem cestu mu zahradila bronzová socha. Udeřil ji spáry levé tlapy. Nyní, kdy kov začal tát, úder nadpřirozené bytosti dokázal narušit magickou formu a, z poraněné sochy vytryskl na kočkodlaka roztavený bronz. Xin měl dojem, že se ocitl v hutnické peci. Dosud nikdy nebojoval v živém ohni. Rozžhavené sochy ho obklopile ze všech stran. Opařeniny však necítil. Připadalo mu, že je sám plamenem. Další bronz s břichem rozpáraným drápy začal krváčet proudem nazlátlého kovu. Třetí s rozdrásanou a rozpadající se nohou musel usednout na zem.

Tu jedna železná socha chytila Xina za ocas a zvedla ho do výše. Zatočila jím a udeřila o druhou železnou. Tentokrát se spolu s vlnou hrozné bolesti rozšířil i pach hořící srsti. Xin vydržel, svinul se do dýmajícího klubka a osvobodil se tím, že si bez zaváhání ukousl ocas. Na okamžik se všechno promísilo, nevěděl, kde je nahoře a kde dole. Viděl jiskry, ale netušil, jestli tryskají kolem něho nebo existují jen v jeho hlavě. Určitě však cítil v žilách oheň. Připadalo mu, že podléhá další proměně, přestože to nebylo možné. Nebo přece jen ano? Síla Ona v něm bušila ve vlnách, v rytmu úderů srdce. Jak došlo k tomu, že poslední bronzová socha přišla o hlavu a v okamžiku se rozplynula v planoucí louži? Nevýznamné! Významné bylo to, že se Xin opět na okamžik ocitl u Zářícího a uhodil tlapou do stejného místa. Do dýmající trávy odlétl kousek brnění; vydával smrtonosné světlo. Do červena rozžhavená železná socha okamžitě zakryla Zářícího vlastním tělem, ale kočkodlak nehodlal udeřit znovu. Skočil po odpadnuvším kousku plechu a uchopil ho do zubů.

Dotyk elektrizoval, ale nepálil. Otočil se a běžel k Najše.

Chyťte ho! zadunělo Xinovi v hlavě. To byl Zářící osobně. Konečně se přestal opájet nenávistí, rozjímat o ryzím zlu, a promluvil. Se strachem. Železné sochy se rozběhly za kočkodlakem, přitom zapalovaly křoví, kterým se prodíraly. Nedokázaly ho však dohonit.

Karijka hrála kamínky s asi tříletým chlapečkem. Při pohledu na Xina, žhnoucího zelenými blesky, které po něm přebíhaly, se vyděšené dítě schovalo za ženu. Kočkodlak před ni upustil úlomek brnění a ustoupil. Instinkt mu napověděl, že se nyní nemá vracet do lidské podoby, protože by to skončilo těžkými popáleninami. Najša uklidňovala dítě tak, že je roztržitě hladila po hlavě, potom uchopila svítící kov. Její výraz se okamžitě proměnil, ústa se roztáhla přizračnou grimasou. Vyskočila a brutálně odstrčila malého Hammiše, který se hlasitě rozplakal.

Bez ohledu na dítě si Najša prudce roztrhla šat, odhalila levé ňadro a vsunula si svítící kov přímo do rány na srdci. Křečovitě se prohnula. Když se znovu napřímila, byla už docela proměněná v kudlankodlačku.

Xin bezděčně skočil před Hammiše, ale nebylo toho třeba. Všechno probíhalo podle Assisova předpokladu. Najša převzala veškerou touhu po pomstě od Zářícího a obrátila ji proti němu. Byla nyní esencí zlého úřknutí, které se vrací k tomu, kdo je vyslal. Ani nemusela nikam jít, protože z porostu vyběhly v plamenech tři železné sochy i samotný Zářící,

který následoval svůj doprovod.

Najša vyskočila do výše, přelétla vysoko nad hlavou zmatené železné sochy a vrhla se přímo na náprsní krunýř mnohem vyššího Zářícího. Nyní měla veškerou jeho magickou moc i vlastní hněv, což zmnohonásobilo její sílu. Dvojí seknutí rukou proměněných v šavle rozpáralo Zářícího od čela do poloviny trupu. Najša nespadla na zem, ale zachycená jednou končetinou o démonův nárameník pokračovala druhou v díle zkázy, krájela, rozžhavený kov jako papír. Nejbližší železná socha se ji pokoušela stáhnout dolů, ale lehce jí utála ruku. Sám Zářící se bránil neobratně, nebyl schopen nadpřirozeně rychlých pohybů. Najša uhnula naslepo rozdávaným ránám a přelezla mu na záda. Za okamžik mu usekla celou ruku, hned potom vylétly z hluboce rozlousknutého trupu kusy nějakého mechanismu. Mezi nimi cosi kulatého...

Xin chtěl vykřiknout, ale Najša také vlastnila smysl Přítomnosti. Odhodila rozpáraný stroj a dlouhým hmyzím skokem skočila po pachateli své smrti i proměny, který byl nyní pouhou hlavou, panicky přechájející na pavoucích nožkách.

Pavoukodlak neměl žádnou šanci. Najša ho druhým skokem dostihla, tvrdě udeřila a nabodla ho na šavlovitou končetinu.

Dokonáno jest!

Sochy ztuhly, změnil se v kusy rozžhaveného železa, jejichž jediným údělem nyní bylo vystydnout a zvolna rezivět. Rozbitá skořepina smrtonosného kovu, které Zářící vděčil za své jméno, se zachvěla a s rachotem se zhroutila. Neztratila však nic ze své vražedné schopnosti. Celá tisíciletí nic živého nevyrostlo blíže než pět kroků od ní. A to, co vyrostlo, vzbuzovalo údiv a strach.

Najša pomalu přistoupila ke Xinovi. Pavoukodlak nabodnutý na jejích končetinách sebou ještě škubal. Kudlankodlačka a kočkodlak si pohlédli do očí.

Pověz Hamnišovi, že jsem zemřela šťastná, protože jsem mu předtím náležela...

Povím... předal Xin.

Okamžiku s tebou také nelituji, protože díky jemu jsem se mohla stát Hamnišovou ženou...

Odejdi v pokoji!

Odcházím...

Udeřila druhou končetinou a roztrhla pavoukodlaka na dva kusy, které okamžitě strávil neviditelný oheň. Potom se Najša otřásla, neboť pocítila dotyk přicházející smrti. Schoulila se a pomalu ulehla na bok. Umírala jako saranče hosené na rozpálený plech. Před očima se zmenšovala a vysychala. Během tohoto procesu jakoby mimochodem opět nabyla lidské podoby, a nakonec už byla jen drobnou ženskou mumií, schoulenou v embryonální poloze. Potom přišla menší vlna času a na chvíli ji proměnila v malou spící holčičku. Ale možná to Xinovi tak jen připadalo, protože chtěl, aby tomu tak bylo...

"Pohrbím ji..." řekl tiše Hamniš, který mezitím získal svou původní podobu. "Najdu pro ni nějaké hezké místo, plné květin..."

Kočkodlak neodpověděl. Nemohl se vrátit do lidské podoby, ta by totiž nevydržela sílu Ona, kterou vyloučil v boji se sochami a kterou v sobě ještě pořád měl. V těle mu rovněž přetrvával žár rozpáleného kovu.

Ronijec starostlivě zavinul Najšu do vlastního pláště, zvedl ji a někam odešel.

Xin trpělivě čekal.

Potom půl roku vodil kmen kočovníků Pouští změn. S neochvějnou jistotou jim ukazoval cestu. Vlny času se k nim chovaly laskavě, nepřinášely nevratné změny, a Ampeker je ovládal stále lépe. Naučil lidi jednoduchá zaklínadla, která umožňovala odlišit dočasné stavy od skutečných, a lovci mohli začít znovu lovit, stejně jako ženy sbírat jedlé rostliny.

Ukázalo se, že drahokamy a zejména diamanty odolávají vlnám času a zadržují je i ve svém nejbližším okolí, takže je všichni začali nosit při sobě. Strach postupně vymizel a Poušť změn se jim stala domovem.

Dar cesty opustil Xina až tehdy, kdy našli opuštěné bezejmenné město. Nepochybovali, že měli dojít právě sem. Nebylo jen jasné, jestli už zaplatili celou cenu za nadpřirozenou pomoc, kterou obdrželi. Šaman Ničro se tím netrápil a okamžitě oznámil, že z vůle bohů bude toto město hlavním městem jejich Státu a nazval je Amarin na počest Amarelis a Xina.

Kočkodlak byl opatrnější. Tři dny tábořili za částečně zhroutenými hradbami a zkoumali prázdné ulice, kamenné domy i jejich podzemí. Podle zkázy způsobené deštěm a větrem tu stály už celá tisíciletí. Po živých obyvatelích zbyly jen nahrubo otesané kameny. Nebyla zde žádná umělecká díla ani malby. Zato nechyběla voda a zplanělé zahrady těšily zraky bujnou zelení. Xin se nejvíc obával upírů, ale žádné nenašel, ve dne ani v noci. Město bylo opravdu opuštěné. Rozhodl se tedy, že se v něm usídí.

Na šamanovo přání vstoupili do města slavnostním průvodem za zvuků rituálních bubnů. Jako první tančící Ničro, za ním ozbrojení muži, potom ženy a děti. Amarelis, která měla krátce před porodem, nesli v lektice. Hned za ní stejně cestovala Arpia, které už také rostlo břicho. Xin a Hákonůž společně s ostatními bojovníky čekali na své ženy hned za bránou. Osamocený Hamniš se držel stranou.

"Kníže!" oznámil zvučně Ničro. "Bohové stepi ti byli nakloněni a dovolili ti dovést nás bezpečně ke Státu. Dodržel jsi slovo a od této chvíle jsi naším králem!"

"Královno," pohlédl Xin Amarelis do očí. "Zde zrodíš svého syna!"

Varšava, květen-červenec 2004

Konrád T. Lewandowski
KOČKODLAK A NOMÁDI

Obálka Michael Whelan
Překlad Pavel Weigel
Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský
Jazykový redaktor Helena Šebestová
Sazba provedena v JATEXU
Vytiskl PBtisk Příbram s.r.o.
Vydalo Nakladatelství Laser-books s.r.o.
Úslavská 2, Plzeň 326 00
tel+fax: 377 246 407
v edici Laser jako 284. publikaci
Edice Fantasy svazek 76.
Plzeň 2004, vydání 1.

Prodejní cena včetně DPH 135 Kč

??

??

??

??

2

Kočkodlak a nomádi 2

Kočkodlak a nomádi

14

Kočkodlak a nomádi

124